

ที่ระลึกงานพระราชทานเพลิงศพ

พระครูประโชตวรคุณ (ทองเจือ ติสฺสโชโต)

อดีตเจ้าอาวาสวัดโคกหิรัญ

ตำบลบางชะนี อำเภอบางบาล จังหวัดพระนครศรีอยุธยา

วันอาทิตย์ที่ ๘ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๕๒ เวลา ๑๖.๓๐ น.

(แบบ ค.)

หมายรับสั่งที่ ๗๖๑๑๔

สำนักพระราชวัง

๑๑ ธันวาคม ๒๕๕๑

พระราชทานเพลิงศพ พระครูประโชตวรคุณ (ทองเจือ ติสฺสโชโต) อดีตเจ้าอาวาสวัดโคกหิรัญ ณ เมรุวัดโคกหิรัญ อำเภอบางบาล จังหวัดพระนครศรีอยุธยา

<u>วันอาทิตย์ที่ ๘ มีนาคม ๒๕๕๒</u> เวลา ๑๖.๓๐ น. พระราชทานเพลิง

ทองห่อ/พิมพ์/ /ทาน.

วัน	หน้าที่
	พนักงานพระราชพิธี นำหมายเรียน เจ้าภาพศพ พระครูประโชตวรคุณ (ทองเจือ ติสฺสโชโต) เพื่อทราบ ติดต่อขอรับหีบเพลิงพระราชทานที่กองพระราชพิธี สำนักพระราชวัง ไปปฏิบัติ เจ้าภาพไม่ต้องเสียค่าใช้จ่ายอย่างใดทั้งสิ้น.

ทั้งนี้ให้จัดการตามหน้าที่และกำหนดวันตามรับสั่งอย่าให้ขาดเหลือ ถ้าสงสัยก็ให้ถามผู้รับรับสั่งโดยหน้าที่ราชการ

ผู้รับรับสั่ง

สำนึกในพระมหากรุณาธิคุณ

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าโปรดกระหม่อม พระราชทานเพลิงศพ พระครูประโชตวรคุณ (ทองเจือ ติสฺสโชโต) ซึ่งนับเป็นพระมหากรุณาธิคุณ ล้นเกล้าล้นกระหม่อม เป็นเกียรติอันสูงสุด แก่ผู้มรณภาพ ศิษยานุศิษย์และวงศ์ตระกูลอย่างหาที่สุดมิได้

หากความทราบโดยญาณวิถี ดวงวิญญาณของ พระครูประโชตวรคุณ (ทองเจือ ติสฺสโชโต) ได้ด้วยประการใดในสัมปรายภพ คงจะมีความปราบปลื้มเป็นล้นพ้น ในพระมหากรุณาธิคุณ ที่ได้รับพระราชทานเกียรติอันสูงสุดยิ่งในวาระสุดท้ายแห่งชีวิต

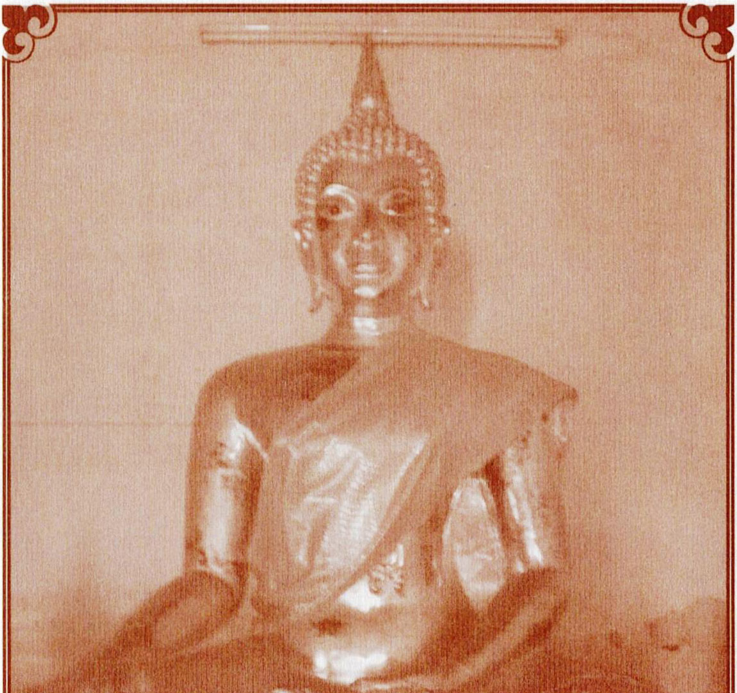
ข้าพเจ้าผู้เป็นศิษยานุศิษย์ ขอพระราชทานพระบรมราชวโรกาสกราบถวายบังคมแทบเบื้องพระยุคลบาท ด้วยความสำนึกในพระมหากรุณาธิคุณ อย่างหาที่สุดมิได้ และจะเทิดทูนเหนือเกล้าเหนือกระหม่อมเป็นสรรพศิริมงคลแก่ข้าพระพุทธเจ้าตลอดไป

ด้วยเกล้าด้วยกระหม่อม ขอเดชะ

ข้าพระพุทธเจ้า

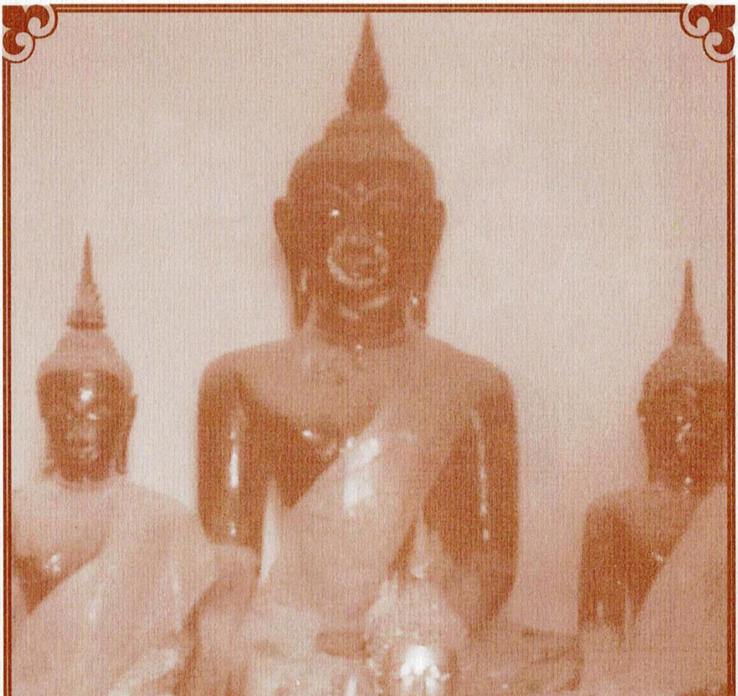
ศิษยานุศิษย์

พระครูประโชตวรคุณ (ทองเจือ ติสฺสโชโต)

หลวงพ่อพุทธมงคลลาภ

พระประธานในอุโบสถ วัดโคกหิรัญ

หลวงพ่อโต

พระประธานในวิหาร วัดโคกหิรัญ

หลวงพ่อโบ

อดีตเจ้าอาวาสวัดโคกหิรัญ

พ.ศ. ๒๔๗๐ - ๒๕๑๙

พระครูประโชตวรคุณ

(ทองเชื่อ ติสฺสโชโต)

ประวัติ

พระครูประโชตวรคุณ (ทองเจือ ติสฺสโชโต)
อดีตเจ้าอาวาสวัดโคกหิรัญ ตำบลบางชะนี
อำเภอบางบาล จังหวัดพระนครศรีอยุธยา

สถานะเดิม

ชื่อทองเจือ หาศักดิ์ศรี เกิดเมื่อวันที่ ๒ พฤษภาคม พ..ศ. ๒๔๗๘ ตรงกับวันเสาร์ ขึ้น ๑๒ ค่ำ เดือน ๖ ปีกุน บิดาชื่อ นายจันทร์ มารดาชื่อ นางสิน หาศักดิ์ศรี อยู่บ้านเลขที่ ๑๙ ตำบลบางชะนี อำเภอบางบาล จังหวัดพระนครศรีอยุธยา มีพี่น้องร่วมบิดามารดา ๒ คน คือ

๑. พระครูประโชตวรคุณ	ผู้มรณภาพ
๒. นายสมจิตร หาศักดิ์ศรี	ทำอาชีพส่วนตัว

อุปสมบท

วันอาทิตย์ที่ ๒๙ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๔๙๘ ตรงกับวันขึ้น ๘ เดือน ๗ ณ อุโบสถวัดโคกหิรัญ ตำบลบางชะนี อำเภอบางบาล จังหวัดพระนครศรีอยุธยา

พระอุปัชฌาย์

เจ้าอธิการสุมน สุมโน วัดเก้าห้อง อำเภอบางบาล จังหวัดพระนครศรีอยุธยา

พระกรรมวาจาจารย์

พระอธิการปลด จตฺตมโล วัดถนน อำเภอป่าโมก จังหวัดอ่างทอง

พระอนุสาวนาจารย์

พระอธิการแปลก จนฺทวฑฺฒโน วัดโบสถ์ อำเภอบางบาล จังหวัดพระนครศรีอยุธยา

วิทยฐานะ

พ.ศ. ๒๔๘๘ สำเร็จการศึกษาชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔ โรงเรียนวัดโคก อำเภอบางบาล จังหวัดพระนครศรีอยุธยา

พ.ศ. ๒๕๓๐ สอบได้ นักธรรมชั้นโท วัดโคกหิรัญ อำเภอบางบาล จังหวัดพระนครศรีอยุธยา

งานปกครอง

พ.ศ. ๒๕๒๐ เป็นเจ้าอาวาสวัดโคกหิรัญ ตำบลบางชะนี อำเภอบางบาล จังหวัดพระนครศรีอยุธยา

การศึกษา

พ.ศ. ๒๕๔๒-๒๕๔๔ ได้รับการแต่งตั้งเป็นกรรมการคุมสอบนักธรรมตรี

พ.ศ. ๒๕๔๒-๒๕๔๔ ได้รับการแต่งตั้งเป็นกรรมการคุมสอบนักธรรมโท

งานเผยแผ่

พ.ศ. ๒๕๒๙ เป็นประธานหน่วยอบรมประชาชนตำบล วัดโคกหิรัญ ตำบลบางชนี อำเภอบางบาล จังหวัดพระนครศรีอยุธยา

พ.ศ.๒๕๓๕-๒๕๕๐ ได้อบรมประชาชนในวันธรรมสวนะ ณ วัดโคกหิรัญ เป็นประจำ และจัดให้มีการทำพิธีในวันสำคัญทางศาสนา เช่นวันมาฆบูชา วันวิสาขบูชา วันอาสาฬหบูชา เป็นประจำ

งานศึกษาสงเคราะห์

พ.ศ. ๒๕๓๕ จัดตั้งทุนการศึกษาระดับประถมศึกษา จำนวน ๓๘,๗๖๖ บาท ตามสำเนาสมุดเงินฝากธนาคารกรุงไทย (มหาชน) สาขาอยุธยา

พ.ศ.๒๕๔๗-๒๕๕๐ แจกทุนการศึกษาสงเคราะห์เด็กนักเรียนที่เรียนดีแต่ขาดแคลน ทุนทรัพย์แก่นักเรียนโรงเรียนวัดโคก(ภู่พิพัฒน์บำเพ็ญ) จำนวน ๑๐ ทุน ทุนละ ๓๐๐ บาท เป็นจำนวนเงิน ๓,๐๐๐ บาท เป็นประจำทุกปี

งานสาธารณูปการ

พ.ศ. ๒๕๒๓ สร้างเมรุเผาศพ

พ.ศ. ๒๕๓๐ สร้างหอสวดมนต์

พ.ศ. ๒๕๓๔ ถมดินทำคันกั้นน้ำรอบวัด

พ.ศ. ๒๕๓๕ สร้างโรงครัวและห้องสุขาบนศาลาการเปรียญ

พ.ศ. ๒๕๓๙ สร้างมณฑปจตุรมุขประดิษฐานรูปหล่อหลวงพ่อโบ

งานเผยแผ่

พ.ศ. ๒๕๓๐ เป็นพระครูสัญญาบัตรชั้นโท ในราชทินนามที่ พระครูประโชตวรคุณ

พ.ศ. ๒๕๔๙ เป็นพระครูสัญญาบัตรชั้นเอก ในราชทินนามเดิม

พระครูประโชตวรคุณ เป็นพระสงฆ์มีอาจาระเรียบร้อยดีงาม มีความเป็นอยู่ที่เรียบง่าย พูดน้อย อารมณ์เยือกเย็น ยิ้มแย้มแจ่มใสอยู่เสมอ มีจิตใจเมตตา เอื้ออาทรต่อทุกคน มีความอกทนสูง มีการบริหารงานอย่างเป็นระบบ ทำการสิ่งใดด้วยใจจริง ไม่หวังผลตอบแทน และมีความกตัญญูกตเวทีเป็นเลิศ

พระครูประโชตวรคุณ ปกติมีร่างกายแข็งแรง ปี พ.ศ. ๒๕๔๙ ท่านเริ่มมีอาการเจ็บป่วยบ้างเล็กน้อย เมื่อปรึกษาแพทย์แล้ว แพทย์ตรวจแล้วให้ยามาฉันเองที่วัด แล้วอนุญาตให้กลับมาพักผ่อนที่วัดได้ จนกระทั่ง พ.ศ. ๒๕๕๐ แพทย์ตรวจพบเป็นมะเร็งระยะสุดท้าย และรับตัวไว้รักษาที่โรงพยาบาลศูนย์ธรรมศาสตร์รังสิต และย้ายมารักษาตัวที่โรงพยาบาลพระนครศรีอยุธยา แต่อาการไม่ดีขึ้น และได้ถึงแก่มรณภาพลง เมื่อวันที่ ๒๓ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๕๐ เวลา ๑๖.๒๐ น. สิริอายุ ๗๒ ปี พรรษา ๕๒

หลังจากที่ พระครูประโชตวรคุณ มรณภาพลงแล้ว คณะสงฆ์วัดโคกหิรัญ พร้อมด้วยคณะศิษย์ได้ตั้งศพบำเพ็ญกุศลสวดพระอภิธรรม ณ ศาลาการเปรียญวัดโคกหิรัญเป็นเวลา ๗ คืน และเปิดโอกาสให้คณะศิษยานุศิษย์ และผู้ที่เคารพนับถือเป็นเจ้าภาพบำเพ็ญกุศล ในคืนวันเสาร์ต้นเดือน ทุกเดือน

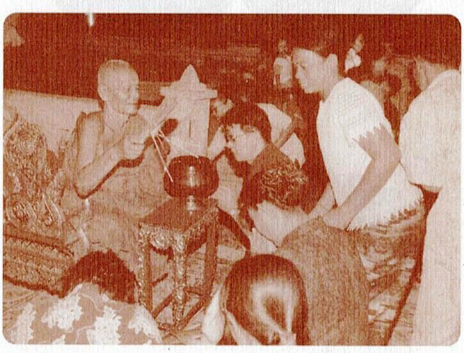
อนึ่ง พระครูประโชตวรคุณ (ทองเจือ ติสฺสโชโต) เมื่อครั้งท่านดำรงชีวิตอยู่ได้ทำการก่อสร้างบูรณปฏิสังขรณ์วัดโคกหิรัญ ให้เจริญรุ่งเรืองในทุกๆ ด้าน ทำให้วัดโคกหิรัญมีความมั่นคง และเป็นศรีสง่างามแก่ศาสนา อีกทั้งยังเป็นที่เคารพนับถือของศิษยานุศิษย์ และสาธุชนที่ไปที่วัด

เรื่องราวของคลัง ที่เคยสร้างก่อนมรณภาพ

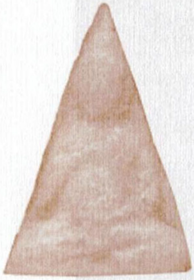

โดดเด่นในเรื่องการทำน้ำมนต์

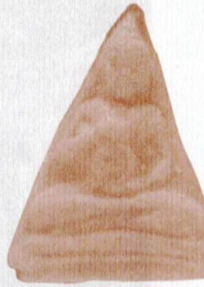

วัตถุมงคลที่หลวงปู่โบสร้าง

พ.ศ. ๒๔๙๒

พ.ศ. ๒๔๙๒

พ.ศ. ๒๕๑๓

พ.ศ. ๒๕๑๓

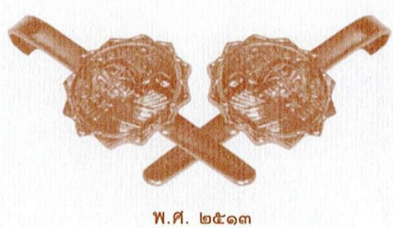
พ.ศ. ๒๕๑๓

พ.ศ. ๒๕๑๓

พ.ศ. ๒๕๑๓

พ.ศ. ๒๕๑๓

วัตถุมงคลที่หลวงตาเจือสร้าง

พ.ศ. ๒๕๔๙

พ.ศ. ๒๕๔๙

พ.ศ. ๒๕๓๗

พ.ศ. ๒๕๓๗

พ.ศ. ๒๕๓๘

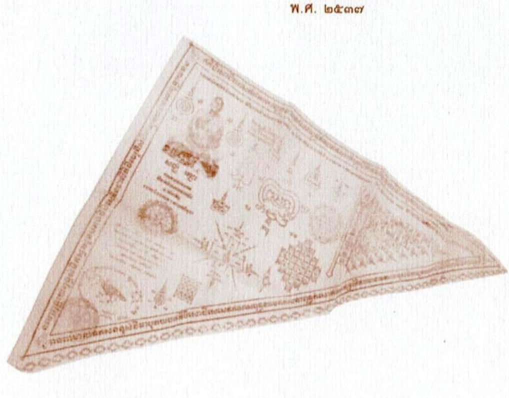

พ.ศ. ๒๕๔๙

พ.ศ. ๒๕๓๗

บัดนี้ คณะสงฆ์วัดโคกหิรัญ ไวยาวัจกร และคณะกรรมการของวัด รวมถึงศิษยานุศิษย์ มีมติเป็นสมานฉันท์ ได้กำหนดการพระราชทานเพลิงศพ พระครูประโชตวรคุณ ในวันอาทิตย์ที่ ๘ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๕๒ เวลา ๑๖.๓๐ น. ณ เมรุลอยชั่วคราววัดโคกหิรัญ ตำบลบางชนี อำเภอบางบาล จังหวัดพระนครศรีอยุธยา

ขออำนาจบุญกุศลทานบารมี ที่พระครูประโชตวรคุณ (ทองเจือ ติสฺสโชโต) ได้บำเพ็ญไว้ในชาตินี้ อำนาจบุญกุศลที่คณะศิษยานุศิษย์ ตลอดจนคณะเจ้าภาพทุกท่าน ที่ได้บำเพ็ญกุศลอุทิศถวายแด่ท่านพระครูประโชตวรคุณ จงมาเป็นตบะเดชะ พลวปัจจัย ตามส่งให้ดวงวิญญาณของพระครูประโชตวรคุณ เข้าถึงสุคติในสัมปรายภพ ตามคติวิสัย เทอญ...

พระมหาเฉลิมพล อชิโต
เจ้าอาวาสวัดโคกหิรัญ
เรียบเรียง

ประวัติวัดโคกหิรัญ

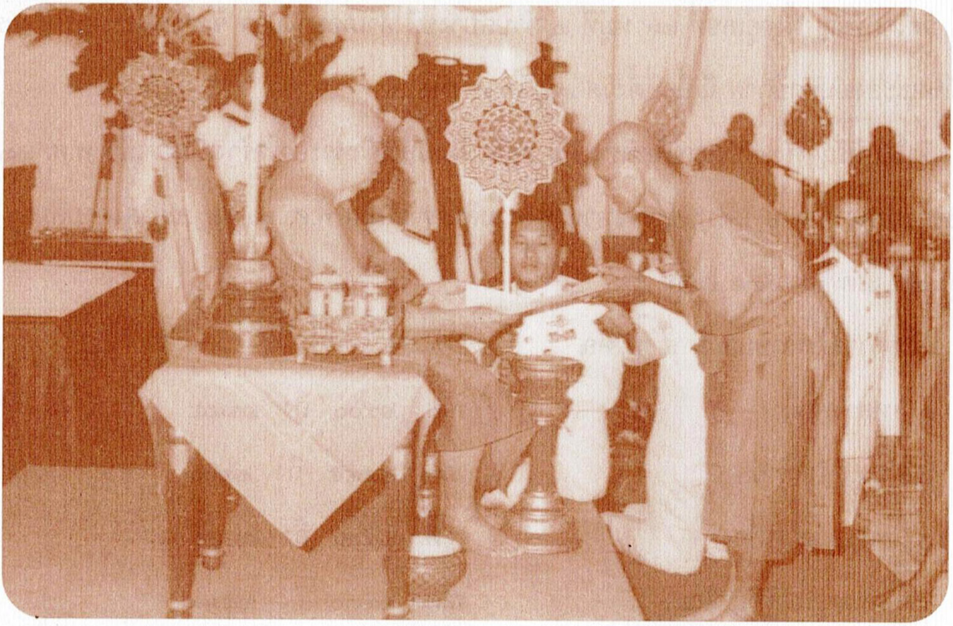
วัดโคกหิรัญ ตั้งอยู่เลขที่ ๒๙ หมู่ที่ ๒ ตำบลบางชนี อำเภอบางบาล จังหวัดพระนครศรีอยุธยา สังกัดคณะสงฆ์มหานิกาย มีเนื้อที่ตั้งวัด ๓๘ ไร่ ๒ งาน

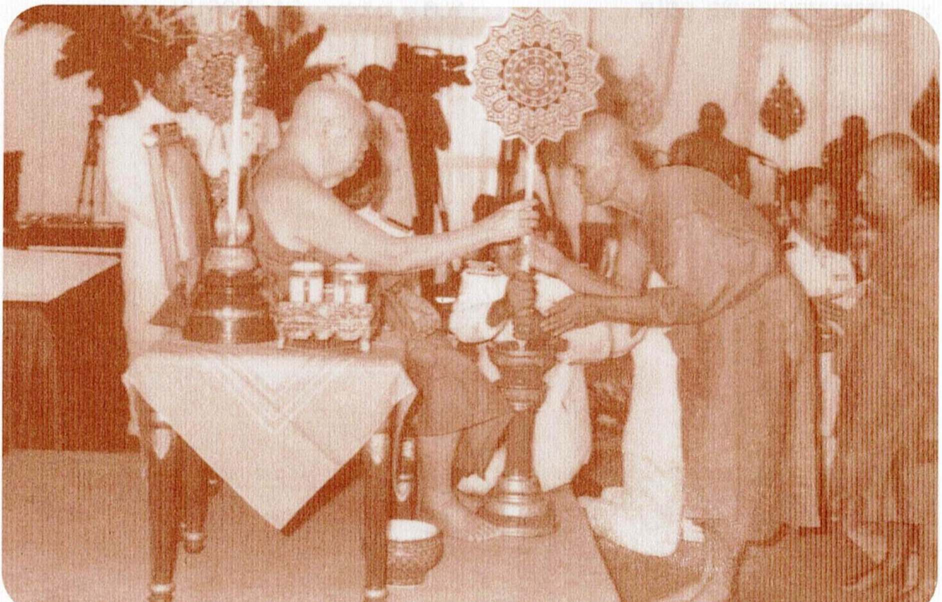
วัดโคกหิรัญ ตั้งอยู่บริเวณพื้นที่ราบลุ่ม อยู่ริมฝั่งแม่น้ำเจ้าพระยา สร้างเป็นวัดเมื่อ พ.ศ. ๒๓๐๕ สมัยอยุธยาตอนปลาย ได้รับพระราชทานวิสุงคามสีมาราว เมื่อ พ.ศ. ๒๓๔๗ เขตวิสุงคามสีมา กว้าง ๒๒ เมตร ยาว ๓๔ เมตร

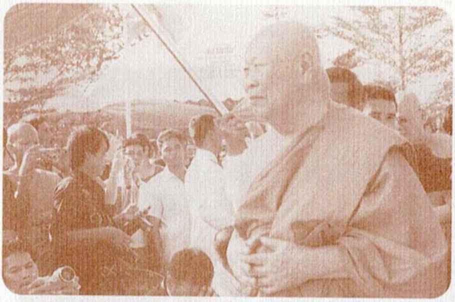
เจ้าอาวาสที่ทราบนามมี ๖ รูป คือ

๑. หลวงพ่อผึ้ง	พ.ศ. ๒๔๐๐ ถึง ๒๔๔๕
๒. พระอธิการเชียง	พ.ศ. ๒๔๔๕ ถึง ๒๔๖๐
๓. พระอธิการเฟื่อง	พ.ศ. ๒๔๖๐ ถึง ๒๔๗๐
๔. พระครูโบ ฐิติญาโณ	พ.ศ. ๒๔๗๐ ถึง ๒๕๑๙
๕. พระครูประโชตวรคุณ	พ.ศ. ๒๕๑๙ ถึง ๒๕๕๐
๖. พระมหาเฉลิมพล อชิโต	พ.ศ. ๒๕๕๐ ถึง ปัจจุบัน

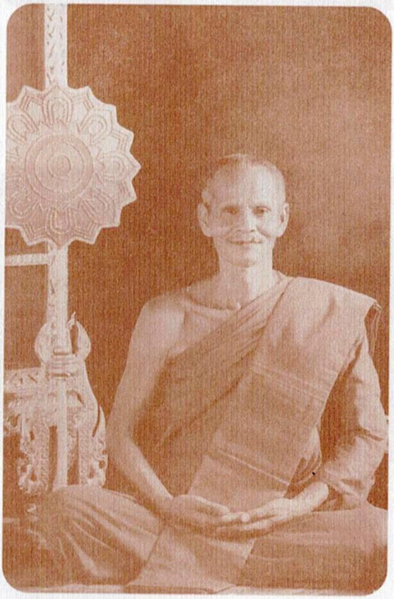
ภาพที่ได้รับยศ

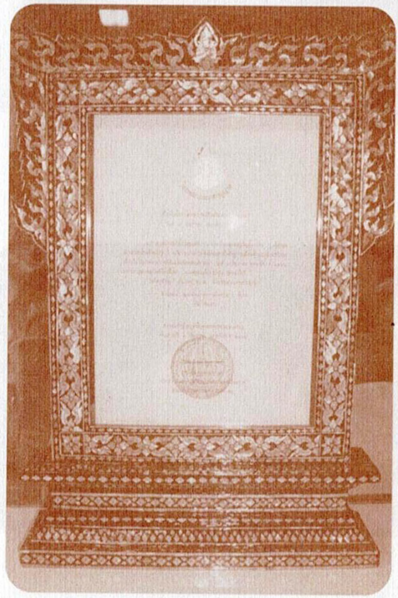

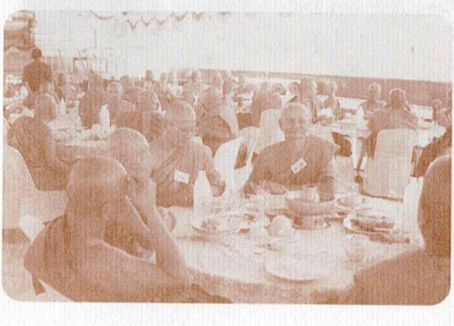

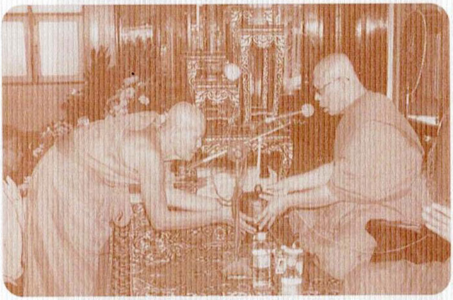

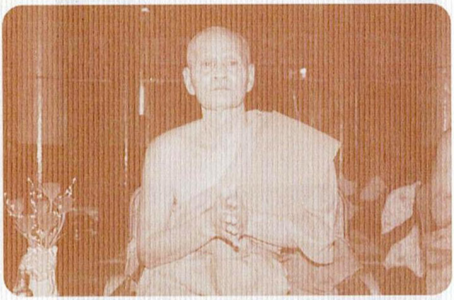

*ภาพที่ได้รับยศ

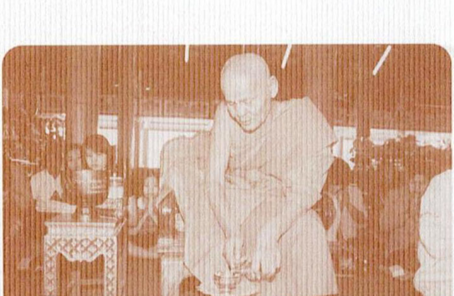

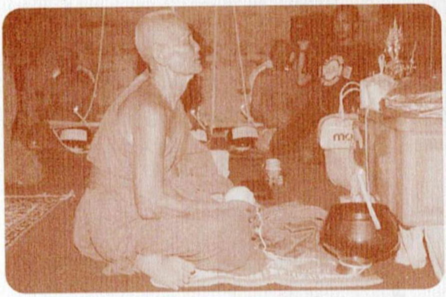

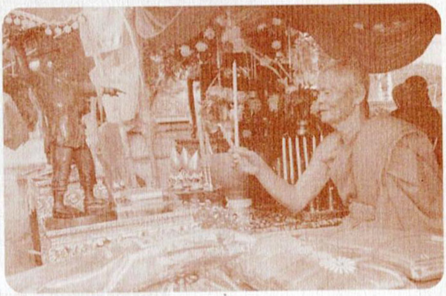

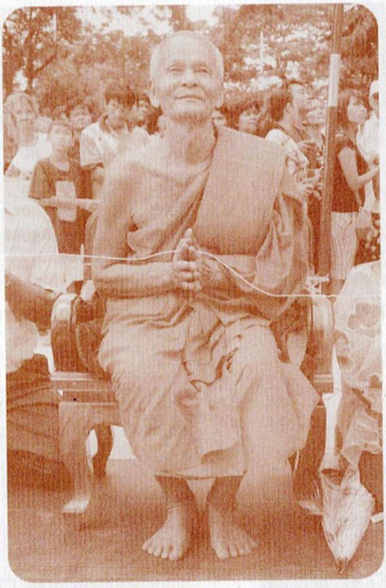

*ภาพที่ได้รับยศ

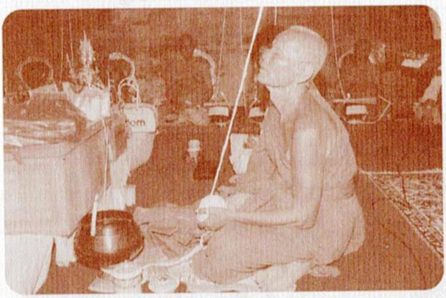
ภาพงานฉลองมณฑป
ประดิษฐานรูปหล่อหลวงพ่อโบ

ภาพงานสาธารณูปการของหลวงพ่อ

มณฑปประดิษฐานรูปหล่อหลวงพ่อโบ

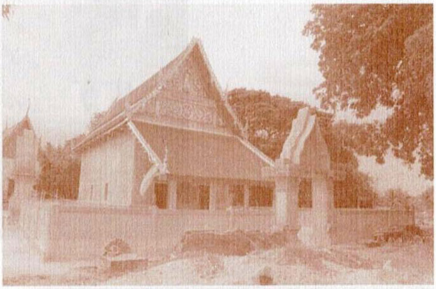
พระพุทธรูป และฐานชุกชี ภายในมรฑป

พิธีอันเชิญรูปหล่อหลวงพ่อโบ

หอสวดมนต์วัดโคกหิรัญ

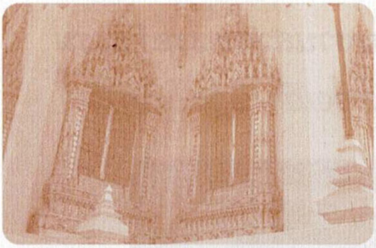
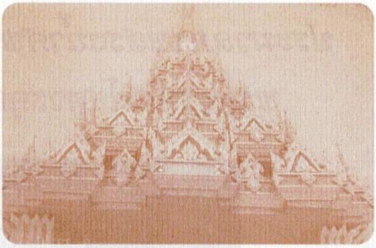
อุโบสถวัดโคกหิรัญ

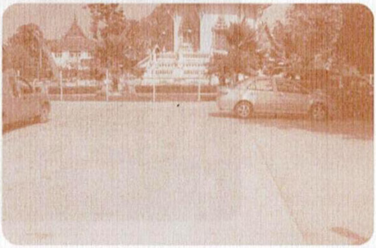
อุบาสกอุบาสิกา ชาววัดโคกหิรัญ

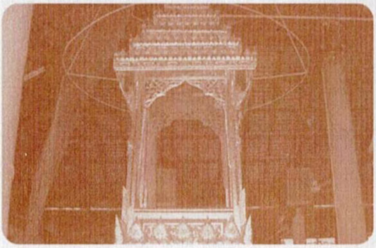
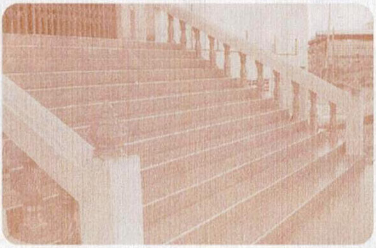
ฌาปนสถานวัดโคกหิรัญ

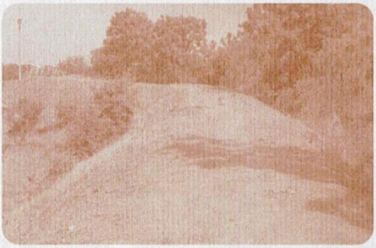
ซุ้มประตู และหน้าต่าง จำนวน ๑๑ ซุ้ม

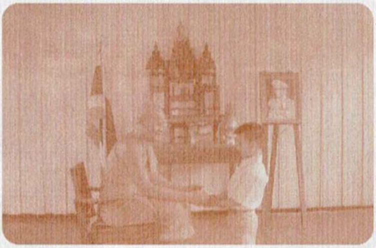
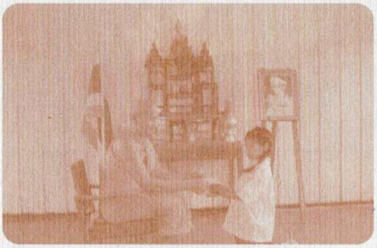
บูรณะภายในศาลาการเปรียญ และเทพื้นปูนทั่วบริเวณลานวัด

ธรรมาสน์ บนศาลาการเปรียญ และบันไดด้านทิศตะวันออก

คันกั้นน้ำรอบบริเวณวัด กว้าง ๖ เมตร สูง ๔ เมตร ยาว ๓๒๐ เมตร

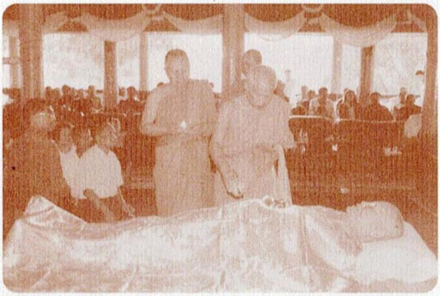

มอบทุนการศึกษานักเรียน โรงเรียนวัดโคก (ภู่พิพัฒน์บำเพ็ญ)

*ภาพงานสาธารณูปการของหลวงพ่อ

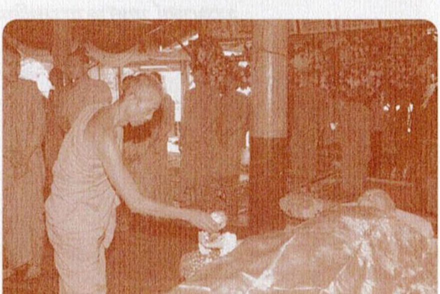
ประมวลภาพสรงน้ำศพ และงานสวดพระอภิธรรม
พระครูประโชตวรคุณ (ทองเงือ ติสฺสโชโต)

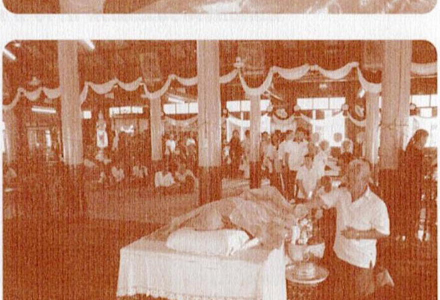

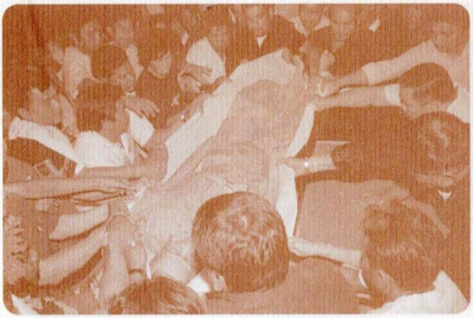

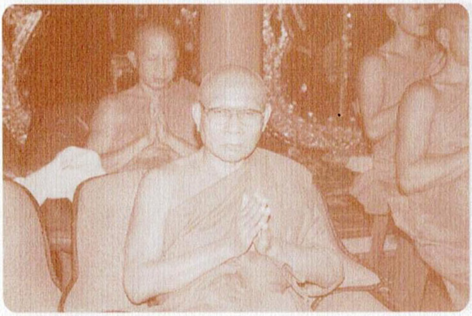

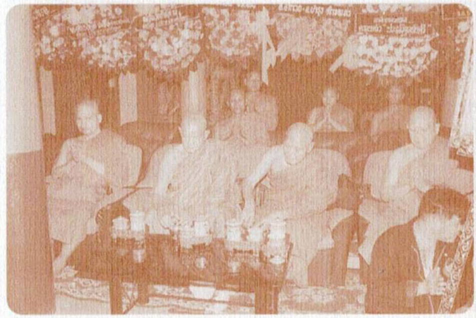

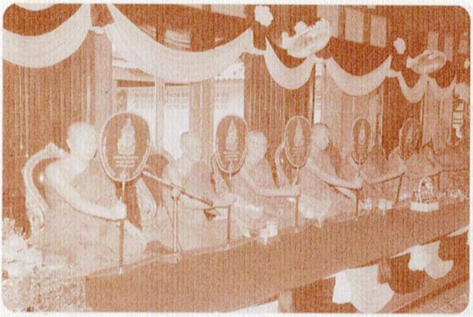

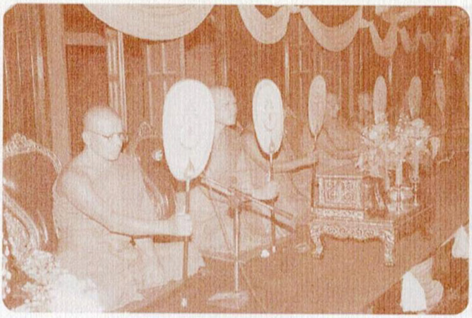

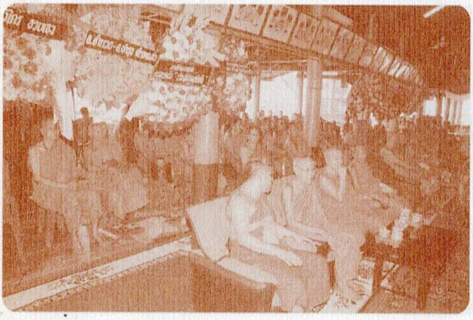

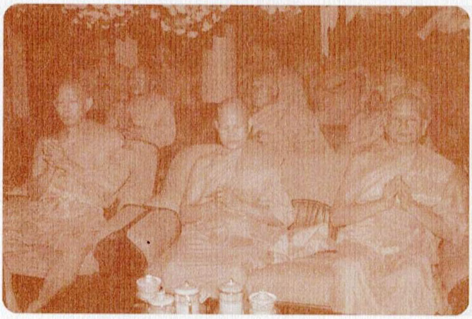

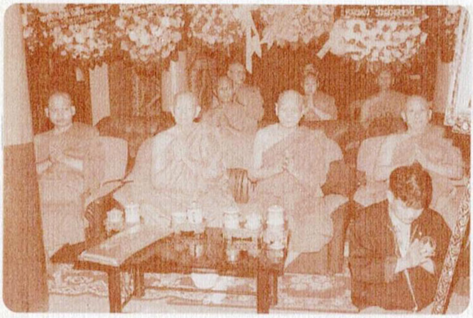
**ประมวลภาพสรงน้ำศพ และงานสวดพระอภิธรรม พระครูประโชตวรคุณ (ทองเจือ ติสฺสโชโต)*

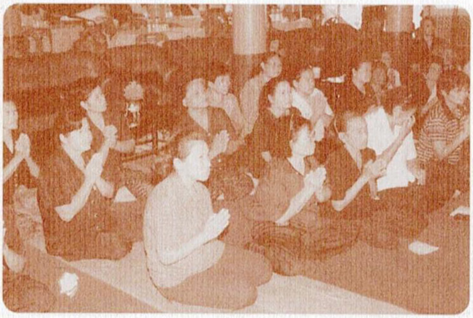

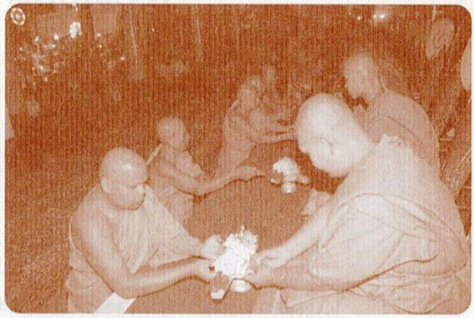

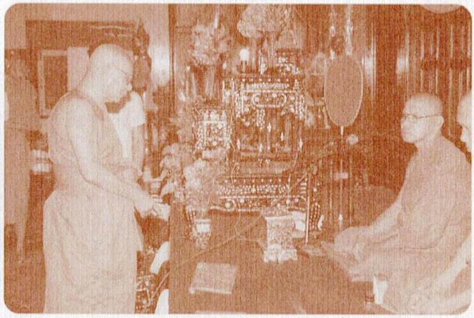

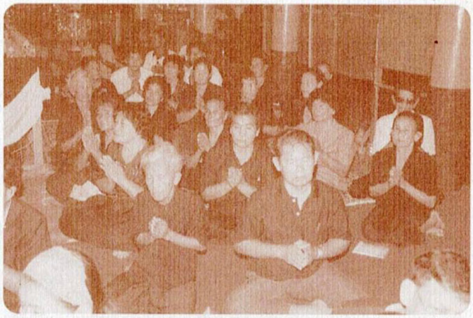

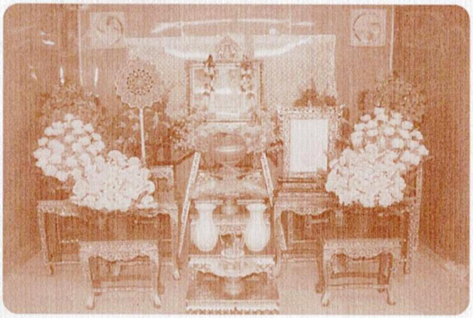

**ประมวลภาพสรงน้ำศพ และงานสวดพระอภิธรรม พระครูประโชตวรคุณ (ทองเงือ ติสฺสโชโต)*

*ประมวลภาพสรงน้ำศพ และงานสวดพระอภิธรรม พระครูประโชตวรคุณ (ทองเชือ ติสฺสโชโต)

ภาพเอกสารต่างๆ

สำนักงานเจ้าคณะอำเภอบางบาล

ถวายอนุโมทนาบัตรนี้ไว้เพื่อแสดงว่า

พระครู ประโชตวรคุณ วัดโคกหิรัญ

ได้ให้ความอุปถัมภ์การสอบธรรมสนามหลวง ณ สนามสอบ วัดสีกุก

ตำบลน้ำเต้า อำเภอบางบาล จังหวัดพระนครศรีอยุธยา

ระหว่าง วันที่ ๒๗ - ๓๐ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๔๖

เป็นจำนวนเงิน ๑,๐๐๐ บาท (หนึ่งพันบาทถ้วน)

ขอจงเจริญสุขสวัสดิ์ มั่นคงในธรรมเป็นนิตย์เทอญ

(พระครูชินธรรมาภรณ์)

เจ้าคณะอำเภอบางบาล

เลขที่ ๓๒๒/๒๕๔๖

ศูนย์ส่งเสริมพระพุทธศาสนา วัดสีกุก

ขอมอบอนุโมทนาบัตรฉบับนี้ให้ไว้เพื่อแสดงว่า

พระครูประโชตวรคุณ และชาววัดโคกหิรัญ

ได้บริจาคทรัพย์ในการบรรพชาสามเณรภาคฤดูร้อน รุ่นที่ ๒๑/๒๕๔๖

ณ ศูนย์ส่งเสริมพระพุทธศาสนา วัดสีกุก ต.น้ำเต้า อ.บางบาล จ.พระนครศรีอยุธยา

ระหว่างวันที่ ๑ - ๒๕ เมษายน ๒๕๔๖

รวมเป็นจำนวนเงิน ๕๙๐ บาท (ห้าร้อยเก้าสิบบาท)

ให้ไว้ ณ วันที่ ๖ เมษายน ๒๕๔๖

ขอให้มีความสุขความเจริญ ประสบความสำเร็จในชีวิตสืบไป

(พระครูชินธรรมาภรณ์)

ประธานศูนย์ส่งเสริมพระพุทธศาสนา วัดสีกุก

(เจ้าคณะอำเภอบางบาล)

กระทรวงศึกษาธิการ

ประกาศเกียรติคุณบัตรฉบับนี้ให้ไว้เพื่อแสดงว่า

พระครูประโชตวรคุณ

ได้บริจาค

เงินจำนวน ๓๐๐๐ บาท เป็นทุนการศึกษา

ให้เป็นสมบัติของ โรงเรียนวัดโคก (ภูพิพัฒน์บำเพ็ญ) และได้รับไว้เรียบร้อยแล้ว

จึงขอมอบประกาศเกียรติคุณบัตรฉบับนี้ไว้เป็นสำคัญ

ขอให้มีความสุขสวัสดิ์เจริญเทอญ

ให้ไว้ ณ วันที่ ๑๐ เดือน [illegible] พ.ศ. ๒๕๔๖

ตำแหน่ง ครูใหญ่โรงเรียนวัดโคก

วัดโคกหิรัญ

อำเภอ บางบาล จังหวัดพระนครศรีอยุธยา

ได้รับผ้าป่า เมื่อวันที่ 20 มกราคม 2547 และได้มอบให้กับทางโรงเรียนวัดโคก (ภูพิพัฒน์บำเพ็ญ) เพื่อนำไปใช้ในการพัฒนาเกี่ยวกับการศึกษา ตามรายละเอียดดังนี้

ลำดับที่	วัน เดือน ปี	รายรับ	จำนวนเงิน		ลำดับที่	รายจ่าย	จำนวนเงิน	
			บาท	สตางค์			บาท	สตางค์
1	20 มกราคม 2547	รับเงินผ้าป่า	450,000	-	1	โครงการอาหารกลางวัน	100,000	-
					2	สร้างโรงฝึกงาน	160,000	-
					3	สร้างรั้วหน้าอาคารเรียน	40,000	-
					4	สร้างสนามเด็กเล่น	50,000	-
					5	ปูพื้นกระเบื้องห้องน้ำ	30,000	-
					6	ปูพื้นกระเบื้องห้องสมุด	35,000	-
					7	ปูพื้นกระเบื้องห้องเด็กเล็ก	35,000	-
		รวมรับ	450,000	-		รวมจ่าย	450,000	-

ลงชื่อ [illegible] ผู้มอบ
(พระครูประโชตวรคุณ)
เจ้าอาวาสวัดโคกหิรัญ

ลงชื่อ [illegible] ผู้รับมอบ
(นายธุวรรณ ชะรังวงษ์)
ผู้อำนวยการสถานศึกษา โรงเรียนวัดโคก (ภูพิพัฒน์บำเพ็ญ)

สำเนาถูกต้อง
พระครูประโชตวรคุณ
(พระครูประโชตวรคุณ)

ภาพเอกสารต่างๆ

กระทรวงศึกษาธิการ

ประกาศเกียรติคุณบัตรฉบับนี้ให้ไว้เพื่อแสดงว่า

พระครูประโชตวรคุณ

ได้บริจาค

เงินจำนวน ๔๐๐๐ บาท ในงานวันเด็กแห่งชาติ

ให้เป็นสมบัติของ โรงเรียนวัดโคก (รัฐพัฒนบำเพ็ญ) และได้รับไว้เรียบร้อยแล้ว

จึงขอมอบประกาศเกียรติคุณบัตรฉบับนี้ไว้เป็นสำคัญ

ขอให้มีความสุขสวัสดิ์เจริญเทอญ

ให้ไว้ ณ วันที่ ๓ เดือน มกราคม พ.ศ. ๒๕๔๗

ตำแหน่ง ครูใหญ่โรงเรียนวัดโคก

กระทรวงศึกษาธิการ

ประกาศเกียรติคุณบัตรฉบับนี้ให้ไว้เพื่อแสดงว่า

พระครูประโชตวรคุณ

ได้บริจาค

เงินจำนวน ๓๐๐๐ บาท เป็นทุนการศึกษา

ให้เป็นสมบัติของ โรงเรียนวัดโคก (รัฐพัฒนบำเพ็ญ) และได้รับไว้เรียบร้อยแล้ว

จึงขอมอบประกาศเกียรติคุณบัตรฉบับนี้ไว้เป็นสำคัญ

ขอให้มีความสุขสวัสดิ์เจริญเทอญ

ให้ไว้ ณ วันที่ ๖ เดือน ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๔๗

ตำแหน่ง ครูใหญ่โรงเรียนวัดโคก

***ภาพเอกสารต่างๆ*

ที่ อย 0027.303 / พิเศษ

โรงพยาบาลบางบาล
ต. สะพานไทย
อ.บางบาล อย.13250

7 เมษายน 2548

เรื่อง ขอขอบพระคุณที่ร่วมบริจาคในงานวันผู้สูงอายุ

เรียน พระครูประโชตจริยคุณ

เนื่องด้วยชมรมผู้สูงอายุอำเภอบางบาล โรงพยาบาลบางบาล และสำนักงานสาธารณสุขอำเภอบางบาล ได้จัดงานวันผู้สูงอายุ ตาม "โครงการรวมพลังสร้างสุขภาพผู้สูงอายุ" ประจำปี 2548 ซึ่งประกอบด้วย กิจกรรมให้ความรู้แก่ผู้สูงอายุ การร่วมออกกำลังกายของผู้สูงอายุ การแข่งขันกีฬาเพื่อศุภาพของผู้สูงอายุ และพิธีรดน้ำขอพรผู้สูงอายุ โดยมีผู้สูงอายุของทุกต่าบล ของอำเภอบางบาล เข้าร่วมกิจกรรม ณ โรงพยาบาลบางบาล เมื่อวันที่ 5 เมษายน 2548 ที่ผ่านมานั้น

ในการนี้ชมรมผู้สูงอายุอำเภอบางบาล โรงพยาบาลบางบาล และสำนักงานสาธารณสุขอำเภอบางบาล ขอขอบพระคุณท่านที่ร่วมบริจาคเงิน อาหาร ของรางวัล และอุปกรณ์ สิ่งของ ต่าง ๆ เพื่อใช้ในวันงานผู้สูงอายุที่ผ่านมา ณ โอกาสนี้ เป็นอย่างสูง และหวังว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านอีกในโอกาสต่อไป (จำนวนเงินบริจาค 3500 บาท)

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(นายแพทย์อุเทน จารณศรี)
ประธานชมรมผู้สูงอายุอำเภอบางบาล

กลุ่มการพยาบาล
โทรศัพท์ 0 - 3530 - 7746 - 7 ต่อ 118
โทรสาร 0 - 3530 - 7746 - 7 ต่อ 103

ภาพเอกสารต่างๆ

กระทรวงศึกษาธิการ

ประกาศเกียรติคุณบัตรฉบับนี้ให้ไว้เพื่อแสดงว่า

พระครูประโชติวรคุณ

ได้บริจาค

เงินจำนวน ๓๐๐๐ บาท ในโครงการอาหารกลางวัน

ให้เป็นสมบัติของ โรงเรียนวัดโคก (ภูพิพัฒน์บำเพ็ญ) และได้รับไว้เรียบร้อยแล้ว

จึงขอมอบประกาศเกียรติคุณบัตรฉบับนี้ไว้เป็นสำคัญ

ขอให้มีความสุขสวัสดิ์จำเริญเทอญ

ให้ไว้ ณ วันที่ ๑๑ เดือน มกราคม พ.ศ. ๒๕๔๘

ตำแหน่ง [illegible] นศึกษา

กระทรวงศึกษาธิการ

ประกาศเกียรติคุณบัตรฉบับนี้ให้ไว้เพื่อแสดงว่า

พระครูประโชติวรคุณ

ได้บริจาค

เงินจำนวน ๔๐๐๐ บาท เป็นทุนการศึกษา

ให้เป็นสมบัติของ โรงเรียนวัดโคก (ภูพิพัฒน์บำเพ็ญ) และได้รับไว้เรียบร้อยแล้ว

จึงขอมอบประกาศเกียรติคุณบัตรฉบับนี้ไว้เป็นสำคัญ

ขอให้มีความสุขสวัสดิ์จำเริญเทอญ

ให้ไว้ ณ วันที่ ๒๙ เดือน [illegible]คม พ.ศ. ๒๕๔๘

ตำแหน่ง [illegible] ศึกษา

***ภาพเอกสารต่างๆ**

ศูนย์ส่งเสริมพระพุทธศาสนา วัดสีกุก

ตำบลน้ำเต้า อำเภอบางบาล จังหวัดพระนครศรีอยุธยา

ขออนุโมทนา แด่

พระครูประโชตวรคุณ ร่วมด้วยชาววัดโคกบางชนี

ได้มีจิตศรัทธาถวายความอุปถัมภ์โครงการบรรพชาสามเณรภาคฤดูร้อน รุ่นที่ ๒๓/๒๕๔๘

ระหว่าง วันที่ ๑ - ๒๕ เดือน เมษายน พ.ศ. ๒๕๔๘

ณ วัดสีกุก เป็นจำนวนเงิน ๒,๐๖๙ บาท (สองพันหกสิบเก้าบาท)

ขอจงมีความสุข ความเจริญ ตลอดกาลนานเทอญฯ

เจ้าคณะอำเภอบางบาล

ประธานศูนย์ส่งเสริมพระพุทธศาสนา วัดสีกุก

สำนักงานเจ้าคณะอำเภอบางบาล วัดสีกุก

ตำบลน้ำเต้า อำเภอบางบาล จังหวัดพระนครศรีอยุธยา

ขออนุโมทนา แด่

พระครูประโชตวรคุณ ร่วมด้วยชาววัดโคกบางชนี

ได้ร่วมบริจาคทรัพย์โดยเสด็จพระราชกุศล ช่วยผู้ประสบภัยธรรมชาติภาคใต้

วันที่ ๒๕ เดือน มกราคม พ.ศ. ๒๕๔๘

เป็นจำนวนเงิน ๒,๐๐๐ บาท (สองพันบาท)

ขอจงมีความสุข ความเจริญ ตลอดกาลนานเทอญฯ

([illegible])

เจ้าคณะอำเภอบางบาล

ภาพเอกสารต่างๆ

รายชื่อเจ้าภาพสวดพระอภิธรรม
พระครูประโชตวรคุณ (ทองเจือ ติสฺสโชโต)

วันเสาร์ที่ ๒๙ ธ.ค. ๒๕๕๐

๑. พระอธิการอดุลย์ เปมสีโล

๒. คณะศิษย์หลวงพ่อ

วันเสาร์ที่ ๕ ม.ค. ๒๕๕๑

๑. พระครูวิมลธรรมธาดา (ผู้ช่วยเจ้าอาวาสวัดระฆังโฆสิตาราม)

วันเสาร์ที่ ๑๒ ม.ค. ๒๕๕๑

๑. พ.ต.ต.ธีรนารถ ปาลกวงศ์ ณ อยุธยา

วันเสาร์ที่ ๑๙ ม.ค. ๒๕๕๑

๑. กำนันสำราญ เกิดผล

๒. คุณประสิทธิ์ คุณจำเนียร ศุภกิจมงคล

วันเสาร์ที่ ๒๖ ม.ค. ๒๕๕๑

๑. คุณกฤษณะ คุณธนวรรณ พุทธมีภาพ

๒. คณะกองทุนหมู่บ้านที่ 2 ต.บางชะนี

๓. ครอบครัวแม่ถวิล สัญญะวิธี

วันเสาร์ที่ ๒ ก.พ. ๒๕๕๑

๑. แม่ประทุม ไลภาพ พร้อมคณะบุตรธิดา

๒. พ่อสำราญ สมจิตร พร้อมคณะบุตรธิดา

วันเสาร์ที่ ๑ มี.ค. ๒๕๕๑

๑. คุณบุญเรือน หาบุปผา

๒. คุณอาวุธ คุณสุรางค์ ทองช่วง

รายชื่อเจ้าภาพสวดพระอภิธรรม
พระครูประโชตวรคุณ (ทองเจือ ติสฺสโชโต)

วันเสาร์ที่ ๕ เม.ย. ๒๕๕๑

๑. คุณกนกศักดิ์ คุณสมจิตร แตงใบ

๒. คุณละเอียด กิจภิญโญชัย

๓. คุณสมทรง คุณฉวี หาโภคี

วันเสาร์ที่ ๑๙ เม.ย. ๒๕๕๑

๑. คุณจักรกรด คุณอนงค์ เหรียญทอง

วันเสาร์ที่ ๓ พ.ค. ๒๕๕๑

๑. คณะศิษย์หลวงพ่อ

วันเสาร์ที่ ๗ มิ.ย. ๒๕๕๑

๑. คุณแม่จำลอง คล้ายสังข์ พร้อมคณะบุตรธิดา

วันอาทิตย์ที่ ๘ มิ.ย. ๒๕๕๑

๑. คุณบุญช่วย คุณมณี ทรัพย์สิน

วันศุกร์ที่ ๑๓ มิ.ย. ๒๕๕๑

๑. พระครูสมุห์อดุลย์ เปมสีโล

วันเสาร์ที่ ๕ ก.ค. ๒๕๕๑

๑. คณะชาวบ้านหมู่ ๓ ตำบลบางชะนี นำโดยคุณอำไพ หาศักดิ์ศรี คุณประจวบ จำนงค์วอน

๒. พระครูสมุห์อดุลย์ เปมสีโล

วันเสาร์ที่ ๒ ส.ค. ๒๕๕๑

๑. คณะชาวบ้านหมู่ที่ ๓ ตำบลบางชะนี นำโดยคุณอำไพ หาศักดิ์ศรี คุณประเทือง ทองงาม

รายชื่อเจ้าภาพสวดพระอภิธรรม
พระครูประโชตวรคุณ (ทองเจือ ติสฺสโชโต)

วันเสาร์ที่ ๖ ก.ย. ๒๕๕๑

๑. คุณวิชิต อัครเบ็ญจาศรี พร้อมคณะญาติ

วันเสาร์ที่ ๔ ต.ค. ๒๕๕๑

๑. คุณสมจิตร คุณอำไพ หาศักดิ์ศรี

วันเสาร์ที่ ๑ พ.ย. ๒๕๕๑

๑. งดสวด ตรงงานกฐิน

วันเสาร์ที่ ๖ ธ.ค. ๒๕๕๑

๑. คุณประคอง คุณไสว ดวงฤทัย พร้อมคณะบุตรธิดา

วันเสาร์ที่ ๓ ม.ค. ๒๕๕๒

๑. พระประเสริฐ กิตฺติสาโร วัดโคก

๒. คุณสมจิตร พูลประสงค์ (โหนก)

วันเสาร์ที่ ๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๒

๑. คณะออกกำลังกายเจ้าพ่อหนู

๒. คณะเทศบาลตำบลบางบาล

อานิสงส์ของการไหว้พระสวดมนต์

๑. การสวดมนต์ทุกวันเป็นมงคลแก่ตนเอง และครอบครัว
๒. เป็นการบำเพ็ญภาวนาอย่างหนึ่ง
๓. ทำให้จิตบังเกิดกุศลได้ง่าย
๔. ทำให้ใจสงบสุขุม
๕. เหมาะสำหรับการเตรียมตัวก่อนปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐาน
๖. สวดมนต์เพื่อถวายเป็นพุทธบูชา
๗. เป็นบุญที่ได้กล่าวคำศักดิ์สิทธิ์ที่พระพุทธเจ้าบัญญัติไว้
๘. เพื่อป้องกันภัยวิบัติ
๙. เพื่อความสำเร็จในสมบัติทั้งปวง
๑๐. เพื่อให้ทุกข์ต่างๆ หมดไป
๑๑. เป็นการขจัดภัยต่างๆ
๑๒. เพื่อบรรเทาความเจ็บป่วยต่างๆ

การสวดมนต์ที่ถูกต้องนั้น ต้องสวดให้ได้ใจความ ไม่สวดเร็วเกินไป หรือสวดช้าเกินไป เสียงดังพอประมาณ เพื่อให้เทพยดาทั้งหลายเป็นพยานว่า ท่านได้สวดมนต์ถวายเป็นพุทธบูชา

อานิสงส์ของการแจกหนังสือธรรมะเป็นทาน

๑. กรรมเวรจากอดีตชาติจะได้ลบล้าง

๒. หนี้เวรจะได้คลี่คลาย พ้นภัยจากทะเลทุกข์

๓. โรคภัยไข้เจ็บจากเจ้ากรรมนายเวรจะพ้นไป

๔. สามีภรรยาที่แตกแยกจะคืนดีกัน

๕. วิญญาณของเด็กที่แท้งในท้องจะได้ไปเกิดใหม่

๖. กิจการงานจะราบรื่นสมความปรารถนา

๗. บุตรจะเฉลียวฉลาดเจริญรุ่งเรือง

๘. บารมีจะคุ้มครองลูกหลานให้อยู่เย็นเป็นสุข

๙. ลูกหลานที่เกเร ดื้อรั้นจะกลายเป็นคนดี

๑๐. พ่อแม่จะมีสุขภาพที่แข็งแรงและอายุยืนนาน

๑๑. วิญญาณของบรรพบุรุษ ผู้ที่เราเคารพและรักใคร่จะไปสู่สุคติ

อานิสงส์การแผ่เมตตา

การแผ่เมตตาเป็นการฝึกจิตให้เป็นสมาธิ เรียกว่า การเจริญเมตตาภาวนาในการทำสมาธิ ภาวนา ครูบาอาจารย์ มักจะนำแผ่เมตตาก่อน จึงทำสมาธิต่อไป ผู้เจริญภาวนาเมตตาอยู่เนืองๆ ย่อมมีผลอานิสงส์ตอบสนองถึง ๑๐ อย่างคือ

๑. หลับอยู่สุข
๒. ตื่นเป็นสุข
๓. ไม่ฝันร้าย
๔. เป็นที่รักของมวลมนุษย์
๕. ทวยเทพเทวดาพิทักษ์รักษา
๖. ไฟยาพิษ ศัตราอาวุธไม่กล้ำกรายแคล้วคลาด
๗. จิตเป็นสมาธิเร็ว
๘. ผิวหน้าผ่องใส
๙. ทำให้มีสติก่อนตาย
๑๐. เมื่อยังไม่ถึงแก่ธรรมอันยิ่งย่อมไปเกิดในพรหมโลก

สำหรับผู้ที่เราแผ่เมตตาไปถึงนั้นถ้าเป็นศัตรูก็จะกลับเป็นมิตร ถ้ามีเวรมีกรรมจะหมดเวรหมดกรรม ถ้าเป็นผู้ถูกเบียดเบียนจะพ้นจากการถูกเบียดเบียน ถ้ามีทุกข์จะตายจากความทุกข์

ความเชื่อในเรื่องกรรม

ตามคำสอนในพุทธศาสนา ชาวพุทธควรมีศรัทธา ๔ อย่าง คือ

๑. ตถาคตโพธิสัทธา เชื่อในการตรัสรู้ของพระพุทธเจ้า คือ เชื่อว่าพระพุทธเจ้าตรัสรู้จริง เป็นผู้ประกอบด้วยพระปัญญาธิคุณ พระวิสุทธิคุณ และพระมหากรุณาธิคุณ

๒. กัมมสัทธา เชื่อเรื่องกรรม คือ เชื่อว่ากรรมมีจริง

๓. วิปากสัทธา เชื่อเรื่องผลของกรรม คือ เชื่อว่ากรรมที่บุคคลทำไม่ว่าดีหรือชั่ว ย่อมให้ผลเสมอ

๔. กัมมัสสกตาสัทธา เชื่อว่าสัตว์มีกรรมเป็นของตน คือ เชื่อว่าผลที่เราได้รับเป็นผลแห่งการกระทำของเราเอง ซึ่งอาจจะเป็นกรรมที่ทำในปัจจุบันชาติหรืออดีตชาติ

หลายคนคิดว่ากฎแห่งกรรมไม่มีจริง จนถึงกับประชดประชันว่า ทำดีได้ดีมีที่ไหน ทำชั่วได้ดีมีถมไป ด้วยเห็นว่าคนทำกรรมชั่วได้รับผลเป็นคนร่ำรวย เป็นคนมีวาสนา มีคนเคารพยกย่อง ตรงข้ามกับคนที่ทำงานด้วยความซื่อสัตย์ สุจริต ขยันขันแข็ง กลับต้องมีชีวิตที่ยากลำบากหรือคนที่ทำงานไม่เป็น เลี่ยงงาน ประจบสอพลอ กลับได้เลื่อนขั้น เลื่อนตำแหน่ง

กรรมให้ผลไม่เหมือนกัน ให้ผลทันเวลาและให้ผลระยะยาวต่อไป ฉะนั้นทุกคนจึงมีโอกาสรับกรรมไม่เหมือนกัน ความดีที่ทำไว้ครั้งนั้นยังมาไม่ถึง ความชั่วหนักกว่าก็มาให้ผลก่อน ส่วนความดีนั้นเขาก็จะให้ผลในภายหลัง

คนที่เชื่อเรื่องกรรม ย่อมสามารถอดทน ยอมรับความทุกข์ยากลำบาก ความผิดหวัง ขมขื่น และเคราะห์ที่เกิดแก่ตนได้ ไม่ตีโพยตีพายว่าโลกไม่มีความยุติธรรม ทำดีต้องได้รับผลดีแน่นอน และทำชั่วก็จะได้รับผลชั่วอย่างหนีไม่พ้น กรรมบางอย่างอาจให้ผลในชาตินี้ บางอย่างอาจให้ผลในชาติหน้า หรือชาติต่อๆ ไป เช่นเดียวกับการปลูกพืชบางอย่างให้ผลในไม่กี่เดือน บางอย่างก็เป็นปี

กฎแห่งกรรม

พระธรรมสิงหบุราจารย์ (หลวงพ่อจรัญ ฐิตธมฺโม)

อาตมาเคยเล่าให้โยมฟัง คนแก่จนอายุ ๘๖ ปีแล้ว ทอดกฐินตั้งหลายโครม ทอดผ้าป่าไปหลายร้อยโครมแล้วมานั่งรักษาอุโบสถดังที่กล่าวมาแล้วถึง ๓๐ ปีเศษ ตั้งแต่เป็นรุ่นสาว แก่แล้วก็มานั่งอีก แต่ตายไปเป็นเปรตเสียได้ ตายไปเป็นเปรตเพราะเหตุใด ทำบุญเก่งไม่น่าตายไปเป็นเปรต แต่ก็ตายเป็นเปรตด้วยอำนาจโลภะ คุณยายเป็นเศรษฐีมีลูกหลายคนและให้สมบัติแก่ลูกไปหมดแล้วทุกคน แต่อาศัยอยู่กับลูกสาวคนเล็กซึ่งมีสามีเป็นเศรษฐีมีโรงน้ำแข็ง โรงสีเป็นต้น

ต่อมาลูกเขยเล่นการพนันจนสมบัติหมด ต้องขายร้าน ขายโรง ขายไร่ ขายนาจนสิ้นเนื้อประดาตัว กลัวเขาจะยื่นฟ้องล้มละลาย ลูกสาวจึงขอความช่วยเหลือจากคุณแม่ คุณแม่ก็ไม่มีทุนแล้ว เพราะทอดกฐินมาก ถึงมีก็ไม่พอใช้หนี้ จึงขึ้นไปหาลูกชายคนโตที่เชียงใหม่ ขอสมบัติที่มอบให้แล้วคืน เพื่อนำมาช่วยลูกสาวคนเล็ก

ลูกชายและลูกสะใภ้ก็ยินดีคืนให้ กลับมาก็มอบให้ลูกสาว ลูกสาวก็มอบให้สามี แต่สามีกลับนำไปเล่นการพนันต่อ เพราะหมอดูที่วัดหนึ่งบอกว่าเล่นแล้วจะรวยมหาศาล เดือนหน้ารวยแน่ๆ เลยหมดไม่มีเหลือ คุณยายก็เสียใจจนเป็นโรคหัวใจวายตาย ตายแล้วไม่ไปสวรรค์กลับไปทุคติเป็นเปรต

อาตมาไปธุระแถวบางมะยม อำเภอท่าวุ้ง จังหวัดลพบุรี ใกล้บ้านกำนันไข่ เด็กสาวอายุ ๑๖ ปี ร้องหวีดหวาด ขึ้นมาว่าผีเข้า เด็กคนนี้ไม่รู้ประวัติคุณยายและไม่รู้จักอาตมาด้วย อาตมาไปดู ถามไปถามมาก็รู้ว่าคุณยายนี่เอง มาบอกว่าอดหมากเหลือเกินและมาบอกความลับที่ตายไป เพราะเสียใจลูกเล่นการพนันหมด เคยถวายหมากพระเวลาทอดกฐิน ทอดผ้าป่าทุกชนิด แต่คราวนี้ไม่ได้กินหมาก ไปเป็นเปรตเที่ยวขอเขากินตามบ้าน **บุญที่ทำนั้นจะได้ต่อภายหลัง ต้องใช้หนี้กรรมหนัก คืออำนาจโลภะนี้ก่อน** นี่อาตมายืนยันเพราะไปเจอเด็กที่ผียายคนนี้ไปเข้า ถามพ่อแม่เด็กว่ารู้จักตระกูลนี้ไหม ก็ไม่รู้จัก แต่ทำไมบอกได้หมดว่าลูกชายคนโตชื่ออะไร ลูกสาวคนเล็กชื่ออะไร เด็กมันจะรู้ได้อย่างไร ขอฝากญาติโยมไปคิดโดยทั่วหน้ากัน

อย่าลืมนะบุญกรรมจากการกระทำของคุณยาย รักษาอุโบสถนี่ดิ่งเลย ทั้งวันไม่คุยกับใคร มานั่งเฝ้าศาลา พระเทศน์ก็ติดกัณฑ์เทศน์ไม่พัก แต่ไม่รู้ว่าบุญคือ ความสุขจากการชำระใจ คุณยายสวดมนต์ก็เก่ง แต่ไม่ปฏิบัติธรรม แล้วบุญที่ทำจะได้หรือ ตอบว่าได้แต่บาปมาก่อน เพราะอำนาจโลภะจึงไปเป็นเปรตก่อน พอหมดเวรกรรมจากเปรตจึงจะไปสวรรค์ต่อภายหลัง

ตอนที่คุณยายป่วยด้วยความเสียใจ อดข้าว อดปลา มาเป็นเดือนเศษ อาตมาไปเยี่ยม ๒ ครั้ง **ชวนมานั่งกรรมฐาน คุณยายบอกว่านั่งไม่ได้ไม่สบายใจเสียแล้ว แก่แล้ว เมื่อก่อนนี้ตอนที่อินทรีย์ยังดีก็ไม่สนใจกรรมฐานเลย สนใจแต่ว่าใครจะมาบอกบุญไม่เคยขัดเลย** ต้องทำทุกวัด จึงหาความสุขไม่ได้ ตายไปเป็นเปรต เดี๋ยวนี้ยังไม่ไปผุดไปเกิด แต่ประการใด ยังทรมานอยู่ด้วยอำนาจของโลภะ เรื่องนี้อาตมาประสบมาด้วยตนเอง

ผลกรรมของหลวงพ่อ

อาตมามีประสบการณ์เกี่ยวกับกฎแห่งกรรมที่เราจะต้องรับใช้ เมื่อเรามีจิตมีปัญญาเกิด จะรู้กฎแห่งกรรมทันทีจากการเจริญวิปัสสนากัมมัฏฐาน เวรกรรมตามสนอง อาตมาจึงรู้บุญบาป เมื่อก่อนนี้อยู่กับยาย อาตมาไม่สนใจกับพระตลอดกาล เวลาไปวัดหาบของไปทำบุญที่วัด ยายก็ต้องให้เก็บเอาก้อนดินไปด้วยใส่กระบุงไปข้างละ ๓ ก้อน ไปถึงวัดแล้วให้ไปโยนไว้ที่มันเป็นบ่อเป็นหลุมอยู่ในวัด ยายบอกได้บุญ อาตมาบอกว่าคนอื่นเขาไม่หาบดินไปวัดกันหรอก มีบ้านเราบ้านเดียวอายเขาตาย ยายบอกว่า เราไปวัดเหยียบดินติดเท้ามานี่เป็นกรรมนะ เป็นบาป ใช้หนี้สงฆ์ เป็นหนี้สงฆ์มากเป็นบาปเป็นกรรม แต่แกก็ไม่ได้อธิบาย เขาเล่ากันมาอย่างนี้ แกก็จำมาอย่างนี้ ก็ทำมาอย่างนี้ ไม่เหมือนคนเดี๋ยวนี้ว่าไม่บาป บาปได้ยังไง เหยียบแค่นิดเดียว พระก็ถมเอาเองซิ นี่คนรุ่นใหม่เข้าใจอย่างนี้ แต่คนรุ่นเก่าถือนัก ถือเชื่อเข้าไว้ก่อน มันมีประโยชน์ มันได้กำไรชีวิต คือเชื่อกฎแห่งกรรม

อาตมาเป็นเด็กเมื่อมาบวชใหม่ๆ ไปบ้านญาติ ที่เขาเป็นนักเลง เป็นโจร เป็นเสือ เขากินเหล้ากัน พอเห็นพระมาเขาเก็บแก้วหมดเลย เอาเหล้าแอบเลย ยังกลัวบาปนะ เดี๋ยวนี้ไม่ต้อง กินต่อหน้าพระเลย สบายมาก แถมงานศพเล่นไพ่หน้าศพอุทิศส่วนกุศล แล้วพระก็สวดไปไม่ได้เกรงกลัวต่อบาปกรรมแต่ประการใด เขาว่าบาปกรรมไม่มีแน่นอนเข้าใจอย่างนี้

สร้างกรรม–กินอาหารที่ยายถวายพระ

ตอนอยู่ที่โรงเรียนมัธยม ยังอยู่กะยาย ยายให้เอาอาหารไปถวายพระ แล้วเราก็เอาไปทานเสียเองทั้งคาวทั้งหวาน แล้วก็บอกว่าไปถวายสมภาร เดินจากบ้านไปไม่มีรถหรอก เดินไปเป็นระยะทาง ๑ กิโลเมตร อาตมาไป ก็ไปเจอเพื่อนนักเรียนที่สร้างความดีมาด้วยกัน หนีโรงเรียนกันสะบัด เพื่อนบอกว่ายังไม่ได้กินข้าวเลย เราก็นึกเลยว่าจะเอาไปให้พระทำไม เราก็ยังไม่ได้กินเลย พรรคพวก ๔-๕ คนด้วยกัน ก็เห็นด้วย เลยตั้งวงกินกันเสียเลย เรียบร้อยล้างปิ่นโตเสร็จกลับบ้าน ยายถามไปวัดเจอสมภารไหมล่ะ บอกยายว่าผมไม่ได้ขึ้นกุฏิหรอกให้เด็กมันถ่ายปิ่นโตให้แล้วผมก็มา ยายบอกว่าต่อนี้ไปต้องรับพรด้วยนะ รับพรสมภารมาแล้ว ก็มาบอกยาย ยายจะได้ชื่นใจ แล้วบอกท่านด้วยว่ายายให้เอาอาหารมาถวาย

วันหลังเอาอีกแล้ว ให้ไปอีกก็เจอเพื่อนอีก โรงเรียนปิดก็แบบเดิม กินเสร็จแล้วไปตีผึ้งต่อ ยายถามว่า "เจอสมภารมั้ย" เจอครับ รับพรเสร็จผมก็มา แท้ๆ สมภารดันมาอยู่บนบ้านเรา มาไม่บอกเราเลย มานั่ง นั่งตั้งนานแล้ว วันนั้นสมภารไปฉันบ้านใต้ ฉันเสร็จ

แล้วก็มานั่งคุยกับยาย แวะมาเยี่ยมยาย เราไม่รู้ ไม่บอกเรา เราไม่ทันแหงนดูบนบ้าน สมภารนั่งยิ้มยายเป็นคนใจบุญ พระชอบมาเยี่ยม แต่อาตมารำคาญ พอสมภารกลับไปแล้วโดนหนัก บอกว่าบาปถามว่านี่กี่เที่ยวแล้ว เราบอกว่า ๒ เที่ยวแล้วครับ ยายบอกว่า **นี่ต้องเป็นเปรต ปากเท่ารูเข็ม** กินข้าวไม่ลง เราก็ถามว่าเปรตสูงกว่าต้นตาลมั้ย ยายบอกว่าไม่เห็น เราไม่เชื่อหรอก ว่าหลอกเรา แต่เราไม่พูดเถียงไม่ได้

<u>โกงค่าเรือจ้าง</u>

ในเวลากาลต่อมาไปโรงเรียนต้องนั่งเรือจ้าง ข้ามฟากเดือนละ ๒๕ สตางค์ อาตมาโกงค่าเรือจ้าง ไม่ให้ค่าเรือจ้าง กินก๋วยเตี๋ยวผัดไทย แถมเลี้ยงเพื่อนด้วยนะ ก็โกงค่าก๋วยเตี๋ยวเขาอีก

<u>ยิงนก–หักคอ–หักขานก</u>

ในเวลาต่อมา โรงเรียนปิดหลายวันเทอมสุดท้ายแล้ว ครูใหญ่โรงเรียนประชาบาลเขามาขอแรงอาตมาไปยิงปืน ไปยิงนก เราก็ไม่รู้บุญบาปมันมีจริงอย่างไร สนุกดีก็เอาปืนลูกซองดาวกระจาย ๕ นัด บอกกับโยมแม่ว่าจะไปติววิชาตอนโรงเรียนปิดอยู่สัก ๗ วัน จะกลับมา ขอสตางค์สัก ๑๐๐ แม่ก็ให้ตังค์ไป เราจะเอาปืนไปได้ยังไง ก็เอาที่นอนไปด้วย เอาเสื่อออกมาเอาปืนไว้ข้างใน เช้ากินข้าวแล้วก็ออกตามทุ่ง ตามหนองยิงนกเป็ด นกกระสา พอยิงได้จับหักคอใส่ตะข้อง พอนกมันจิก จิกก็ถลกหนังเลยทรมานเหลือเกิน เราไม่ทราบว่ามันจะมีบาปกรรมแต่ประการใด ล่วงมาอีกวันหนึ่ง

ก็ไปยิงนกกระสาถูกปีกมันหักแล้ว มันบินไม่ได้เราก็ขับมันเหนื่อย มากแล้วก็จับได้ ทำไง หักขาเลย นกก็ดิ้นร้องให้ตาย สรุปให้ฟังที่อาตมาทำบาปกรรม

ต่อมาได้มาบวชในพระพุทธศาสนา พ่อแม่ให้บวชโดยไม่ได้เลื่อมใสไม่ได้คิดว่าจะมาอยู่อย่างนี้ก่อนที่จะบวช ก็ไปเรียนหนังสืออยู่ที่กรุงเทพฯ ไปอยู่โรงเรียนหลายโรงเรียน อยู่วัดก็ตั้งหลายวัด พอเสร็จจากเรียนหนังสือ ก็มาบวช กะว่าจะบวชสักพรรษาเดียว ท่องเรียนหนังสือไปจนจบหลักสูตรก็ไปเจริญพระกัมมัฏฐานออกป่าดงพงไพร

ใช้หนี้ค่าก๋วยเตี๋ยว

เริ่มมารักษาการเจ้าอาวาสที่วัดนี้เมื่อ พ.ศ.๒๔๙๙ ปี พ.ศ.๒๕๐๐ ได้รับการแต่งตั้งเป็นเจ้าอาวาสอยู่ที่นี่ ก็เริ่มใช้กรรมมาตามลำดับ โดยที่ว่าในปีต่อมาใช้เรื่องก๋วยเตี๋ยวก่อน เรามานั่งสมาธิของเรา มันก็เกิดไปเข้าญาณวิถีของเขาชื่อว่า นางกลุ้ม นางกลุ้มมีสามีชื่อตาก๊ิม เขาไม่รู้ว่าเราโกงก๋วยเตี๋ยวเขา แม่กลุ้มกับตาก๊ิมเกิดฝันพร้อมกัน ฝันว่าเทวดามาบอกว่าถ้าต้องการให้ลูกชายหายเกเรแล้วกลับมาเรียนหนังสือละก้อ ให้ไปตามลูกชายมาแล้วให้ไปบวชเณรที่วัดอัมพวัน รับรองแก้ได้แน่ เมื่อเป็นเช่นนี้แล้ว โยมกลุ้มก็เอาลูกมา ตาก๊ิมมาด้วย อาตมาก็จำได้คลับคล้ายคลับคลา เดินขึ้นมาสามคน บอกว่าจะเอาลูกมาฝากบวชเณร อาตมาก็ถามว่าทำไมไม่บวชที่วัดอื่น โยมกลุ้มก็เลยเล่าให้ฟังว่าที่พาลูกมานี่ เพราะฝันไปว่าเทวดามาบอกว่าให้มาบวชที่นี่ ช่วยรับไว้หน่อย

เรานึกแล้วว่าจะต้องได้ใช้หนี้ค่าก๋วยเตี๋ยวเขาแน่ แต่ไม่บอก ก็เลยบอกว่าเดี๋ยวจัดการให้ แล้วก็จัดการส่งโยมทั้งสองกลับแล้ว ก็จัดแจงโกนหัวเลย เรามีเรือยนต์ลำหนึ่ง ก็วิ่งไปตามพระอุปัชฌาย์ ซื้อผ้าไตร ซื้อรองเท้า ซื้อเสื่ออ่อน ซื้อบาตร ซื้อร่ม ทั้งหมด ๒๐๐ บาท แล้ววิ่งไปหาอุปัชฌาย์ บอกเอาเด็กมาบวชเณรครับ บวชเสร็จ แล้วก็กลับมานั่งกัมมัฏฐานเดินจงกรม

พอได้ ๗ วัน ก็เลยเล่าเรื่องเก่าของอาตมาให้เณรฟังว่า อาตมา นี่โกงค่าก๋วยเตี๋ยวแม่เจ้า แม่เจ้าก็ไม่รู้ แล้วไอ้ผ้าไตรนี่นะ อะไร ต่ออะไร ๒๐๐ นี่ กระซิบบอกแม่นะบอกว่าเจ๊ากันไปนะ ไม่ต้อง เอามาให้ ถือว่าใช้ค่าก๋วยเตี๋ยวกันไป พอเล่าเสร็จแล้วเณรบอกว่า ผมเกิดศรัทธาเสียแล้วก็ตั้งใจปฏิบัติ

ต่อมาก็ขอสึกว่าจะไปเรียนหนังสือแล้ว ก็สอบได้ในปีนั้น แล้วไปเป็นทหารอากาศต่อมาก็ได้เลื่อนเป็นนายทหารอากาศไปเลย

นี่คือใช้หนี้ค่าก๋วยเตี๋ยว ถ้าไม่ได้ใช้ในชาตินี้ก็ต้องใช้ดอกชาติ หน้านะ กฎแห่งกรรมมีจริงแต่กฎแห่งกรรมที่อาตมาประเมินผล และได้ประสบการณ์มารู้ล่วงหน้าได้ เพราะใช้สติระลึกก่อนเป็นตัว รู้ล่วงหน้า ตัวสัมปชัญญะ ตัวผลักดันทำให้แก้ไขเหตุการณ์ได้ทัน เฉพาะหน้า เรียกว่า ตัวสัมปชัญญะ ที่อาตมารู้นี้ก็เนื่องจากว่า เรา เจริญสมาธิ เจริญสติอยู่ตลอดเวลา ขอให้ท่านไปพิจารณาด้วยตนเอง ด้วยเจริญกุศลภาวนาไปเรื่อยๆ ไม่จำเป็นต้องมีเวลาว่าง เวลาที่ ท่านทำงานก็ภาวนาไป หูได้ยินเสียงภาวนาไว้ เขียนหนังสือภาวนา ไว้ ตั้งสติไว้ตลอดกาล ***กัมมัฏฐาน มีความสำคัญต่อหน้าที่การงาน***

ในเวลาต่อมา อาตมาก็นั่งเจริญภาวนาโดยไม่ได้ขาด แล้วก็มีการอโหสิกรรมและแผ่เมตตาขอให้ท่านเอาไปใช้กันทุกท่าน **ก่อนที่จะแผ่เมตตาออกไปต้องอโหสิกรรมก่อนนะ ถ้าไม่อโหสิกรรมออกก่อนท่านจะแผ่ไม่ออก** อโหสิกรรมให้ใจสบาย ไม่โกรธใคร ไม่เกลียดใคร ไม่อิจฉาริษยาใคร แผ่เดี๋ยวนั้น ถึงเดี๋ยวนั้น แล้วก็มีการรับตอบด้วยนะ อันนี้มันเป็นของใครของมัน อาตมาจะบอกกรรมวิธีแบบวิชาการนั้นคงไม่ได้ เพียงแต่แนะแนววิธีปฏิบัติเท่านั้นจากอำนาจของจิตด้วยการใช้สตินั่นเอง มันอยู่ในวงแคบของการปฏิบัติกว้างเข้ามาหาแคบโดยวิธีนี้

ในเวลาต่อมาที่อาตมามาอยู่ที่นี่แล้วก็เจริญภาวนา และก็แผ่เมตตา แต่ควรจะมีหลักการแผ่เมตตาแล้วก็อโหสิกรรมให้ได้ที่เราทำวัตรสวดมนต์นั่นมีความหมายมาก กายนะวาจา ทั้งกาย วาจา ใจขออโหสิกรรมต่อคุณพระศรีรัตนตรัย ที่หมิ่นเหม่ต่อคุณพระศรีรัตนตรัย กำหนดอโหสิกรรม แล้วแผ่ออกไปได้ผลแน่

<u>ใช้หนี้ค่าเรือจ้างตาก้อย</u>

พอมาเจริญสมาธิ จิตสงบก็นึกขึ้นมาได้บอกรีบใช้หนี้ค่าเรือจ้าง นึกไปนึกมาถูกต้องที่เคยโกงเขามา อาตมาก็ไม่ได้ไปบ้านเขานาน จนมาบวชเป็นสมภารเจ้าวัด ก็เอานมไป เอาโอวัลตินไป เอาสตางค์ใส่ซอง ๒๐๐ บาท ถือราคาก๋วยเตี๋ยวเป็นเกณฑ์ ชื่อตาก้อยแก่แล้ว อาตมาเอาเรือจอดเขาก็ตกใจว่าพระมาทำไมแกเจ็บหนักเป็นอัมพาตจะตายแล้ว ก็เอาสตางค์ไปใส่มือกระซิบบอกที่หูว่า โยมก้อยอาตมาตอนเป็นเด็กเคยโกงค่าเรือจ้างโยมเดือนละ ๒๕ สตางค์

จำได้มั้ย แล้วเอานมโอวัลตินมาด้วย บอกลูกสาวว่า ช่วยชงให้โยมด้วย อโหสินะโยมนะ อาตมาเป็นเด็กรู้เท่าไม่ถึงการณ์ แหมบุญของเราเหลือเกิน เขาแปลกใจกันว่า พระก็มาหลายวัดแล้วมีแต่มาบอกบุญองค์นี้แปลกเอาสตางค์มาให้ วันหลังลูกสาวเอาข้าวสารมาให้ที่วัดเรานี่ เรียกว่า บุญงอกได้ คนที่มีจิตดีต้องมีมารต้องใช้หนี้ มีอุปสรรคตลอดเวลากาล คนที่มีความดี ต้องมีอุปสรรคแน่นอน ไม่ใช่ดีไปตลอด เราเข้าใจผิดคิดกันว่า เราสร้างกรรมดีเหมือนมีกรรมมาบังข้อเท็จจริงก็คือใช้เวรใช้กรรมเป็นความดีแล้ว

ใช้หนี้ค่าเรือจ้างยายนวม

อยู่มาอีก ๒-๓ เดือน อาตมามานั่งสมาธิตั้งสตินึกต่อกันไปได้ว่าเคยโกงค่าเรือจ้างยังอยู่อีกท่าหนึ่ง ชื่อยายนวม อาตมาก็ไป แกก็จะตายเสียอีกแล้ว ขึ้นไปกระซิบที่หูบอกโยม อาตมาเมื่อเป็นเด็กเคยโกงค่าเรือโยม อาตมามาขอให้อโหสิกรรมอาตมาด้วยนะ เสร็จแล้วก็ให้ ๒๐๐ บาท พร้อมกับนมโอวัลตินตามเดิม วันหลังเขาทำบุญ ๗ วัน ยังเอาสตางค์มาถวายเราอีก ได้มากกว่า ๒๐๐ อีก พอกลับมาได้ ๒ วัน โยมนวมก็ตาย อาตมาก็ได้ใช้หนี้ตลอด นี่มันเป็นบุญเป็นกรรมของเราโดยเฉพาะ

เวลาผ่านมา พอดีไปเยี่ยมร้านเป๊เต็กเส็งที่บางปะอิน เคยแวะไปกินอาหารบ่อยๆ ต่อมาก็ไม่เอาสตางค์ เพราะทุกครั้งไปอาตมาก็จ่ายสตางค์ เขาบอกว่าตั้งแต่อาตมาไปฉันร้านเขานี่ทำให้ร้านเขาขายดีเลยไม่เอาสตางค์ ก็ชอบพอกันอยู่ด้วย มาตอนหลังมีคนไปผ่าท้องที่สุขศาลาอนามัยชั้น ๑ บางปะอิน ที่ริมน้ำ อาตมาก็ตั้งใจว่าจะไปเยี่ยมเขา

พอดีคืนนั้นอาตมาก็แผ่เมตตาอโหสิกรรมสติบอก อีกแล้วว่าจะต้องไปใช้หนี้เต่าที่รับจ้างต้มเต่าตัวละ ๑ บาท ให้พวกขี้เมาปรากฏว่าเต่ามันมีความสามัคคีดิ้นเสียจนหม้อดินแตกหนีเข้ากอไผ่ไปหมด กรรมเหล่านี้ เราลืมไปหมดแล้ว สติอันหนึ่งก็บอกว่า ระวังพรุ่งนี้อย่าเอาใครไป อาตมาก็ไปกับคนขับรถปิคอัพ ถ้าไปก็ตายหมดเลย ตายหมดแน่นอนอาตมาก็หาเรื่องเพทุบาย เขาก็โกรธอย่างร้ายแรงว่าไปชวนเขามาแล้วก็ไม่เอาเขาไป อาตมาก็บอกกะคนขับรถว่าไปเยี่ยมเขานี่เจ้าคอยตั้งเวลาไว้ว่าแค่ ๑๕ นาทีนะ คอยเตือนอาตมาให้รีบกลับด่วน โดยเราคิดแล้วถ้าไม่กลับตามเวลา ๑๕ นาทีรถจะคว่ำที่พระนครศรีอยุธยาและเราจะต้องตายเลย ผลสุดท้ายไม่เอาใครไปเลย พอได้ ๑๕ นาทีก็บอกเจ๊ชื่อศรีนวล ร้านเบ๊เต็กเส็งอาตมาขอลาละ บอกมีธุระรีบกลับ ขึ้นรถได้ก็บึ่งเลยความเร็วขนาด ๑๒๐ กม./ชั่วโมง ขับเป็นการใหญ่ถนนเอเชียเพิ่งสร้างเสร็จใหม่ๆ ฝนตกฟ้าร้องเป็นการใหญ่ มาถึงอ่างทองฝนก็หยุด ที่อำเภอพรหมฯ มันยังตกอยู่ถนนมันลื่น ตรงโค้งวัดคู รถมาด้วยความเร็วก็หมุนเลยรถเสียหลักพวงมาลัยหลวมหมดเลย คว่ำ ๘ รอบศีรษะโดนทั้งบนทั้งล่าง ล็อคประตูไว้ จีวรขาด รถบี้ถลอกปอกเปิกหมด ต้องมาปวดแสบปวดร้อนอยู่เป็นเวลาแรมเดือน อาตมาไม่กล้าไปโรงพยาบาล เพราะอายเขา รถบี้หมดต้องเอาชะแลงงัด พวกรถมาจอดดูเป็นแถว ดีว่ารถข้างหน้าไม่สวน ถ้าสวนก็คงตายหมด เสียค่าซ่อม ๓-๔ หมื่นบาท ปวดแสบปวดร้อนไปทั้งตัวเลย มันถลอกหมดอันนี้ก็ได้ใช้หนี้เต่าแต่ยังใช้ไม่หมด

ใช้หนี้หักคอนก

ในเวลาต่อมา อาตมาก็นั่งสมาธิ ๖ เดือนเศษ ที่จะถึงวาระแห่งความตายก็มีนิมิตบอกอาตมาให้ทราบว่าพระเดชพระคุณท่านวันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๒๑ เที่ยงสี่สิบห้าต้องจากวัด ตายไปใช้หนี้นกที่หักคอ วันที่ ๑๖ ตุลาคม ออกพรรษา อาตมาก็มานึกดูว่าเราต้องลาเขา ก็ประชุมสงฆ์ มอบอัฐบริขาร เสียสละปลงบริขารให้หมด มอบให้องค์อื่น เงินวัดมีเท่าไหร่มอบให้มัคทายก แล้วก็องค์ไหนจะเป็นสมภารต่อไปก็มอบ อาตมาก็บอกให้พวกโยมผู้หญิงมานั่งกัมมัฏฐานคนละเดือน พอโยมหญิงกลับแล้ว เอาโยมผู้ชายมานั่งแทน ต่อไปก็จะไม่มีคนสอน จะขอลาแน่นอน วันที่ ๑๔ ตุลาคม

นี่มันรู้ล่วงหน้าได้ มันมีประโยชน์มากนะ ท่านทั้งหลายถ้ารู้ล่วงหน้าไม่ได้ลำบากมากสติตัวนี้ เป็นการรวมผลงานสัมปชัญญะเป็นตัวคำนวณการ นี่สติสัมปชัญญะ มันบอกได้ดังนี้อาตมาก็ขอลาเขาหมดแล้ว แบ่งงาน แบ่งภาระหน้าที่แล้ว

อาตมาก็คิดว่าตามหลักพระพุทธเจ้าสอนไหนๆ เราจะตายแล้วก็ขอลาเขาเสีย แล้วคนที่มาเราก็บอกได้ คนที่ไม่มาจะทำยังไง เขาจึงจะรู้ได้ ก็เจริญกัมมัฏฐาน เดินจงกรม นั่งกัมมัฏฐาน

มีโยมท่านหนึ่งชื่อโยมชาญ กรศรีทิพา ที่รู้จักอาตมา เนื่องจากว่าบริษัทนายสุเมธ เตชะไพบูลย์ คุณชาญ กรศรีทิพา เขามีโรงงานน้ำตาลที่สิงห์บุรี เขาฝันว่ารัชกาลที่ ๕ ไปเข้าฝันบอกให้เขามาที่วัดนี้ พระบรมฉายาลักษณ์ของท่านที่วัดนี้ เขาก็พูดลักษณะได้ถูกต้อง โดยที่รัชกาลที่ ๕ เคยเสด็จทางชลมารค สมัย ร.ศ.๑๒๕

และพระองค์ได้ถวายพระบรมฉายาลักษณ์ตอนพระองค์ขึ้นเสวยราชย์ ในวันนั้นท่านสมภารก็อยู่ด้วย

คุณชาญ พร้อมด้วยคุณสุเมธ ก็เดินเข้ามา อาตมาก็ไม่รู้จักบอกโยมมีธุระอะไร เมื่อทั้งสองมาเห็นรูป ก็เลยเล่าเรื่องที่ฝันให้ฟังก็เลยรู้จักกันเป็นเวลาหลายปี ในเวลาต่อมาอาตมาเห็นว่าคนนี้มีประโยชน์ต่อวัด ถ้าหากเราจะเป็นอะไรไป เราต้องบอกเขาเสียก่อนอันนี้เอาไปใช้ได้ เวลาจะแผ่เมตตากระแสจิตนี่เป็นพลังงานอันหนึ่งอาตมาพิสูจน์ได้ เช่น เอาผ้าขาวมากอง แล้วเราเอากระดาษสี มาทับแล้วเอาพลังงานกระแสแดดหรือไฟฟ้าส่อง จะทำให้กระแสนี่ไปติดผ้าขาวได้ เหมือนอย่างแผ่ส่วนกุศล ขอให้ท่านทำจิตดีๆ ติดได้แต่ก็หาคนทำไม่ได้ง่ายๆ นัก ต้องทำจิตใจให้ได้ถึงก่อน

<u>ส่งกระแสจิตลาตายกลายเป็นตัวหนังสือ</u>

อาตมาก็เริ่มต้นว่าใกล้วันที่ ๑๔ ตุลาคมแล้ว เราก็มาสวดมนต์ไหว้พระแล้วก็แผ่เมตตาบอกโยมชาญ ว่าโยมกับอาตมาก็ชอบกันมาหลายปีแล้ว อาตมาขอลานะ วันที่ ๑๔ ตุลาคม อาตมาคอหักแน่ตายอยู่โรงพยาบาลสิงห์บุรี ก็บอกเขาอย่างนั้นขอลา ในเวลาต่อมาคุณชาญเขาก็ไปทำงานบริษัทไปนั่งเขียนหนังสือไอ้ข้อความที่เราแผ่เมตตาไป ไปติดที่กระดาษเขา ลายมืออาตมาด้วย ตามที่เราแผ่เมตตาตรงกับตัวหนังสือ

วิธีการแผ่ส่วนกุศลท่านทั้งหลายจำตำรานี้ไว้ให้ดี สามารถทำเป็นตัวหนังสือได้ สามารถติดที่โน่นที่นี่ได้

ครั้งถึงวันที่ ๑๔ ตุลาคม เที่ยงสี่สิบห้านาที อาตมาก็จำเป็น

ต้องไปประชุมที่วัดกวิศราราม จังหวัดลพบุรี ในวันนั้นด้วย หลวงพ่อธรรมญาณ เจ้าคณะจังหวัดลพบุรี ท่านมีหนังสือมาว่า เขาจะประชุมเจ้าคณะอำเภอกันทั้งหมด ที่จังหวัดลพบุรี พอดีวันนั้นนายแพทย์ศิริราชมาเลี้ยงเพลที่วัด พอเลี้ยงเพลเสร็จ อาตมาก็เตรียมตัว รู้แล้วว่า วันนี้เราไม่ได้กลับวัดแน่นอน ตามที่เรามีสติรู้ล่วงหน้า ๖ เดือนว่า เราต้องใช้หนี้นก จะใช้อย่างไรกันแน่ คงจะไม่ได้กลับ มอบหมายการงานเรียบร้อยแล้ว โยมผู้หญิงมานั่งกัมมัฏฐาน ๑ เดือน แล้วโยมผู้ชายด้วยมาแทน หลังจากโยมผู้หญิงกลับไปแล้ว โยมผู้ชายจะได้ช่วยกันเอาศพไปไว้วัด เตรียมงานครัวทำนองนี้ เป็นต้น

อาตมาก็ลาเขาหมดแล้วก็ขึ้นรถเที่ยงกว่าแล้ว จะตกเที่ยงสามสิบ เปลี่ยนจีวรใหม่หมด เตรียมหนังสือขึ้นรถ คิดว่าไม่ได้กลับแล้ว มีนาวาตรี วาด เกษแก้ว ใส่เสื้อขาว กางเกงขาวก็อาศัยรถไปด้วย ก็คงจะตายพร้อมกับอาตมา ออกจากวัดเลี้ยวขวาเข้าลพบุรีถึงหลังตลาดปากบาง ตอนนั้นพอถึงปั๊มน้ำมันรถเขาก็เปิดไฟเลี้ยวขวา รถตามหลังมา ๓ คัน แซงซ้ายรถทัวร์ทันจิตออกจากปั๊มน้ำมัน วิ่งเข้าชนทันที เที่ยงสี่สิบห้าพอดี นาวาตรี วาด เกษแก้ว ลอยขึ้นหลังรถทัวร์ไปเลย พวกตลาดนึกว่าหนังสือพิมพ์ลอยไปก็เนื่องจากแกใส่เสื้อขาวกางเกงขาวนี่หลังหัก

อาตมาไหล่ชนเหล็กหักไปเลย แล้วกระจกครูดเอาหนังหัวไปอยู่ตรงท้ายทอยหมด หัวขาวเลย คอพับไปที่หน้าอก หมุนได้เลย เลือดเต็มจมูก กระจกมันบาด อาตมาก็บินออกไปแบบนก ออกห่างรถไปประมาณ ๒๐ วา แต่เดชะบุญว่ามือดีอยู่มือหนึ่งจับขึ้นมา อาตมาก็ลองคลำว่า เราคอหักไปหรือนี่ตาไม่สัมผัส หูไม่สัมผัส

ตายหมดแล้วทั้งตัว แต่มือดีสติดีแต่กลับไปหายใจได้ที่ท้อง พอง หนอ ยุบหนอ ใช้ได้นะ ใครอยากจะรู้ว่าสะดือหายใจได้ ลองไป คอหักดูนะ คนขับก็สลบ อาตมายังพูดได้ เพราะสติดีอยู่ที่ลิ้นปี่ จำไว้ แล้วหายใจทางสะดือได้ ทำไมหายใจได้ นึกถึงในท้องได้ที่เรา อยู่ในท้องแม่ กินอาหารทางสะดือแน่นอน หายใจได้ พองหนอ ยุบ หนอ ตลอดเวลาเลยได้ตำราเพิ่มขึ้น แต่ต้องทำได้ก่อนนะ ต้องมาฝึกกันให้รู้สติ ตื่นมีสติ หลับมีสติ รู้แน่อาตมาก็พูดว่าโยม ช่วยอุ้มหน่อย ไอ้พวกที่ไปมุงดูกันก็ไม่ยอมอุ้ม หัวเละแต่ยังพูดได้ ที่เข้าใจว่าหัวเละเพราะหนังไม่มี จนตำรวจทางหลวงมาบอกว่าไม่ ตาย ถ้าตำรวจไม่มาเราก็คงจะจมอยู่ตรงนั้น

กรรมต้มเต่ามาซ้ำ

พอดีตรงนั้นเขาทำอิฐ เถ้าแก่เขาก็ขับรถมา อาตมามือยัง ดีอยู่อีกข้างก็เสยคางไว้ มันไม่มีความรู้สึก พอรถแล่นถึงวิทยาลัย เกษตรได้ยินเสียงแว่วแผ่วมาแต่ไกลเสียงดังนี้ สมน้ำหน้าๆ ได้ยิน มาเรื่อยๆ เดี๋ยวต้องซ้ำ คอหักแล้วยังไม่สงสารจะมาซ้ำ สักประเดี๋ยว เห็นเต่า พอเห็นเต่าเท่านั้นแหละฝาหม้อน้ำรถอยู่ตรงนั้นหลุดพรวด ลวกเอาเราคนเดียว ตายจริงเปียกหมดเลย ไอ้แขนยังดีอยู่ก็ร้อนนะซิ แล้วกระเด็นไปถูกคนขับ ไอ้คนที่ประคองอาตมาไปบอกว่าหยุดๆ เดี๋ยวคนหลังจะตาย ไอ้เต่ามาซ้ำเราอีก สงสัยใช้หนี้ตอนนั้นยังไม่หมด รถไปถึงโรงพยาบาล น้ำแห้งพอดีหมดพอดีเลย

อาตมาก็ขออธิษฐานว่าข้าพเจ้าขอให้ไปสบาย รู้แล้วเข้าใจแล้ว ขออโหสิกรรมทุกอย่างกับโลกมนุษย์ในเมื่อข้าพเจ้ายังใช้หนี้ในโลก

มนุษย์ไม่หมดขอให้ข้าพเจ้าไปใช้ในชาติต่อไป ประการที่ ๒ ถ้าข้าพเจ้าใช้หนี้ในโลกมนุษย์หมดแล้ว ขอให้ข้าพเจ้าไป ณ บัดนี้ อย่าได้ทรมานต่อไป อธิษฐาน ๒ ข้อ

วันนั้น พอดีผู้อำนวยการโรงพยาบาลไม่อยู่ เขาไปบ้านเขาทางวัดเกษ อยู่แต่นายแพทย์ใหญ่หมอสมหมายก็วิ่งไปจากบ้านรู้ข่าวว่ารถชนอาตมา ก็เอาเข้าห้องฉายเอกซเรย์เขาพูดกันได้ยินแว่วๆ บอกไม่มีทางหมอใหญ่บอกไม่มีทาง หมอใหญ่สั่งให้อาตมานอนตรงๆ บนรถซึ่งมีลูกล้อเล็กๆ ให้บุรุษพยาบาลเอาเข้าห้อง ไอ.ซี.ยู. โดยด่วนจัดการเย็บหนังที่มันถลกไปนี่ก่อน

อาตมาก็อธิษฐานไปเรื่อยๆ มือยังดีมีอยู่อีกมือหนึ่ง นอกนั้นตายหมดแล้ว แต่ยังหายใจได้ที่ท้อง พองหนอ ยุบหนอตลอด ก็แบ่งวาระบุรุษพยาบาล ๒ คนก็ไสรถเต็มที่ รถก็เกิดตกร่องประตูเหล็กโครม! ล้อพังหมด แพทย์อีกคนบอกตายเสียแล้วละมังหว่า เปล่าเลย คอลั่นกร๊วบเข้าที่เลย คือติดเลย ลืมตาเห็นเลย หายใจไม่ออกพอคอติดปวดก้นแทบหลุด เลยทำให้ได้ความรู้เพิ่มขึ้นอีก ๒ ข้อ ได้ความรู้ยังไง หมายความว่าถูกจุดประสาท ประสาทคอกับประสาทก้นเป็นเส้นเดียวกัน เข้าไปในห้องฉุกเฉิน เขาก็เริ่มดึงหนังมาเย็บ หมอก็สงสัยว่าอาตมาจะเป็นอัมพาตไม่ดีขึ้น บุรุษพยาบาลบอกว่าเป็นเพราะอ๊วนะถ้าอั๊วไม่ไสรถตกร่องคอจะต่อติดหรือกลับมีบุญคุณเสียอีก อาตมาก็นึกว่าเราใช้เวรใช้กรรม ในเวลาต่อมาหมอไม่สามารถจะรักษาได้ เพราะมีแรงขาเข็งถีบได้ทั้งนั้น นางพยาบาลหมอก็ให้เราลองบีบมือ หากว่าเราจะไม่มีแรง อันนี้ก็เป็นบุญวาสนา

พอรุ่งเช้า คุณชาญมา ถือหนังสือโทรจิตมาด้วย บอกนี่ท่านทำไมต้องเขียนหนังสือมาวันก่อนผมไปพบท่าน ทำไมไม่บอกผม ทำไมต้องเขียนหนังสือฝากเขาไป อาตมามาบอกเปล่า ว่าไม่ได้เขียน เขาว่านี่ไงละลายมือท่าน !

ผู้อำนวยการโรงพยาบาลสิงห์บุรีก็ไม่รู้จะทำยังไง ก็โทรศัพท์ไปหาผู้อำนวยการโรงพยาบาลเลิดสิน อาจารย์เขาคือหมอประดิษฐ์ถามว่าหลวงพ่อองค์นี้คอหักแล้วไม่ตายทำไงดี หมอประดิษฐ์บอกผมก็ไม่เคยเห็น ขอให้เอาตัวมาดู

รุ่งขึ้นเขาก็หามอาตมาขึ้นรถไปโรงพยาบาลเลิดสิน หามไปอาตมาพลิกไม่ได้ ยกแข้งขาได้ลุกไม่ได้ ก็หามขึ้นไปชั้น ๒ หมอประดิษฐ์ก็มาตรวจเอาแพทย์มาวิจัยกันใหญ่ หมอประดิษฐ์ก็บอกขอทำเอง ก็เอาผ้ามาแช่น้ำมาพันใส่เฝือก ๑๕ นาที อาตมาเดินลุกขึ้นได้ ขากลับขึ้นรถกลับจังหวัดสิงห์บุรี มันก็แปลกดี แขกมาเยี่ยมกันมากมาย ต่างจังหวัดมากันเยอะ เขาลือกันว่าอาตมาคอหักไม่ตายขนมนมเนยเยอะแยะไปหมด อาตมานึกเวลากินได้ไม่มาเยี่ยม เวลาจะตายจะซื้อมาทำไม รู้ว่ากินไม่ได้ก็เอามาให้กิน คนกินได้ไม่ค่อยให้

พอกลับมาวัดได้อาตมาก็คุยทั้งวันเพราะมีคนมาเยี่ยมมากมายหมอประดิษฐ์ก็สั่งมาบอกว่าอย่าให้คุยมาก คุยมากแล้วแผลจะหายช้า ให้ฉันยานอนหลับก็นอนไม่หลับ ฉีดยานอนหลับ ก็ไม่หลับจนนางพยาบาลว่า หลวงพ่อสู้ยา หมอประดิษฐ์รู้ก็ออกอุบายว่าให้เข้ามาโรงพยาบาลเลิดสิน จะถอดเฝือกให้ อาตมาก็ดีใจรีบไป พอไปถึงเขาก็ถอดเฝือกให้จริงๆ พอตัดเฝือกออกก็เลยเป็นลม ครั้นพอพักสักประเดี๋ยว หมอบอกว่า หลวงพ่อเดี๋ยวใส่ใหม่ ผมหลอกท่านมา

ไม่งั้นท่านไม่มาเอาใส่ใหม่ เพิ่มอีก ๔ กิโล พอใส่ได้สัก ๑๕ นาที อ้าปากไม่ออกเป็นฤาษีเลย

เปรตปากเท่ารูเข็ม

พอกลับไปถึงสิงห์บุรี เราก็จะแย่อ้าปากไม่ขึ้นผลสุดท้ายก็หิวน้ำเหลือเกิน กินไม่ได้ต้องหยอดด้วยหลอดกาแฟต้องดูด ดูดก็ไม่เข้า เวลาฉันเช้า ก็ใส่เข้าไปข้างๆ เลยมานึกในใจนึกถึงยายได้เจ้าต้องเป็นเปรตปากเท่ารูเข็มกินอะไรไม่ได้จริงๆ ตั้ง ๕๐ วัน นอกเหนือจากกินไม่ได้แล้ว พูดไม่ได้ด้วยพออ้าปากมากๆ ไอ้ข้างบนขบแล้วเลือดไหล เวลาฉันข้าวก็ต้องขยับ เลือดไหล จะกินอะไรก็ต้องป้อนเราต้องมาทรมานเป็นเปรต ก็เลยนึกถึงคำยายว่า ต้องเป็นเปรตเพราะไปกินข้าวที่ให้ไปถวายพระ

หลังจากที่อาตมากลับจากโรงพยาบาลแล้ว ๕๐ วัน เท่านั้นกลับมานึกในใจว่า เราต้องใช้หนี้โลกมนุษย์ ก็เริ่มถมดินรอบวัดก็เริ่มสร้างหอประชุมนี้เพื่อจะอบรมต่อไป ตั้งใจไว้อย่างนั้น ต้องใช้หนี้โลกมนุษย์ ด้วยการเผยแผ่พระธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้าจะไม่ขอสร้างวัตถุต่อไปแล้วในที่สุด มีการทำบุญรับขวัญ โยมก็มาทำบุญกันมาก ในครั้งสุดท้าย นายชาญ กรศรีทิพา กับนายสุเมธ เตชะไพบูลย์ ทั้งสองท่านนี้ก็มาทำบุญรับขวัญให้อาตมา แล้วนำเอากระดาษที่มีตัวหนังสือมาด้วย วันนั้นแกก็พับอย่างดีมา พอทำบุญเสร็จเรียบร้อย อุทิศกุศลเรียบร้อยดีแล้ว แกก็เอากระดาษออกมาว่าจะเอามาอ่านให้เขาฟัง ปรากฏว่าตัวหนังสือไม่มี มีแต่กระดาษเปล่า เดี๋ยวนี้ก็ยังเก็บใส่กรอบไว้ดูเป็นที่ระลึก

ทาน ๓ อย่างที่ได้จากการเจริญกรรมฐาน

(จากหนังสือกฎแห่งกรรม ธรรมปฏิบัติ เล่ม ๑๑ หน้า ๓๐๑)

ถ้าได้สติสัมปชัญญะแล้วจะพบทาน ๓ อย่าง

ทานข้อ ๑ คือ **ให้แล้วไม่หวังผลตอบแทน**

ทานที่ ๒ คือ **ธรรมทาน** ให้ธรรมะเป็นทาน พิมพ์หนังสือสวดมนต์บ้าง พิมพ์หนังสือธรรมะแจกกัน เรียกว่าธรรมทาน มันก็ได้ผลทานข้อแรกคงไม่ใช่สัปปุริสทาน มันเป็นสังฆทานนะ ทานกรรมฐานเป็นสังฆทานแน่เพราะจิตไม่หวังผล ก็ต้องให้สาธารณประโยชน์ สาธารณชนทั่วไป

ทานที่ ๓ ของกรรมฐาน คือ **อภัยทาน** ให้อภัยได้ อภัยโทษไม่โกรธกัน เรียกว่าทานกรรมฐาน ถ้าโยมไม่เจริญกรรมฐาน รับรองหมื่นเปอร์เซ็นต์ จะให้อภัยใครไม่ได้ ผูกพยาบาทตลอดเวลา ถ้าไม่มีกรรมฐานแล้วท่านจะให้อภัยทานได้ยาก อโหสิกรรมกันได้ยาก มีแต่ผูกใจโกรธ ผูกพยาบาท ฆ่ารันฟันแทงกัน ถึงคนนั้นจะบริจาคทาน สร้างวัดสร้างวาก็วัดก็ตาม ก็ยังให้อภัยทานไม่ได้ ท่านต้องมีจิตสูงในกรรมฐาน ต้องมีสติปัฏฐานกำหนดจิต รู้หนอๆ รู้อย่างไร รู้ว่าเราโกรธเขา รู้หนอๆ อย่าโกรธเขาเลย ให้อภัยเขาเถอะ มันด่าเรา กำหนดต่อไป ด่าเรายังโกรธก็โกรธหนอๆ อ๋อบัดนี้ข้าพเจ้าไม่โกรธแล้ว ข้าพเจ้ามีกรรมฐาน ข้าพเจ้าจะไม่ขอโกรธท่าน เรียกว่า **อโหสิกรรม**

สติปัฏฐาน ๔ ปิดอบายภูมิได้

พระธรรมสิงหบุราจารย์ (หลวงพ่อจรัญ ฐิตธมฺโม)

เทศน์เมื่อ ๙ ธ.ค. ๓๐

(จากหนังสือกฎแห่งกรรม ธรรมปฏิบัติ เล่ม ๓ หน้า ๑๘๑-๑๘๕)

ญาติโยมเอ๋ยโปรดได้ทราบไว้เถอะ บุญกรรมมีจริง บาปกรรมมีจริง ยมบาลจดไม่มีจิตนี้เป็นผู้จด จดทุกวัน คืออารมณ์ เรื่องจริงแน่จดทุกกระเบียดนิ้ว บาปบุญคุณโทษบันทึกเข้าไว้ พอวิญญาณออกจากร่างไป มันก็ขยายออกมาใช้กรรมไป ถ้าเราทำดีก็ไปบังเกิดในสวรรค์ ทำชั่วก็ลงนรกไปแบบนี้

อาตมามาคิดดูนะ ว่าสวรรค์อยู่บนฟ้า นรกอยู่ใต้ดินก็คงไม่ใช่ ดูตัวอย่างที่เคยเล่าให้ญาติโยมฟัง

ตาเล่งฮ่วย ผูกคอตาย วิญญาณไปเข้ายายเภา ยายเภาเป็นคนไทยแท้ๆ เกิดพูดภาษาจีนได้ ตอนนั้นอาตมาอยู่วัดพรหมบุรี

มีคนมาตามอาตมาไป พอไปถึงยายเภาพูดภาษาจีน เลยต้องให้เรือไปตาม ตาแป๊ะเลี่ยงเกี๊ยกไว้ผมเปีย เป็นลุงเขย อาตมาให้มาเป็นล่าม เขาบอกไม่ต้องไล่เขา เขาอยู่กับ**ฮ่วยเซียเถ้า** อยู่ตรงใกล้วัดพรหมบุรีนี่เอง

"ชื่อ **หลวงตามด** เคยเป็นเจ้าอาวาสวัดกลางพรหมนคร อยู่เหนือตลาดปากบางนี่เอง อยู่ด้วยกัน ๒ คน ขุดดินถมถนนทุกวัน ถ้าไม่ขุดดินเขาเฆี่ยนตี และฮ่วยเซียเถ้าก็ขุดดินด้วย"

อาตมาได้ถามคนเฒ่าคนแก่ชื่อ บัวเฮง อยู่ตลาดปากบาง

บอกว่า **ฮ่วยเซียเถ้ามีจริง ชื่อ สมภารมด** อยู่วัดกลาง เป็นสมภารวัด จะสร้างถาวรวัตถุของวัด แต่เงินทองถูกมัคทายกโกงไปหมด ไม่รู้จะทำอย่างไร เสียใจเลยผูกคอตาย

"อั๊วมาบอกให้ลื้อไปบอกหลานสาวอั๊วนะ ว่าทำบุญไปให้อั๊วไม่ได้นะ อย่าทำเลย"

"แล้วกินที่ไหนล่ะ"

"อั๊วกับฮ่วยเซียเถ้าไปกินตามกองขยะ ที่เขาเอาเศษอาหารมาทิ้ง กินกับหนอน"

"เอ้า! ที่ดีๆ ทำไมไม่กินล่ะ"

"ไม่มีใครให้กิน มีอีกพวกหนึ่งขุดถนนเหมือนกัน แต่เขามีข้าวกิน พวกอั๊วไม่มีข้าวกิน ต้องไปกินที่มันเหลือๆ จึงจะกินได้ ไปบอกหลานสาวอั๊วชื่อ **เจีย** นะ บอกว่าไม่ต้องทำบุญไป อั๊วไม่ได้ **ถ้าลื้ออยากทำบุญให้อั๊วนะ ฮ่วยเซียเถ้ามดบอกกับอั๊ว บอกให้ลูกหลานเจริญวิปัสสนานะ และอั๊วจะได้"**

อาตมาถามว่า **"ลื้ออยู่วัดไหนล่ะ"**

"อั๊วอยู่ตรงนี้เอง อั๊วเห็นลื้อทุกวัน ลื้อเดินไปอั๊วก็ทักลื้อ ว่าอีไปไหนนะ แต่ลื้อไม่พูดกับอั๊วนะ"

อาตมาถามว่า "ขุดถนนไปไหน" ก็ชี้ที่ตรงนั้น แต่ไม่เห็นมีถนน ก็ได้ความว่าเราเดินไปตลาดบ้านเหนือบ้านใต้ เขาเห็นเราหมด เขาทักแต่เราไม่รู้เรื่อง อาตมาถามต่อไปว่า

"ลื้อมีความเป็นอยู่อย่างไร"

เขาบอกว่า "ถ้าถึงวันโกน วันพระ เขาให้หยุดงาน ที่มานี่เป็นวันโกนหยุดงานแล้ว เดี๋ยวอั๊วต้องรีบกลับ เดี๋ยวเขาจับได้ เขาตีอั๊ว

หนีมาบอกหน่อยเท่านั้นเอง”

สรุปได้ความว่า การที่ฆ่าตัวตาย ผูกคอตาย ญาติพี่น้องทำบุญให้ไม่ได้ผลแน่ ต้องเจริญวิปัสสนากรรมฐานแผ่ส่วนกุศลจึงจะได้รับผล เพราะผีมาบอกอย่างนี้ โยมจะเชื่อหรือไม่ไม่เป็นไรนะ ก็นึกว่าโยมทำวิปัสสนากรรมฐานไปก็จะได้รับผลว่าบุญบาปมีจริง นรกสวรรค์มีจริงหรือไม่ประการใด

วันนี้อาตมาก็ขออนุโมทนาสาธุการส่วนกุศล ท่านทั้งหลายมาบำเพ็ญกุศล เจริญวิปัสสนากรรมฐานให้แก่ตนเอง โดยเฉพาะอย่างยิ่งด้วยการเจริญสติปัฏฐานสี่ เจริญกาย เวทนา จิต ธรรม ตั้งพิจารณาโดยปัญญา ตลอดกระทั่ง ยืน เดิน นั่ง นอน จะคู้เขียดเหยียดขาทุกประการก็มีสติครบ

รับรองได้เลยว่า ถ้าโยมทำถึงขั้นปิดประตูอบายได้เลย นรก เปรต อสุรกาย สัตว์เดรัจฉาน โยมจะไม่ไปภูมินั้นอย่างแน่นอน

เพราะเหตุใด เพราะอำนาจกิเลสทั้งหลาย โลภะ โทสะ โมหะ เกิดขึ้นโยมก็กำหนดได้ ไม่มีโลภะ ขณะมีโลภะก็กำหนด โลภะก็หายไป

จิตวิญญาณตายขณะมีโลภะตายไปเป็นเปรต กำลังมีโทสะตายไปขณะนั้นลงนรก มีโมหะรวบรวมอยู่ในจิตใจไว้มากต้องไปเกิดเป็นสัตว์เดรัจฉานอย่างแน่นอน

ถ้ามีสติปัฏฐานสี่ มีสติสัมปชัญญะดี อบายภูมิก็ไม่ต้องไปปิดนรก เปรต อสุรกาย สัตว์เดรัจฉานทางอายตนะ ธาตุอินทรีย์ดังที่กล่าวมาแล้วนี้ทุกประการ

ไม่ได้เตรียมตัวไว้ ต้องพึ่งตนเอง หลวงพ่อไปธุระแถวบางระจัน ก็เลยแวะเยี่ยมโยมหญิงคนหนึ่งเป็นอัมพาตช่วยตัวเองไม่ได้ เหม็นอุจจาระมาก ตั้งแต่เช้าไม่ยังไม่ทานอะไรเลย สักพักหนึ่งมีรถ BMW วิ่งเข้ามาจอดที่บ้านในรถมีคนห้าคนทั้งหมดขึ้นมาบนบ้าน หลวงพ่อถามว่าหนูเป็นใคร เขาบอกว่าเป็นลูกเรียนปริญญาโทจุฬา จะไปเผาศพญาติของเพื่อนที่อยุธยาเลยแวะมาหาแม่ เพื่อจะบอกว่าเดือนหน้าขอเงินสี่หมื่นไปพิมพ์วิทยานิพนธ์ หลวงพ่อบอกว่าไหนๆ มาแล้วช่วยซักผ้าให้แม่หน่อย อุจจาระเต็มไปหมด แม่ยังไม่ได้ทานข้าวเลย นี่แม่ของเธอนะ ถ้าเป็นแม่ของหลวงพ่อจะซักให้เดี๋ยวนี้เลย มีวินัยอนุญาตให้ทำได้ นี่ แม่เธอนะ เธอทำ เธอก็ได้บุญ แต่ลูกสาวบอกว่า ไม่ได้ค่ะ ต้องรีบไป แม่ร้องไห้โฮเลย และบอกหลวงพ่อว่าลูกคนนี้หมดนาไป ๔-๕ แปลงแล้ว จะมาเอาอีกแปลงหนึ่ง รถ BMW ก็ยังส่งไม่หมด เมื่อย้อนดูตัวแม่ ปรากฏว่า ตนเองก็ไม่เคยซักผ้าให้แม่ และแม่ก็เป็นอัมพาตตาย **ไม่เคยอยู่ปฏิบัติแม่** เพียงไปเยี่ยมแล้วก็กลับพอมาถึงตัวเองก็เป็นอย่างนี้แหละหนอ ไม่ได้เตรียมตัวเลยไม่เคยเจริญกุศลภาวนาไม่เคยสวดมนต์ไหว้พระ**ไม่เคยเจริญกุศลภาวนาไม่เคยสวดมนต์ไหว้พระ** ไม่เคยปฏิบัติกรรมฐานแต่ประการใด จึงเป็นดังที่กล่าวมาการเตรียมตัวนี้ต้องเจริญกุศลภาวนา ถึงจะรู้กฎแห่งกรรมจากการกระทำ ถึงจะแก้ปัญหาชีวิตได้อย่างแน่นอน **ในที่สุด นาก็หมด บ้านก็หมด พ่อแม่ต้องขายเอาเงินแจกลูกไป นี่เป็นกฎแห่งกรรมฯ**

อานิสงส์การสวดพระพุทธคุณ

ดิฉัน นางหัทยา ยกยิ่ง อายุ ๓๔ ปี สิ่งที่ดิฉันจะเขียนต่อไปนี้ เป็นเรื่องที่เกิดขึ้นด้วยผลบุญ หรือการปฏิบัติธรรมตามคำสอนของหลวงพ่อ ดิฉันมีปัญหาเรื่องแก้วหูทะลุ คือเป็นหนอง ดิฉันไปหาคุณหมอรักษาที่โรงพยาบาลวิภาวดีอยู่ ๑ ปี ปะแก้วหูอยู่ ๓ ครั้ง ก็ไม่ดีขึ้น คือ จะไม่ได้ยินอะไรเลย ปวดในหูอยู่ตลอดเวลา น้ำหนองไหลออกจากหูทุกคืน ตื่นเช้าขึ้นมาต้องมาล้างผมที่เปื้อนน้ำหนองออก จนคุณหมอแนะนำว่าควรจะต้องผ่าตัด เพราะแก้วหูทะลุถึงขั้นเป็นอันตราย ค่าใช้จ่ายในการรักษาประมาณ ๓๐,๐๐๐ บาท ดิฉันจึงตัดสินใจมาผ่าที่โรงพยาบาลรามาธิบดี ค่ารักษาคงไม่มากนัก ดิฉันไปตรวจช่วงเดือนกุมภาพันธ์ปี ๒๕๓๙ คุณหมอที่โรงพยาบาลเขาบอกว่าต้องผ่าตัดให้ไปจองนัดใบคิวผ่าตัดได้เลย อีกหนึ่งอาทิตย์ค่อยมาฟังผลว่าจะผ่าวันไหน วันนั้นคุณทิพวรรณ พยัพ ได้มาหาดิฉันที่บ้าน เอาหนังสือสวดมนต์เล่มเล็กๆ มาให้หนึ่งเล่ม บอกว่า “พี่รู้จักหลวงพ่อจรัญ วัดอัมพวันไหม ท่านเก่งมากมีคนศรัทธาไปปฏิบัติธรรมกันมาก คนที่มีปัญหาเรื่องหูอย่างพี่ก็เคยหายมาแล้วดีมากๆ เลยนะพี่” ดิฉันไม่รู้จักหลวงพ่อเลยแต่นำหนังสือมาปฏิบัติตั้งนะโม ๓ จบ **สวดพุทธคุณ ธรรมคุณ สังฆคุณ สวดพาหุงมหากา แล้วสวดพุทธคุณเท่าอายุเกินหนึ่ง** สวดอยู่ประมาณ ๒ สัปดาห์ ก็ไปหาคุณหมอที่โรงพยาบาลรามาธิบดี วันพฤหัสบดีที่ ๒๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๙ คุณหมอบอกว่าคุณไม่ต้องผ่าตัดแล้ว แก้วหูคุณปิดแล้ว

ตอนนั้นงงไปหมดแทบไม่อยากเชื่อที่คุณหมอพูด ตั้งแต่นั้นมา ดิฉันก็สวดมนต์มาตลอด เจอใครที่เจ็บป่วยด้วยโรคอะไรก็ตาม หรือมีปัญหาในครอบครัว ดิฉันก็แนะนำให้เขาสวดมนต์ทำสมาธิ ทุกวันนี้ดิฉันอาบน้ำ ดำน้ำ หรือสระผม โดยไม่ต้องใช้จุกยางมาปิดที่หูอีกแล้ว ได้ยินอะไรชัดเจนขึ้นกว่าเก่าอีก ทุกครั้งที่ดิฉันผ่านเส้นทางไปพิษณุโลก (บ้านสามี) ดิฉันจะไปนมัสการหลวงพ่อตลอด ดิฉันอยากจะเชิญชวนทุกๆ ท่าน สวดมนต์กันมากๆ ปฏิบัติธรรมอย่างจริงจัง ผลแห่งการกระทำดีจะบังเกิดขึ้นแน่นอน

ขอกราบนมัสการ ด้วยความเคารพเลื่อมใสศรัทธาที่มอบชีวิตใหม่มาให้ ด้วยความเคารพยิ่ง

สวดมนต์ชนะโรคได้จริงหรือ

วนิดา พิมพ์นพพันธ์โชติ

ดิฉันนางวนิดา พิมพ์นพพันธ์โชติ อายุ ๔๗ ปี เป็นคนนครสวรรค์โดยกำเนิด ต่อมาเมื่อปี ๒๕๒๑ ได้ย้ายไปอยู่จังหวัดแพร่ ค้าขายหลายอย่าง และท้ายสุดก็มาขายเฟอร์นิเจอร์หวาย สามีดิฉันเป็นคนหล่มสัก จังหวัดเพชรบูรณ์ ดิฉันมีลูกสาวสามคนเป็นเด็กดีทุกคน

ลูกสาวดิฉันคนโตเรียนจบมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ คณะบริหารธุรกิจ คนที่สองเรียนอยู่มหาวิทยาลัยกรุงเทพฯ คณะศิลปกรรมศาสตร์ และคนที่สามเรียนอยู่จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย คณะบัญชี ดิฉันภูมิใจมากที่มีลูกดีทุกคน และสามีก็เป็นคนดี รักครอบครัว

ดิฉันเป็นคนขี้โรค เดี๋ยวเป็นโน่นเป็นนี่ตั้งแต่เด็กจนโต จนถึงปัจจุบัน ดิฉันผ่าตัดมาหลายครั้ง ครั้งแรกผ่าตัดเนื้องอกที่คอ ต่อมาผ่าตัดที่มดลูก แขนหลุด ผ่าตัดซีสท์ที่นม ล้วนแล้วต้องวางยาสลบทุกครั้ง จนเบลอ ความจำไม่ค่อยดีเลย เพราะฤทธิ์ยาสลบที่โดนวางมา ๕-๖ ครั้งแล้ว จนดิฉันเบื่อโรงพยาบาล ไม่อยากที่จะเข้าอีกแล้ว

เมื่อวันที่ ๒๖ มกราคม ๒๕๔๓ ดิฉันไม่ทราบเป็นอะไร ขณะทำงานบ้านอยู่ มือชา เท้าชา ปากเบี้ยว ปากกระตุก พูดเอ้อ อ้า ไม่รู้เรื่องเลย จึงเรียกสามีให้ช่วย ตกใจมากไม่รู้จะทำอย่างไรดี สามีจึงโทรศัพท์ไปหาหลานชายที่เป็นแพทย์ผ่าตัดสมองอยู่สิงห์บุรี หลานชายบอกให้ไปโรงพยาบาล ให้ไปหาหมอแผนอายุรกรรม

คุณหมอบอกว่าถ้าไปช้ากว่านี้จะเป็นอัมพฤกษ์แน่ ต่อมาคุณหมอให้กินยาวันละประมาณ ๑๐ เม็ด หลังจากนั้นจึงไปรักษาตัวที่โรงพยาบาลรามาที่กรุงเทพฯ อาการดีขึ้น คุณหมอแนะนำให้ออกกำลังกายด้วย ดิฉันกลัวมาก กลัวว่าจะเดินไม่ได้ เพราะเป็นมาหลายโรคแล้ว แต่โรคนี้กลัวที่สุด รู้สึกท้อแท้

เมื่อปลายเดือนเมษายน ครอบครัวของเราได้เดินทางเข้ากรุงเทพ สามีได้นำรถไปทำกุญแจกันขโมยที่ลาดพร้าว ซอย ๖๒ เมื่อทำเสร็จแล้วทางร้านได้แจกหนังสือ เป็นหนังสือสวดมนต์ของหลวงพ่อมาอ่านหนึ่งเล่ม สามีเห็นปกหนังสือจำรูปหลวงพ่อจรัญได้ จึงขอเพิ่มอีก ๒ เล่ม เพื่อมาแจกกันอ่านและสวดมนต์ตามหนังสือ หลังจากเสร็จธุระแล้วก็เดินทางกลับจังหวัดแพร่ ผ่านอำเภอพรหมบุรี เห็นป้ายบอกว่าวัดอัมพวัน นึกถึงหลวงพ่อจึงเลี้ยวซ้าย เข้าวัดทันที ถามพระในวัดว่าหลวงพ่ออยู่ไหม พระท่านตอบว่า หลวงพ่ออยู่ที่ศาลา ขณะนั้นมีญาติโยมหลายคณะกำลังรับพรจากหลวงพ่อ ดิฉันพร้อมสามีเข้าไปกราบ รอจนถึงคิวของเรา จึงกราบหลวงพ่อ พร้อมบอกหลวงพ่อเกี่ยวกับโรคประจำตัว

หลวงพ่อแนะนำให้เอาหนังสือไปสวดมนต์พร้อมกับให้พร ก่อนกลับหลวงพ่อบอกให้ไปกินข้าวก่อน ด้วยใบหน้ายิ้มแย้มแจ่มใส ดิฉันเห็นแล้วประทับใจมาก วันนั้นเป็นวันที่ ๕ พฤษภาคม ๒๕๔๓

ตั้งแต่นั้นมาดิฉันตั้งใจสวดมนต์ตลอด ปัจจุบันก็ยังสวดอยู่ทุกคืน สวดจนหมดเล่ม รู้สึกว่าอาการที่เป็นเกี่ยวกับโรคประจำตัว

ค่อยๆ หายไปอย่างน่าประหลาด เป็นเพราะบุญของดิฉันที่ได้เจอหลวงพ่อจรัญท่านนี้ หลวงพ่อท่านเป็นผู้ประเสริฐ ดิฉันสำนึกในคำพูดคำสั่งสอนของหลวงพ่อ จึงเอาหนังสือสวดมนต์ไปแจกให้แก่เพื่อนบ้าน และเล่าอาการของดิฉันให้เพื่อนบ้านฟัง ดิฉันสำนึกในพระคุณของหลวงพ่อที่ดลบันดาลให้ดิฉันหายจากโรคนี้ ดิฉันดีใจมาก ดิฉันเห็นใครกลุ้มใจและมีปัญหา ดิฉันจะนำหนังสือสวดมนต์ของหลวงพ่อไปมอบให้และให้หมั่นสวดมนต์ ถ้ามีโอกาสให้ไปนมัสการหลวงพ่อด้วยที่วัดอัมพวัน อำเภอพรหมบุรี จังหวัดสิงห์บุรี

ขณะสวดมนต์ดิฉันจะระลึกถึงหลวงพ่อ ขอให้หลวงพ่อได้แผ่เมตตาให้ดิฉันหายเป็นปกติจากโรคต่างๆ วันเกิดหลวงพ่อ ๑๕ สิงหาคม ทั้งปี ๒๕๔๓-๒๕๔๔ ดิฉันจะไปทุกครั้ง มีผู้คนไปหาหลวงพ่อมากมาย ทำให้รู้สึกปลาบปลื้มเป็นยิ่งนัก ดิฉันจะสวดอิติปิโสเท่ากับอายุเพิ่มอีกหนึ่งบททุกคืน และสวดทุกบทในหนังสือจนจำขึ้นใจ

ดิฉันจะไม่ลืมพระเดชพระคุณของหลวงพ่อ พระผู้ซึ่งเปี่ยมไปด้วยเมตตาธรรมที่ทำให้ครอบครัวของดิฉันมีความสุข ดิฉันจะไม่ลืมพระคุณท่านเลย

ชีวิตผมดีขึ้นเพราะกรรมฐาน

เทอดศักดิ์ นาไชยธง

ผมเป็นชาวเพชรบูรณ์โดยกำเนิด ปัจจุบันอายุ ๒๗ ปี ได้มีโอกาสรับใช้ชาติด้วยการเป็นทหารเรือ ๒ ปี หลังจากพ้นหน้าที่มาแล้วเมื่อ ๔-๕ ปีที่ผ่านมา ก็ช่วยพี่สาวดูแลโรงน้ำแข็งแห่งหนึ่งที่จังหวัดสมุทรปราการใกล้ๆ กับพระสมุทรเจดีย์ บริเวณปากแม่น้ำเจ้าพระยา ซึ่งนับเป็นอาชีพที่มั่นคงและมีรายได้ดีพอสมควร จึงทำมาจนถึงทุกวันนี้

โดยปกติแล้ว ผมเป็นคนที่ไม่สู้จะมีจิตใจฝักใฝ่ทางพระทางธรรมเท่าใดนัก ได้มีโอกาสมาเป็นลูกศิษย์**หลวงพ่อจรัญ** และวัดอัมพวัน ก็เพราะการแนะนำของผู้ใหญ่ที่ผมเคารพรักท่านหนึ่ง คือ **นาวาเอก ไพโรจน์ แก่นสาร** แรกๆ ที่ฟังเรื่องราวเกี่ยวกับหลวงพ่อและคำสอนของท่าน ก็รู้สึกสนใจเพียงเล็กน้อย จนเมื่อได้ยินบ่อยๆ เข้าก็รู้สึกศรัทธามากขึ้น โดยเฉพาะเมื่อผมมีปัญหาเรื่องสุขภาพ และการงานที่ทำอยู่แล้วขอคำปรึกษาจาก นาวาเอก ไพโรจน์ ฯ ท่านก็ยกคำสอนของหลวงพ่อมาเตือนสติ ให้ใช้เป็นแนวทางในการดำเนินชีวิต ผมจึงหาโอกาสมากราบหลวงพ่อที่วัดเป็นครั้งแรกในราวกลางปี ๒๕๓๙ ในการไปวัดครั้งนั้น ผมขับรถไปกับเพื่อนซึ่งต่างก็ไม่รู้จักทางเข้าวัด แต่ก็หาพบจนได้ไม่ยากเย็นนัก เมื่อเข้าไปในบริเวณวัด รู้สึกว่าเป็นสถานที่ที่สงบร่มรื่น และชุ่มชื่นใจนัก ได้เห็นความเป็นอยู่ของผู้ปฏิบัติธรรมก็นึกชอบ เพราะไม่วุ่นวายหรือส่งเสียงดัง

แยกอยู่เป็นสัดส่วน ไม่มีผู้ใดมารบกวนเลย แตกต่างจากวัดแถวบ้านผมเป็นอย่างมาก จึงพูดทีเล่นทีจริงกับเพื่อนว่า "ถ้าจะบวชก็ขอบวชที่วัดนี้แหละ สงบดี"

หลังจากเดินชมบริเวณโดยรอบแล้วจึงแวะที่กุฏิหลวงพ่อ (ชั้นล่าง) นั่งรออยู่นานหลายชั่วโมงเหมือนกัน จนหลวงพ่อลงมาพบญาติโยมที่รอกันอยู่จนแน่นห้องนั้น เมื่อรับถวายเครื่องสักการะต่างๆ แล้ว หลวงพ่อได้เมตตาให้พรและสอนธรรมะ คำสอนของท่านฟังดูทันสมัย เข้ากับเหตุการณ์ปัจจุบัน มีข้อคิดคติธรรมที่ทุกคนสามารถนำไปประยุกต์ใช้ได้ตามความเหมาะสม ทำให้ผมมีศรัทธามากยิ่งขึ้นไปอีก

ต่อมาอีกไม่นาน ผมได้มีโอกาสเข้าปฏิบัติธรรมที่วัดอัมพวันเป็นครั้งแรก เพียง ๓ วัน ได้รับกรรมฐานและฟังหลวงพ่อบรรยายธรรมในวันพระ ผมจำได้แม่นยำว่าท่านกรุณาสอนเรื่องพระคุณของมารดา-บิดา คำสอนของท่านช่างสะกิดใจผมเหลือเกิน เหมือนจงใจจะเทศน์โปรดผมโดยเฉพาะ เนื่องจากผมเองเคยโกรธ บิดา และไม่ยอมพูดด้วยเป็นเวลาประมาณสิบปีแล้ว ถึงแม้ผมจะมาเรียนและทำงานที่กรุงเทพฯ นานๆ จะกลับบ้านที่เพชรบูรณ์สักครั้ง เมื่อพบกันก็ไม่พูดหรือทักทายท่านเลย จนนานวันเข้ากลายเป็นเรื่องปกติ หลวงพ่อท่านสอนว่า "ลูกคนใดถ้าไม่เคารพพ่อ-แม่ จะทำงานอะไรหรือประกอบการค้าใดๆ ก็หาความเจริญรุ่งเรืองไม่ได้เลยในชีวิต" ผมฟังคำสอนของหลวงพ่อแล้วก็หวนคิดถึงเรื่องของตัวเอง เริ่มเกิดสำนึกดีงามและรู้บาปบุญคุณโทษในการกระทำที่ไม่ดีของตนมากยิ่งขึ้นในเรื่องการไม่พูดกับพ่อบังเกิดเกล้ามาเป็นเวลานาน

วันรุ่งขึ้น ระหว่างที่ผมกำลังปฏิบัติธรรมร่วมกับหมู่คณะอยู่นั้น ฉับพลันก็เกิดความรู้สึกคิดถึงบิดาขึ้นมาอย่างจับใจ อยากจะไปหาท่านในขณะนั้นเลย มีความตื้นตันใจจนน้ำตาเอ่อคลอเบ้าตา อยากจะร้องไห้ออกมาให้หายอัดอั้นตันใจแต่ก็ไม่กล้า จำต้องข่มใจไว้ เมื่อครบกำหนดปฏิบัติ ก่อนกลับบ้านก็หวนนึกถึงคำสอนของหลวงพ่อในเรื่องความกตัญญูขึ้นมาอีกครั้งหนึ่ง ทำให้ความโกรธเคืองบิดาที่มีอยู่เดิมจางหายไปสิ้น รีบหาโอกาสกลับบ้านที่จังหวัดเพชรบูรณ์ พบบิดาจึงยกมือไหว้และเข้าไปทักทายพูดคุยกับท่าน ท่านรู้สึกงุนงงเพราะคิดไม่ถึงว่าลูกที่มึนตึงกับท่านมานับสิบปี จะปฏิบัติดีเช่นนี้กับท่าน เห็นได้ชัดเจนว่าท่านดีใจ และมีความสุขมาก

ต่อมาเมื่อใกล้สิ้นปี ๒๕๓๙ สุขภาพร่างกายของผมไม่สู้ดี ล้มป่วยบ่อยมาก จนรู้สึกท้อแท้เบื่อหน่ายอะไรๆ ไปเสียหมด พยายามรักษาอย่างไรก็ไม่ดีขึ้นเท่าใดนัก จึงโทรศัพท์ไปเล่าให้นาวาเอก ไพโรจน์ ฯ ฟัง เพื่อขอคำปรึกษาท่านจึงแนะนำให้หาโอกาสไปปฏิบัติกรรมฐานที่วัดอัมพวันอีก ซึ่งตรงกับใจผมพอดี เพราะคิดจะทำเช่นนั้นอยู่แล้ว ในการปฏิบัติธรรมครั้งนี้ผมมีเวลามากขึ้น อยู่ที่วัดราว ๗-๘ วัน ได้ฟังธรรมจากหลวงพ่อหลายครั้ง การเข้ากรรมฐานครั้งนี้ช่วยให้ผมรำลึกถึงบาปกรรมต่างๆ ที่ทำไว้แต่หนหลังมากมายหลายเรื่อง รู้สึกเสียใจและได้คิดว่า ไม่น่าทำลงไปเลย หวนมาคิดถึงเรื่องอาการเจ็บไข้ได้ป่วยของตนเอง ที่รักษาเท่าใดก็ไม่หายขาดสักที เชื่อเหลือเกินว่าเป็นผลจากเวรกรรมที่ทำไว้อย่างแน่นอน จึงขออโหสิกรรมและพร้อมที่จะชดใช้ให้หมดไป อะไรๆ คงจะดี

ขึ้นมาเอง ซึ่งปรากฏก็จริงตามนั้นในภายหลัง กลับจากวัดคราวนี้ สุขภาพกาย-ใจของผมเริ่มดีขึ้นเป็นลำดับ

ต้นปี ๒๕๔๐ ผมได้เข้าปฏิบัติกรรมฐานที่วัดอัมพวันอีกครั้งหนึ่ง และบวชเป็นภิกษุประมาณหนึ่งเดือนในเวลาต่อมา ในวันบวชนั้น พ่อ-แม่ พี่น้องของผมมากันอย่างพร้อมหน้า ผมรู้สึกซาบซึ้งและตื้นตันใจมากอย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน โดยเฉพาะตอนที่ก้มลงกราบเท้าบิดา-มารดา และตอนปลงผม ผมรู้สึกซึ้งใจในพระคุณของผู้บังเกิดเกล้าทั้งสองเป็นอย่างยิ่ง กลั้นน้ำตาเอาไว้แทบไม่อยู่ ในระหว่างครองเพศบรรพชิต ผมได้ตั้งใจศึกษาและปฏิบัติธรรม รวมทั้งกิจต่างๆ ของสงฆ์เท่าที่โอกาสอำนวย พบภายหลังว่าโรคภัยไข้เจ็บต่างๆ ทุเลาลงเป็นอันมาก สุขภาพแข็งแรงสมบูรณ์มากขึ้น ทั้งร่างกายและจิตใจ นับเป็นบุญโดยแท้ที่ผมได้มีโอกาสมาเป็นลูกศิษย์หลวงพ่อจรัญและวัดอัมพวัน

หลังจากสึกหาลาเพศมาแล้วก็กลับมาทำงานที่เดิมคือ ช่วยพี่ชายดูแลโรงน้ำแข็งอีก มองเห็นความเปลี่ยนแปลงที่ดีขึ้นอย่างชัดเจนในชีวิตจิตใจของตนเอง จากคนที่ไม่เคยสนใจในธรรมมาก่อน (แต่ไม่เคยลบหลู่ดูถูกพระพุทธศาสนา) กลับเข้าใจชัดในพระคุณของพระศรีรัตนตรัย **ซึ้งใจว่า วัดและพระพุทธศาสนา เป็นที่พึ่งทางใจของคนเราอย่างประเสริฐยิ่ง ช่วยให้เราเข้าใจเรื่องบาปบุญคุณโทษและความผิดชอบชั่วดีมากกว่าแต่ก่อนเป็นอันมาก นิสัยใจคอก็ได้รับการขัดเกลาให้รู้จักเลือกประพฤติปฏิบัติแต่ในเรื่องที่ถูกต้องดีงาม** ปัจจุบันผมกล้ากล่าวอย่างภูมิใจว่า ผมมีความสุขเยือกเย็น มีจิตใจ

เมตตา และโอบอ้อมอารีมากกว่าเดิมอย่างเห็นได้ชัด การดำเนินชีวิตโดยรวมจึงมีความเป็นปกติสุข เพราะกรรมฐานแท้ๆ ที่ช่วยให้ผมมีชีวิตที่ดีขึ้นเพียงนี้

สุดท้ายนี้ ผมขอกราบแทบเท้าขอบพระคุณหลวงพ่อจรัญที่ได้เมตตาสอนธรรมะที่ช่วยเปลี่ยนนิสัยให้ดีกว่าเก่า รวมทั้งครูบาอาจารย์กรรมฐานทุกท่านที่ช่วยอบรมสั่งสอนการปฏิบัติธรรมตามแนวทางอันถูกต้องตามหลักของพระพุทธศาสนาที่หลวงพ่อได้วางให้ลูกศิษย์ประพฤติปฏิบัติ

อีกท่านหนึ่งซึ่งผมจะลืมขอบคุณไม่ได้ก็คือ นาวาเอก ไพโรจน์ แก่นสาร ซึ่งเป็นผู้ชี้นำให้ผมมีโอกาสเป็นลูกศิษย์หลวงพ่อจรัญและวัดอัมพวัน ขอขอบคุณทุกท่านเป็นอย่างสูงครับ

หัวใจไม่ยอมแพ้

บุญเลิศ โกสุมา

ผมนายบุญเลิศ โกสุมา อายุ ๔๒ ปี เกิดที่อำเภอเดิมบางนางบวช จังหวัดสุพรรณบุรี ครอบครัวมีอาชีพทำนา ผมเป็นบุตรคนที่ ๒ ของครอบครัว การศึกษาจบปริญญาตรีจากวิทยาลัยครูจันทรเกษม เมื่อจบจากวิทยาลัยครู ได้ไปเป็นอาจารย์สอนพิเศษที่โรงเรียนสาธิตวิทยาลัยครูบ้านสมเด็จเจ้าพระยาอยู่ประมาณ ๑ ปี แล้วจึงออกมาประกอบอาชีพส่วนตัว โดยกลับไปทำนาที่บ้านและทำฟาร์มเลี้ยงไก่ แต่ก็ไม่ประสบความสำเร็จเพราะราคาขายไม่

แน่นอน จึงหันกลับไปทำนาเพียงอย่างเดียว ช่วงนี้เองที่ทำให้ชีวิตเริ่มพลิกผัน ภรรยาขอแยกทางพร้อมกับพาลูกสาวไปด้วย ทำให้ผมต้องอยู่ตัวคนเดียว จนกระทั่งเกิดเหตุการณ์ไม่คาดคิดเกิดขึ้น

วันนั้นเป็นวันที่ ๒๓ พฤศจิกายน ๒๕๓๑ ผมไปตัดไม้ไว้ทำฟืนเผาถ่าน พร้อมเพื่อนบ้านอีก ๔ คน ต้นไม้ที่ผมตัด เป็นต้นที่สูงไล่เลี่ยกับสายไฟฟ้าแรงสูง อยู่ห่างจากสายไฟประมาณ ๒ วาได้ ผมจึงคิดว่าไม่น่าจะมีปัญหา แต่อุบัติเหตุก็คืออุบัติเหตุ มันเกิดขึ้นโดยไม่คาดคิด ขณะที่ผมตัดกิ่งไม้อยู่นั้น กิ่งได้ขาดออกจากลำต้นแล้ว แต่เปลือกของไม้กลับไม่ขาด มันจึงลอกออกมาเป็นทางยาว พอดีกับมีกระแสลมพัดกิ่งที่ผมตัดปลิวไปพาดกับสายไฟเข้า กระแสไฟฟ้าวิ่งสู่ตัวผมทันที ทันทีที่กระแสไฟฟ้าช็อต ผมตัดสินใจกระโดดลงจากต้นไม้ซึ่งสูงเกือบ ๑๐ เมตร นาทีแรกที่ตกถึงพื้น ความรู้สึกก็คือ ชาไปหมด และปวดหลังบริเวณเอว เพื่อนบ้านที่ไปด้วยกันก็ตกตะลึงยืนแข็งทื่อกันไปหมด ผมต้องเรียกให้เขาช่วยอีก จึงได้พากันไปส่งโรงพยาบาลเดิมบางนางบวช หมอเอ็กซเรย์แล้วบอกว่าหลังหักห้ามเคลื่อนไหว แต่โรงพยาบาลนี้เป็นโรงพยาบาลระดับอำเภอซึ่งไม่มีหมอกระดูก จึงส่งผมไปที่โรงพยาบาลอินทร์บุรี จังหวัดสิงห์บุรี ซึ่งเขาบอกว่ามีหมอรักษากระดูกที่เก่งประจำอยู่ แต่ขณะที่ผมไปถึงนั้นปรากฏว่า หมอคนที่ต้องการไปรักษาด้วยนั้น ได้ย้ายไปที่อื่นในวันนั้นพอดี จึงไม่มีหมอเฉพาะทางรักษา เมื่อถามพยาบาลว่ามีหมอกระดูกที่ไหนอีกบ้าง พยาบาลก็ตอบว่ามีที่โรงพยาบาลแห่งหนึ่งในจังหวัดลพบุรี ผมไม่ขอเอ่ยชื่อโรงพยาบาลนี้เพราะจะมีความเสียหายในบรรทัดต่อไป

เมื่อไปถึงโรงพยาบาลก็เข้ารักษา แต่ขณะที่นอนอยู่ในโรงพยาบาลนั้น ไม่มีการรักษาแต่อย่างใด มีให้ยาแก้อักเสบและยาแก้ปวดเท่านั้น นอนอยู่ประมาณ ๓ วัน แผลตามขาและก้นก็เริ่มเน่าและมีกลิ่นเหม็นออกมาเหมือนซากศพ จนวันท้ายๆ เวลาราว ๑ ทุ่ม หมอได้เรียกแม่เข้าไปบอกว่าคนไข้จะตายภายใน ๒ ชั่วโมง ให้รีบไปผ่าตัดที่โรงพยาบาลลพบุรี แล้วผู้ช่วยก็เข็นรถที่ผมนอนมาไว้ที่หน้าตึก โดยไม่มีการดูแลว่าผมจะไปถึงโรงพยาบาลลพบุรีได้อย่างไร จนกระทั่งมีพลทหาร ๒ คนเดินมาถามแม่และไปเหมารถที่ส่งคนไข้ให้ไปส่งที่โรงพยาบาลลพบุรี เมื่อถึงโรงพยาบาลลพบุรีก็ไม่มีคนดูแล บังเอิญผู้อำนวยการของโรงพยาบาลได้ออกมาพบและถามไถ่อาการ เมื่อทราบท่านก็ได้โทรศัพท์ไปต่อว่าโรงพยาบาลโหดนั้นและรับผมเข้ารักษา แต่อาการก็ไม่ดีขึ้น แม่จึงพากลับบ้านรักษาทางแผนโบราณต่อ ผมเริ่มรู้ตัวว่าตัวเองเดินไม่ได้แน่นอน จิตใจก็เคว้งคว้าง ไม่มีที่ยึดเหนี่ยว แผลตามร่างกายก็อักเสบ น้ำเหลืองไหล

ปีแรกผมช่วยเหลือตัวเองไม่ได้ ก็มีพ่อแม่และน้องคอยเช็ดทำความสะอาดจับพลิกซ้ายพลิกขวาอยู่

ปีที่สองเริ่มหัดนั่งเอง และเริ่มถัดไปมา พอถัดก้นก็เป็นแผลเปลี่ยนจากถัดเป็นคลาน เข่าและเท้าก็เป็นแผล แต่ก็ต้องทนอยู่ในสภาพเช่นนี้อยู่อีกเป็นเวลา ๖ ปี

ปีที่ ๗ เริ่มพบธรรมะจากหลวงพ่อจรัญโดยการเปิดวิทยุฟังหลวงพ่อได้กล่าวถึงอานิสงส์ของการสวดมนต์ว่า มีคนพิการได้สวดมนต์ก็อยู่ประมาณ ๒ ปี เขาจึงเดินได้ผมฟังคำสอนธรรมะจาก

หลวงพ่อ ผมจึงเกิดศรัทธา และเขียนจดหมายไปหาหลวงพ่อ เล่าอาการให้หลวงพ่อฟัง หลวงพ่อก็ได้ส่งหนังสือบทสวดมนต์ไปให้ ผมก็ตั้งหน้าตั้งตาสวดเช้า-เย็น ด้วยอานิสงส์การสวดมนต์อีก ๕ เดือนต่อมา ผมได้รับการผ่าตัดจากโรงพยาบาลศิริราช จนแผลหาย อาการเริ่มดีขึ้น ผมเริ่มคิดจะช่วยเหลือตัวเอง และทำงานให้เหมือนคนปกติทั่วไป ผมจึงคิดจะทำรถนอนเพื่อจะได้เคลื่อนย้ายตัวเองได้ และไม่เกิดแผลกดทับ (และนี่สัจธรรมหลวงพ่อที่ว่า มีสติแล้วปัญญาจะเกิด) ผมเริ่มใช้ใบเลื่อยเล็กๆ นอนตัดเหล็กจากรถสามล้อนั่ง ผมเลื่อยอยู่ ๑๕ วัน และเริ่มประกอบ อีก ๑๕ วัน จึงสำเร็จ

เมื่อผมเคลื่อนย้ายตัวเองได้ ผมก็เริ่มช่วยเหลือตัวเองไม่ว่าจะซักผ้า หรือการทิ้งของเสีย เมื่อช่วยเหลือตัวเองได้ จึงเริ่มทำเพื่อคนอื่นบ้าง โดยการเริ่มเพาะชำกล้าไม้ เช่น ฟักทอง พริก มะเขือ ฯลฯ แจกเพื่อนบ้าน จากการเพาะชำผมเริ่มปลูกข่า กระชาย เป็นงาน อย่างละ ๑ งาน แล้วจึงเริ่มมาขายพันธุ์พืช ปักชำลำไย เมื่อทำสำเร็จผมจึงชักชวนพ่อให้เลิกทำนาหันมาทำไร่นาสวนผสม ปลูกลำไยนอกฤดู ส้มโอไม่มีเมล็ด แซมด้วยพืชผักอายุสั้น จากพื้นนาก็กลายมาเป็นร่องสวน จากปีแรกที่ทำ ๑๐ ไร่ พอเข้าปีที่ ๒ ก็ขยายเป็น ๒๐ ไร่

ต่อมาคุณดวงดาว รัตนะ ที่เคยมาเยี่ยมได้เขียนจดหมายไปหาไอทีวี บังเอิญอีกเหมือนกันที่เพื่อนบ้านข้างๆ ก็เขียนไป จดหมายสองฉบับจากต่างภาคเป็นเรื่องของคนๆ เดียวกัน จึงได้รับการพิจารณา ไอทีวีให้ได้ออกรายการหัวใจไม่ยอมแพ้ ๑๑ ตุลาคม

๒๕๔๓ เป็นวันออกอากาศได้รับฉายาว่า **"บุญเลิศ โกสุมา เกษตรกรนอนทำ"** คงเป็นด้วยอานิสงส์ของการสวดมนต์ภาวนาของผม ทำให้ผมได้พบผู้อุปการะขึ้นมา บางท่านก็ช่วยซื้อพันธุ์ไม้ และมีอยู่ ๒ ท่านที่ผมจะลืมเสียมิได้ คือ คุณอุ๊ (วิลาวรรณ ระวังนาม) เจ้าของกิจการวุ้นคุณอุ๊ จังหวัดนครปฐม ท่านได้กรุณานำผลิตภัณฑ์เพื่อเสริมสุขภาพให้ผมได้ใช้รักษาตัว คิดเป็นเงินประมาณ ๘ หมื่นบาท ท่านต่อมาก็คือประธานบริษัท รอยัล เรนโบว์ คุณเพชรพูนภรณ์ วงศานิตย์ ได้กรุณานำซาวน่าโดมให้ผมได้ใช้อีก นอกจากอานิสงส์ของการสวดมนต์ของหลวงพ่อจรัญแล้ว ประสิทธิภาพของซาวน่าโดมก็ทำให้ผมดีวันดีคืน จนสามารถลุกนั่งอย่างคล่องแคล่ว และเริ่มที่จะก้าวขาเดินต่อไปได้

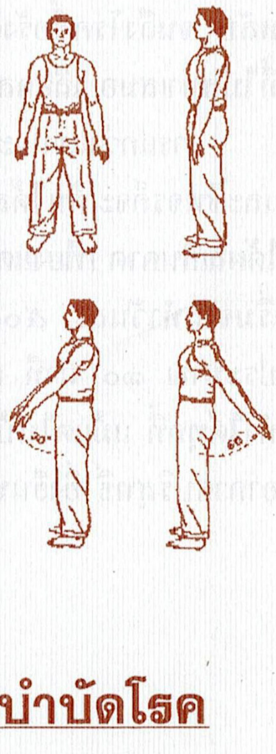
ขณะที่ผมเขียนเรื่องอยู่นี้ ผมก็ยังเดินไม่ได้ด้วยตัวเอง ยังต้องใช้วอล์คเกอร์ช่วยอยู่ แต่หัวใจของผมยังไม่ยอมแพ้ ผมพร้อมจะก้าวต่อไป ทุกวันถ้าไม่เพลียจนเกินไปผมจะสวดมนต์ทั้งเช้าและก่อนนอน เพื่อเป็นสิริมงคลกับตัวเอง และถ้าใครมีปัญหา ผมก็จะให้กำลังใจให้สู้ชีวิตและแนะนำให้สวดมนต์ขอพรจากหลวงพ่อ

ผมรอดพ้นจากการคิดฆ่าตัวตายจากความท้อแท้มาได้ เพราะบารมีของหลวงพ่อ ผมขอกราบขอบพระคุณหลวงพ่อ ขอให้หลวงพ่อมีสุขภาพแข็งแรง อยู่เป็นร่มโพธิ์ร่มไทรของทุกคนตลอดไป

達摩易筋經

ต๋า โม๋ อี้ จิน จิง

กายบริหารแกว่งแขน บำบัดโรค

วิธีออกกำลังกาย เพื่อส่งเสริมสุขภาพและขจัดโรคภัย

ปฏิบัติได้ง่าย แต่ให้ผลเป็นที่น่าอัศจรรย์ !

กายบริหารแกว่งแขนบำบัดโรค

เป็นการแกว่งให้เลือดลมเดินได้สะดวก และปรับสภาพเส้นเอ็น เอามาจากคัมภีร์เปลี่ยนเส้นเอ็นของพระโพธิธรรม (ตั๊กม้อโจ้วซือ) ชื่อคัมภีร์ ต๋า โม๋ อี้ จิน จิง รักษาโรคได้อย่างน่าอัศจรรย์ ตั้งแต่โรคความดันโลหิตทั้งสูงและต่ำ โรคหัวใจ โรคประสาท โรคจิต โรคไต โรคโลหิต โรคตับ โรคอัมพาต เนื้องอก มะเร็ง นอนไม่หลับ จนถึงโรคเรื้อรังต่างๆ แทบทุกโรค เกิดจากการเต้นของชีพจรที่ไม่สม่ำเสมอ เลือดลมที่เดินไม่สะดวกทั้งสิ้น

การแกว่งแขนจะทำให้การหมุนเวียนของโลหิตดีขึ้นตามลำดับ และชีพจรก็จะเต้นได้สม่ำเสมอ เป็นการออกกำลังที่ง่ายมาก และ **ได้ผลเกินคาด เพียงแต่ผู้ปฏิบัติต้องมีความขยันอดทน ทำสม่ำเสมอ** เริ่มจากทำวันละ ๕๐๐ - ๑,๐๐๐ - ๒,๐๐๐ ครั้ง ซึ่งใช้เวลาวันละประมาณ ๓๐ นาที (๕๐๐ ครั้งใช้เวลาประมาณเกือบ ๑๐ นาที) ทำได้ทุกที่ แม้แต่ในบ้านหรือในห้อง แต่ถ้าทำในที่โล่งได้ ก็จะได้อากาศบริสุทธิ์ ยิ่งยืนบนหญ้าก็จะได้แร่ธาตุจากดิน จากน้ำค้างด้วย

พื้นฐานของการบริหารแกว่งแขน

๑. ยืนตรง เท้าสองข้างแยกออกจากกันให้มีระยะห่างเท่ากับหัวไหล่

๒. ปล่อยมือ ๒ ข้างลงตามธรรมชาติ อย่าเกร็ง ให้นิ้วมือชิดกัน หันอุ้งมือไปข้างหลัง

๓. ท้องน้อยหดเข้า เอวตั้งตรง เหยียดหลัง ผ่อนคลาย กระดูกลำคอ ศีรษะ และปาก ผ่อนคลายตามธรรมชาติ

๔. จิกปลายนิ้วเท้ายึดเกาะพื้น ส่วนส้นเท้าออกแรง เหยียบลงบนพื้นให้แน่น ให้แรงจนกล้ามเนื้อโคนเท้า โคนขาและท้องตึงๆ เป็นใช้ได้

๕. บั้นท้ายควรให้งอขึ้นเล็กน้อย หมายถึงระหว่างบริหารต้องหดก้น หรือขมิบทวารหนักคล้ายยกสูง ให้หดเข้าไปในสำไส้

๖. ตามองตรงไปจุดใดจุดหนึ่ง จุดเดียว สลัดความคิดฟุ้งซ่าน กังวลออกให้หมด ทำสมาธิให้รู้สึกอยู่ที่เท้า

๗. แกว่งแขนไปข้างหน้าเบาหน่อย ทำมุม ๓๐ องศากับลำตัว แล้วแกว่งไปหลังแรงหน่อยทำมุม ๖๐ องศากับลำตัว จะทำให้เกิดแรงเหวี่ยงเองนับเป็น ๑ ครั้ง ปล่อยน้ำหนักมือให้เหมือนลูกตุ้ม

ตำรายาสมุนไพร

น้ำผึ้ง กับ ผิวมะนาว ทาหน้าเป็นประจำ **ผิวหน้าจะตึงไม่เหี่ยวย่น** (ไส้ตะเกียงเจ้าพายุที่ใช้แล้ว ผสมน้ำมะนาวก็ได้)

น้ำส้มมะขาม (มะขามเปียก) สระผม **ผมจะอ่อนสลวย ฯ**

เลือดกำเดาออก ให้เอาใบพุทรา (พุดซา) มาต้มดื่ม ฯ

โรคกระเพาะ ให้เอากล้วยน้ำว้าดิบฝานบางๆ ตากแดดให้แห้งสนิทแล้วป่นให้เป็นแป้ง ตักเข้าปากครั้งละช้อนคาว แล้วดื่มน้ำตาม ฯ

โรคไต เอาเปลือกงิ้วแดงมาสับๆ ต้มดื่มต่างน้ำ ฯ

โรคตับแข็ง กินบอระเพ็ดวันละ ๕ แว่น (ยาวประมาณ ๒ ซม. หรือ ๑ องคุลี) โดยเฉพาะคุณแม่ที่กินยาดองหลังคลอดบุตรและถ้าจะ**รักษามะเร็งหรือโรคท้องมาน** ต้องลงด้วย นะโมพุทธายะ ฯ

ยาอายุวัฒนะ ประกอบด้วยเกลือเม็ด ๓ ส่วน บอระเพ็ด ๕ ส่วน มะขามเปียก ๗ ส่วน นำมาผสมบดรวมกัน ทานเช้า-เย็น หรือก่อนนอน ครั้งละก้อนเท่าหัวแม่มือ

- **ท้องเฟ้อ มดลูกเสีย** ได้กันมา ๑๕ ปี ไม่มีลูก ทานยานี้แล้ว ปรากฏว่าปัจจุบันมีลูก ๓ คน
- รักษา **โรคมะเร็งระยะเป็นใหม่ๆ**
- ถ้าจะรักษา**โรคเอดส์** ต้องเสกด้วยพุทธคุณ ๑๐๘ฯ

(ลูกพี่ลูกน้องของข้าพเจ้าเล่าให้ฟังว่า เคยพบคุณยายคนหนึ่งอยู่บ้านเขากะลา อำเภอท่าตะโก นครสวรรค์ เมื่อหลายสิบปีมาแล้วกำลังกวาดลานบ้าน ท่าทางแข็งแรง จึงถามว่าคุณยายอายุเท่าไร

คุณยายบอกว่าอายุ ๑๐๗ ปี แล้วถามต่อว่าทานยาอะไร คุณยายก็ตอบ ยาขนานนี้ : ผู้รวบรวม)

ชาตะไคร้แก้ **ปวดกระดูก ปวดหลัง ปวดแข้งปวดขา ป้องกันกระดูกผุ นั่งดูหนังสือแล้วตาลาย ลุกขึ้นแล้วหน้ามืด** ป้องกันโรคไตเบาหวาน คอเลสเตอรอล ต้นตะไคร้ส่วนที่เป็นเปลือก (ไม่เอาใบ) หั่นตากแดดให้แห้งสนิทแล้ว นำมาคั่วให้เหลือง เก็บไว้ชงหรือต้มกินน้ำเหมือนน้ำชา ฯ

ลำไส้เน่า (ราวปี พ.ศ.๒๔๙๔) ขนาดจิบน้ำนิดเดียว ปวดแทบขาดใจ คุณหมอโรงพยาบาลศิริราชลงความเห็นต้องผ่าตัดตอน ๐๙.๐๐ น. ปรากฏว่า เวลา ๐๖.๐๐ น. หลวงพ่อหนีกลับวัดเลย แล้วผู้พิพากษาหัวหน้าศาลจังหวัดสิงห์บุรีมาเยี่ยม พร้อมกับทำยาถวาย **เป็นยาเทวดา** ผู้พิพากษาท่านนี้ชื่อ**มหาเทียบ นองบุญนาค เปรียญธรรม ๖ ประโยค** (เสียชีวิตในปี พ.ศ. ๒๕๐๐)

เอาเกลือมา ๓ กำ ให้หลวงพ่อจับเกลือกลั้นใจหยิบ ๓ จับ แล้วเทใส่หม้อดิน ท่านสอนให้ท่องว่า พุทธัง ปัจจักขามิ ๑ กำ ธัมมัง ปัจจักขามิ อีก ๑ กำ สังฆัง ปัจจักขามิ อีก ๑ กำ แล้วก็ใส่หม้อดิน พอสะตุเกลือ (เผาเกลือในหม้อดิน) เสร็จป่นเป็นผงแล้ว เอาไข่ขาวไข่ไก่ (ไข่แดงไม่เอา) ใส่ลงไปแล้วคนให้เข้ากัน ท่องคาถา **พุทธัง ปัจจักขามิ ธัมมัง ปัจจักขามิ สังฆัง ปัจจักขามิ** เท่านั้นเอง หลวงพ่อฉัน ๑ ช้อนคาว ปวดดิ้นอยู่ในโบสถ์ สลบไป ๓ ชั่วโมง ฟื้นขึ้นมาก็หายสามารถดื่มน้ำได้

คุณหมอที่ศิริราชมีจดหมายมาถามว่า ตายหรือยัง หลวงพ่อ

ก็มีจดหมายตอบไปว่า หายแล้วด้วยยาเทวดา คุณหมอมาถึงวัดเลย ขอจดยาไป พอดีแม่ยายหมอก็เป็นโรคเดียวกัน ก็ได้ยานี้รักษาหายอีกคน ฯ

เสียงแหบแห้ง กระเทียม พริกไทย โขลกละเอียดละลายด้วยน้ำผึ้ง ฯ

ตกขาว สับปะรดทั้งหัว หมกปูนขาว ๓ วัน (ถ้ายังไม่สุกหรือฉ่ำหมกต่อ) แล้วนำมาปอกทานตามปกติฯ

โรคชัก (เส้นเลือดหัวใจตีบ) พริกไทยเม็ดโขลกละเอียด ทานครั้งละประมาณ ๑ แคปซูล ยาแผนปัจจุบัน ทานเช้า-เย็น ฯ

ตื่นเช้าแกว่งแขน ๑๐๐ ครั้ง เตะขาขึ้น ๑๐๐ ครั้ง แล้วอย่าเพิ่งไปล้างหน้า ดื่มน้ำสะอาดบริสุทธิ์ ๕ แก้ว (ถ้าอายุเกิน ๔๕ ปี กินน้ำต้ม ถ้ายังไม่ถึง ๔๕ ไม่ต้องต้ม) รับรอง อุจจาระดี หูตึงจะหาย ปวดศีรษะซีกหนึ่ง น้ำตาไหล ปวดลูกตา หายเลยทีเดียว ฯ

ตายแล้วจะเลือกไปไหน

๑. ทางไปนรก ๔๕๗ ขุม ได้แก่ โทสะ คือความโกรธ ความประทุษร้ายซึ่งกันและกัน

๒. ทางไปเปรต-อสุรกาย ได้แก่ โลภะ ความโลภ หรือตัณหา คือความอยาก

๓. ทางไปเป็นสัตว์เดียรฉาน ได้แก่ โมหะ คือความหลงลืม คุณพ่อ-แม่-พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์

๔. ทางไปมนุษย์ ได้แก่ ศีล ๕ กุศลกรรมบถ ๑๐ คือกาย สุจริต ๓ วจีสุจริต ๔ มโนสุจริต ๓

๕. ทางไปสวรรค์ ๖ ชั้น ได้แก่ มหากุศล ๘ มีไหว้พระ สวดมนต์ ทอดกฐิน ทอดผ้าป่า เป็นต้น

๖. ทางไปพรหมโลก ๒๐ ชั้น ได้แก่ เจริญสมถกรรมฐาน จนได้ฌาน มีปฐมฌานเป็นต้น

๗. ทางไปนิพพาน ได้แก่ การเจริญวิปัสสนากรรมฐาน จนได้มรรคผลนิพพาน

วิธีปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐาน

จากคู่มือการฝึกอบรมพัฒนาจิต ของหลวงพ่อจรัญ
วัดอัมพวัน จ.สิงห์บุรี

๑. **การเดินจงกรม** ก่อนเดินให้ยกมือไขว้หลัง มือขวาจับข้อมือซ้ายวางไว้ตรงกระเบนเหน็บ ยืนตัวตรง เงยหน้า หลับตา ให้สติจับอยู่ที่ปลายผม กำหนดว่า **ยืนหนอ** ช้าๆ ๕ ครั้ง เริ่มจากศีรษะลงมาปลายเท้า และจากปลายเท้าขึ้นไปบนศีรษะกลับขึ้นกลับลงจนครบ ๕ ครั้ง แต่ละครั้งแบ่งเป็น ๒ ช่วง ช่วงแรก **คำว่า ยืน จิตวาดมโนภาพ ร่างกายจากศีรษะลงมาหยุดที่สะดือ คำว่า หนอ จากสะดือ ลงไปปลายเท้า กำหนดขึ้นคำว่า ยืน, จากปลายเท้ามาหยุดที่สะดือ คำว่า หนอ จากสะดือขึ้นไปปลายผมกำหนด กลับไป, กลับมา จนครบ ๕ ครั้ง** ขณะนั้นให้สติอยู่ที่ร่างกาย อย่าให้ออกนอกกาย เสร็จแล้วลืมตาขึ้น ก้มหน้าทอดสายตาไปข้างหน้าประมาณ ๔ ศอก สติจับอยู่ที่เท้า **การเดิน กำหนดว่า ขวา ย่าง หนอ กำหนดในใจ คำว่า ขวา ต้องยกส้นเท้าขวาขึ้นจากพื้นประมาณ ๒ นิ้ว เท้ากับใจนึกต้องให้พร้อมกัน ย่าง ต้องก้าวเท้าขวาไปข้างหน้าช้าที่สุดเท้ายังไม่เหยียบพื้น คำว่า หนอ เท้าลงถึงพื้นพร้อมกัน เวลายกเท้าซ้ายก็เหมือนกัน กำหนดว่า ซ้าย ย่าง หนอ** คงปฏิบัติเช่นเดียวกันกับ **ขวา ย่าง หนอ** ระยะก้าวในการเดินห่างกันประมาณ ๑ คืบ เป็นอย่างมาก เพื่อการทรงตัวขณะก้าวจะได้ดีขึ้น เมื่อเดินสุดสถานที่ใช้แล้ว ให้นำเท้ามาเคียงกัน เงยหน้าหลับตา **กำหนด**

ยืน หนอ ช้าๆ อีก ๕ ครั้ง เหมือนกับที่ได้อธิบายมาแล้ว ลืมตาก้มหน้า **ท่ากลับ การกลับกำหนดว่า กลับหนอ ๔ ครั้ง คำว่ากลับหนอครั้งที่ ๑ ยกปลายเท้าขวาใช้ส้นเท้าขวาหมุนตัวไปทางขวา ๙๐ องศา ครั้งที่ ๒ ลากเท้าซ้ายมาติดกับเท้าขวา ครั้งที่ ๓ ทำเหมือนครั้งที่ ๑ ครั้งที่ ๔ ทำเหมือนครั้งที่ ๒** ขณะนี้จะอยู่ในท่ากลับหลังแล้วต่อไปกำหนด **ยืน หนอ** ช้าๆ อีก ๕ ครั้ง ลืมตาก้มหน้า แล้วกำหนดเดินต่อไป กระทำเช่นนี้จนหมดเวลาที่ต้องการ

๒. **การนั่ง** กระทำต่อจากการเดินจงกรมอย่าให้ขาดตอนลง เมื่อเดินจงกรมถึงที่จะนั่ง ให้กำหนด ยืน หนอ อีก ๕ ครั้ง ตามที่กระทำมาแล้วเสียก่อน แล้วกำหนดปล่อยมือลงข้างตัวว่าปล่อยมือหนอๆๆๆๆ ช้าๆ จนกว่าจะลงสุด เวลานั่งค่อยๆ ย่อตัวลงพร้อมกับกำหนดตามอาการที่ทำไปจริงๆ เช่น ย่อตัวหนอๆๆๆ เท้าพื้นหนอๆๆๆ คุกเข่าหนอ ๆ ๆ ๆ นั่งหนอๆๆๆ เป็นต้น

วิธีนั่ง ให้นั่งขัดสมาธิคือ ขาขวาทับขาซ้าย นั่งตัวตรง หลับตาเอาสติมาจับอยู่ที่สะดือที่ท้องพองยุบ เวลาหายใจเข้าท้องพองกำหนดว่า พอง หนอ ใจนึกกับท้องที่พองต้องให้ทันกัน อย่าให้ก่อนหรือหลังกัน **หายใจออกท้องยุบ กำหนดว่า ยุบ หนอ** ใจนึกกับท้องที่ยุบต้องทันกัน อย่าให้ก่อนหรือหลังกัน ข้อสำคัญให้สติจับอยู่ที่ พอง ยุบ เท่านั้น อย่าดูลมที่จมูก อย่าตะเบ็งท้อง ให้มีความรู้สึกตามความเป็นจริงว่า ท้องพองไปข้างหน้า ท้องยุบมาข้างหลัง อย่าให้เห็นเป็นไปว่า ท้องพองขึ้นข้างบน ท้องยุบลงข้างล่าง ให้กำหนดเช่นนี้ตลอดไป จนกว่าจะถึงเวลาที่กำหนด

เมื่อมีเวทนา เวทนาเป็นเรื่องสำคัญที่สุด จะต้องบังเกิดขึ้นกับ

ผู้ปฏิบัติแน่นอน จะต้องมีความอดทนเพื่อเป็นการสร้างขันติบารมีไปด้วย **ถ้าผู้ปฏิบัติขาดความอดทนเสียแล้ว การปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐานนั้นก็ล้มเหลว**

ในขณะที่นั่งหรือเดินจงกรมอยู่นั้น ถ้ามีเวทนาความเจ็บปวดเมื่อย คันๆ เกิดขึ้นให้หยุดเดินหรือหยุดกำหนดพองยุบ ให้เอาสติไปตั้งไว้ที่เวทนาเกิด และกำหนดไปตามความเป็นจริงว่า **ปวดหนอ ๆๆๆ เจ็บหนอๆๆๆ** เมื่อยหนอๆๆๆ คันหนอๆๆๆ เป็นต้น ให้กำหนดไปเรื่อยๆ จนกว่าเวทนาจะหายไป เมื่อเวทนาหายไปแล้วก็ให้กำหนดนั่งหรือเดินต่อไป

จิต เวลานั่งอยู่หรือเดินอยู่ ถ้าจิตคิดถึงบ้าน คิดถึงทรัพย์สินหรือคิดฟุ้งซ่านต่างๆ นานา ก็ให้เอาสติปักลงที่ลิ้นปี่ พร้อมกับกำหนดว่า คิดหนอๆๆๆไปเรื่อยๆๆๆ จนกว่าจิตจะหยุดคิดแม้ดีใจเสียใจ หรือโกรธ ก็กำหนดเช่นกันว่า **ดีใจหนอๆๆๆ เสียใจหนอๆๆๆ โกรธหนอๆๆๆ** เป็นต้น

เวลานอน เวลานอนค่อยๆ เอนตัวนอนพร้อมกับกำหนดตามไปว่า นอนหนอๆๆๆ จนกว่าจะนอนเรียบร้อย ขณะนั้นให้เอาสติจับอยู่กับอาการเคลื่อนไหวของร่างกาย เมื่อนอนเรียบร้อยแล้ว ให้เอาสติมาจับที่ท้อง แล้วกำหนดว่า **พอง หนอ ยุบ หนอ** ต่อไปเรื่อยๆ ให้คอยสังเกตให้ดีว่า จะหลับไป ตอนพอง หรือตอนยุบ

อิริยาบถต่างๆ การเดินไปในที่ต่างๆ การเข้าห้องน้ำ การเข้าห้องส้วม การรับประทานอาหาร และการกระทำกิจการงานทั้งปวงผู้ปฏิบัติต้องมีสติกำหนดอยู่ทุกขณะในอาการเหล่านี้ ตามความเป็นจริง คือ มีสติสัมปชัญญะ เป็นปัจจุบันอยู่ตลอดเวลา

หมายเหตุ การเดินจงกรมนั้น เราทำการเดินได้ถึง ๖ ระยะ

เดินจงกรม ๖ ระยะ

๑. ขวา...ย่าง...หนอ ซ้าย...ย่าง...หนอ

๒. ยก...หนอ เหยียบ...หนอ

๓. ยก...หนอ ย่าง...หนอ เหยียบ...หนอ

๔. ยกส้น...หนอ ยก...หนอ ย่าง...หนอ เหยียบ...หนอ

๕. ยกส้น...หนอ ยก...หนอ ย่าง...หนอ ลง...หนอ ถูก...หนอ

๖. ยกส้น...หนอ ยก...หนอ ย่าง...หนอ ลง...หนอ ถูก...หนอ กด...หนอ

อานิสงส์ของการเดินจงกรม

๑. ย่อมอดทนต่อการเดินทางไกล จะไม่เหนื่อย

๒. ย่อมอดทนต่อการบำเพ็ญเพียร

๓. ย่อมเป็นผู้มีอาพาธน้อย มีโรคจะหายไปเลย

๔. อาหารจะย่อยง่าย ไปเลี้ยงร่างกายสะดวกสบาย

๕. สมาธิที่เกิดจากการเดินจงกรม จะตั้งได้นานกว่านี้ ขณะนั่งจิตจะมีสมาธิเร็วขึ้น

การเดิน+นั่ง ควรแบ่งเวลาให้เท่าๆ กัน เช่นเดิน ๑๕ นาที ก็นั่ง ๑๕ นาที เดิน ๑ ชั่วโมง ก็นั่ง ๑ ชั่วโมง การเดิน จะใช้ระยะ ๑. เพียงระยะเดียวก่อนก็ได้

การเจริญกรรมฐาน เราจะรู้กฎแห่งกรรมได้ตอนมีเวทนา ถ้ามีทุกข์ มีเวทนาเกิดขึ้น แล้วเลิกปฏิบัติ ก็จะไม่รู้อริยสัจ ๔

ทำนายการเขม่น

๑.	เขม่นหน้าผาก	=	อาจเสียของรักของหวง
๒.	เขม่นหัวคิ้วขวา	=	อาจถูกเพื่อนฝูงหักหลังได้
๓.	เขม่นหัวคิ้วซ้าย	=	คนรักกำลังคิดถึง
๔.	เขม่นหนังตาขวา	=	จะมีคนนำโชคลาภมาให้
๕.	เขม่นหนังตาซ้าย	=	เพศตรงข้ามจะบ่นถึง
๖.	เขม่นหูขวา	=	อาจได้รับข่าวร้าย
๗.	เขม่นหูซ้าย	=	จะมีลาภภายใน ๓ วัน
๘.	เขม่นจมูก	=	อาจถูกคนพาลหาเรื่อง
๙.	เขม่นที่แก้มขวา	=	จะได้ลาภจากคนรัก
๑๐.	เขม่นที่แก้มซ้าย	=	จะมีความสุขกับคนรัก
๑๑.	เขม่นที่คอข้างขวา	=	จะมีลูกชายเป็นที่พึงพอใจ
๑๒.	เขม่นที่คอข้างซ้าย	=	จะมีลูกหญิงเป็นที่พึงพอใจ
๑๓.	เขม่นริมฝีปากบน	=	จะมีคนไปเลี้ยง
๑๔.	เขม่นริมฝีปากล่าง	=	จะได้รับข่าวดีจากต่างเพศ
๑๕.	เขม่นคาง	=	อาจพบความยุ่งยากในครอบครัว

ตำราฤกษ์ยามต่างๆ

ห้ามเผาศพวันศุกร์ **ห้ามขึ้นบ้านใหม่วันเสาร์**

ห้ามโกนจุกวันอังคาร **ห้ามแต่งงานวันพุธ**

อาตมาต้องขอโยมไว้ในเรื่องหนึ่ง คือ เรื่องความโกรธ ความอิจฉาริษยาใครนี่ ไม่ดีหรอก เพราะการอิจฉาริษยานี้ มันเป็นเหตุให้เกิดผล ๕ ประการ คือ

๑. ทำให้เกิดแตกแยกความสามัคคี

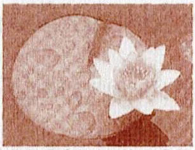
๒. เป็นอุปสรรคในการประสานงานที่ดี

๓. เป็นเครื่องทำลายขวัญกำลังใจต่อผู้ประสานงาน

๔. เป็นการสร้างศัตรูให้ตัวเอง

๕. เป็นการบั่นทอนให้เพื่อนร่วมงานหมดกำลังใจ ไม่มีความจริงใจต่อเพื่อนร่วมงานอิจฉาริษยากันตลอดรายการ

(จากหนังสือกฎแห่งกรรม ธรรมปฏิบัติ เล่ม ๑๐ หน้า ๒๘๑)

แผ่เมตตา *หลับตากำหนดจิตไว้ที่ลิ้นปี่*

แผ่ส่วนกุศล *หลับตากำหนดจิตไว้ที่หน้าผาก*

พระคุณแม่

พระธรรมสิงหบุราจารย์ (หลวงพ่อจรัญ ฐิตธมฺโม)

วันเกิดเราก็คล้ายวันตายแม่
อุ้มท้องแก่กว่าจะคลอดรอดหลุดพ้น
จากเด็กน้อยจนเติบใหญ่ได้เป็นคน
เติบโตจนถึงวันนี้มีเพราะใคร

แม่เจ็บจวนขาดใจในวันนั้น
กลับเป็นวันลูกฉลองกันผ่องใส
ได้ชีวิตแล้วก็หลงเหลิงระเริงใจ
ลืมผู้ให้ชีวิตอนิจจา

ทำไมเราเข้าใจว่าเป็นวันเกิด
เปลี่ยนเป็นวันผู้ให้กำเนิดจะดีกว่า
สิ่งอวยพรที่สลอนหน้ากันมา
ควรจะมอบให้มารดาผู้มีคุณ

เลิกจัดงานวันเกิดกันเถิดเรา
ดีที่สุดควรคุกเข่ากราบเท้าแม่
รำลึกถึงผู้มีคุณอบอุ่นแด
อย่ามัวแต่จัดงานประจานตน.

เคล็ดลับการบูชาดวงพระวิญญาณ
เสด็จพ่อ ร.๕

- **ควรบูชาทุกวัน** หากไม่ได้บูชาทุกวันเพราะมีกิจจำเป็นก็ให้บูชาทุกวันอังคาร (ซึ่งเป็นวันเฉลิมพระชนมพรรษาของพระองค์) และวันพฤหัสบดี (ซึ่งเป็นวันครู) และควรบูชาในทุกวันพระเป็นประจำทุกวันพระก็ได้ แต่มีข้อแม้ว่าถ้าบูชาแล้วต้องถวายติดต่อกันไป ไม่ใช่ทำๆ หยุดๆ และในวันพระให้ยกเว้นการบูชาสิ่งที่เป็นอบายมุข เช่น บุหรี่ เหล้า

- **สิ่งที่ท่านโปรด** คือ น้ำมะพร้าวอ่อน กล้วยน้ำว้า ทองหยิบ ทองหยอด บรั่นดี ซิการ์ ข้าวคลุกกะปิ และดอกกุหลาบหรือดอกไม้ที่เป็นสีชมพูอันเป็นสีของวันพระราชสมภพ

- จุดธูปบูชาครั้งแรกให้จุดธูป ๑๖ ดอก แล้วต่อไปจุดธูป ๙ ดอก หรือ ๕ ดอก

- ว่าคาถาบูชา (ตั้งจิตอธิษฐานขอสิ่งที่ต้องการจากท่าน อย่าบนบานศาลกล่าว)

เคล็ดลับการบูชาดวงพระวิญญาณ
เสด็จพ่อ ร. ๕

๑. สำหรับคนธรรมดาทั่วไป

ตั้งพระบรมฉายาลักษณ์ไว้ในที่สูง จากนั้นหาหิ้งหรือโต๊ะขนาดพอสมควรกับฐานะตั้งแจกันดอกไม้ในตอนเช้า ก็ถวายพระสุธารส (ชาหรือกาแฟหรือน้ำหวานกับผลไม้ หรือขนมตามสมควรแก่ฐานะ

หรือจะเป็นอาหารชุดเล็กเหมือนถวายข้าวพระพุทธก็ได้)

๒. สำหรับคนที่มีฐานะ (เจ้าของเคล็ดลับเป็นเศรษฐีหรือข้าราชการชั้นผู้ใหญ่)

จัดหามุมหนึ่งของบ้านในห้องพระชั้นบนบ้านหรือในมุมบ้านมุมใดมุมหนึ่งตั้งพระบรมฉายาลักษณ์ในที่สูงๆ ด้านล่างมีโต๊ะแบบหลุยส์และเก้าอี้แบบหลุยส์หรือแบบอื่นที่งดงามตามกำลังมาวางไว้ใต้พระบรมฉายาลักษณ์

แก้วแบบใช้ดื่มไวน์หรือแก้วมีก้าน ถวายผลไม้อย่างดี และเครื่องคาวหวานในถาดเครื่องถ้วยชามที่งดงาม รินน้ำใส่ในแก้วก้าน รินเหล้าอย่างดีจะเป็นเหล้าองุ่น หรือเหล้าแบบคอนยัคก็ตามแต่ลงไปในแก้วก้าน ชงกาแฟ ขนมปังใส่ในถ้วยกาแฟ จานรองถวายพร้อมกับเครื่องคาวหวาน และแจกันดอกไม้

พ้นเที่ยงแล้วยกอาหารคาวหวานและกาแฟออก ทิ้งผลไม้และน้ำตลอดจนเหล้าไว้ที่เดิมจนพระอาทิตย์ตกดิน จึงเก็บเหล้าให้เทออกเก็บใส่ขวดไว้ เหล้าที่เหลือกรอกใส่ขวดนั้นให้เอาไว้กิน เพื่อรักษาโรคภัยไข้เจ็บหรือแก้อาการเจ็บป่วยได้อีกด้วย

การบูชา ให้จุดธูปอัญเชิญดวงพระวิญญาณมารับเครื่องสักการะบูชา ทำอย่างจริงใจและนอบน้อม จะได้ทำมาค้าคล่องและมีความสุขความเจริญทั่วไป สุขกันทั้งครอบครัว ตำแหน่งหน้าที่การงานก้าวไกล

พระคาถาบูชาดวงพระวิญญาณ
เสด็จพ่อ ร.๕

นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ (ว่า ๓ หน)

พระสยามมินโท วะโรอิติ พุทธะสังมิ อิติอะระหัง สะหัสสะกายัง วะรังพุทโธ นะโมพุทธายะ (ว่าทั้งหมด ๓ หน) ให้ตั้งจิตอธิษฐาน ปรารถนาสิ่งใดให้ขอกับท่าน

ปิยะ มะมะ นะโม พุทธายะ (ว่า ๓ หน)

พระประจำวันเกิด

พระปางถวายเนตร ประจำวันอาทิตย์

<u>ประวัติ</u> พระพุทธองค์ได้ตรัสรู้แล้ว เสด็จออกจากใต้ร่มโพธิ์ ประทับยืนทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือ (อีสาน) ทอดพระเนตรต้นโพธิ์โดยไม่กระพริบพระเนตร ๗ วัน รำพึงถึงคุณประโยชน์ของต้นมหาโพธิ์ที่แผ่กิ่งก้านประทานร่มเงาให้ความชุ่มชื่นร่มเย็นจนได้ตรัสรู้

<u>ทิศมงคล</u> ทิศตะวันออกเฉียงเหนือ เว้นทิศเหนือ

สีมงคล สีเขียวใบไม้ ส่วนสีแดง เป็นสีบริวาร เช่น เครื่องเรือน เครื่องประดับ เครื่องนุ่งห่ม เว้นสีฟ้า

วันมงคล อังคาร, พุธ, พฤหัส เว้นวันศุกร์

สวดคาถา ตั้งนะโม ๓ จบ แล้วสวด **อะวิชสุนุสสานุตติ ๖ จบ**

พระปางห้ามญาติ ประจำวันจันทร์

ประวัติ เกิดโรคระบาดครั้งใหญ่ ที่เมืองไพศาลี ประชาชนล้มตายจำนวนมาก กษัตริย์ลิจฉวี เจ้าผู้ครองเมือง ได้กราบทูลอาราธนาพระพุทธองค์ให้เสด็จมาโปรด ท่านจึงให้พระอานนท์เจริญรัตนสูตร และประพรมน้ำพระพุทธมนต์รอบนคร จนโรคร้ายหายสิ้น

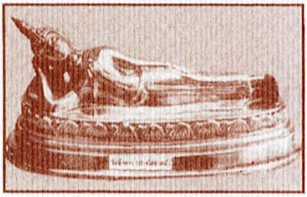
ทิศมงคล ทิศตะวันตกเฉียงใต้ เว้นทิศตะวันออกเฉียงเหนือ

สีมงคล คือสีน้ำเงิน, ดำ, ม่วง, เว้นสีแดง ส่วนสีบริวารพวกบ้านเรือน เครื่องประดับ เป็นสีขาว, เหลือง หรือครีมดีที่สุด

วันมงคล พุธ, ศุกร์, เสาร์ เว้นอาทิตย์

สวดคาถา ตั้งนะโม ๓ จบ แล้วสวด **อิระชาคะตะระสา ๑๕ จบ**

พระปางไสยาสน์ ประจำวันอังคาร

ประวัติ เมื่อพระพุทธองค์ประทับอยู่ ณ วัดเชตวัน ในพระนครสาวัตถี มีอสุรินทราหูจอมอสูร ซึ่งสำคัญว่า มีร่างใหญ่โตกว่าพระพุทธเจ้า ไม่ยอมแสดงความอ่อนน้อม พระพุทธองค์จึงเนรมิตกายให้โตกว่าในท่าประทับนอน แล้วแสดงธรรมโปรดอสูรจึงละทิฐิและยอมอ่อนน้อมต่อพระพุทธองค์

ทิศมงคล ทิศตะวันออกเฉียงใต้ เว้นทิศตะวันออก

สีมงคล สีแดงแสด สีบริวารพวกบ้านเรือน เครื่องประดับเป็นสีชมพู เว้นสีเขียว, ขาว, ครีม

วันมงคล เสาร์, พฤหัสบดี, ศุกร์, อาทิตย์, เว้นจันทร์

สวดคาถา ตั้งนะโม ๓ จบ แล้วสวด **ติหังจะโตโรถินัง ๘ จบ**

พระปางอุ้มบาตร ประจำวันพุธ (กลางวัน)

ประวัติ พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ได้ทรงแสดงธรรมเวสสันดรชาดก โปรดพระพุทธบิดา และหมู่พระญาติ พระประยูรญาติต่างมีความแช่มชื่นโสมนัส จนลืมกราบทูลอาราธนาให้มารับภัตตาหารเช้าในพระราชวัง พระพุทธองค์จึงเสด็จรับบิณฑบาตจากประชาชนในกรุงกบิลพัสดุ์

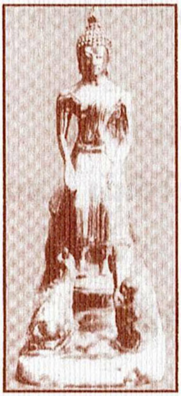
ทิศมงคล ทิศเหนือ เว้นตะวันตกเฉียงใต้

<u>สีมงคล</u> สีควันบุหรี่, สีเทา สีบริวาร พวกเครื่องเรือน เครื่องประดับ เป็นสีเขียวหรือเขียวใบไม้ เว้นสีชมพู

<u>วันมงคล</u> ศุกร์, พุธ, อาทิตย์ เว้นเสาร์

<u>สวดคาถา</u> ตั้งนะโม ๓ จบ แล้วสวด **ปิสัมระโลปุสัตพุท ๑๗ จบ**

พระปางป่าเลไลย์ ประจำวันพุธ (กลางคืน)

<u>ประวัติ</u> สมัยพระสิทธัตถะมหาบุรุษ ประทับบำเพ็ญเพียรอยู่ใต้ต้นศรีมหาโพธิ์ จนได้ตรัสรู้ ก็มีพระยามารวสวัตดีและหมู่บริวาร ยกทัพมาก่อกวนเพื่อให้พระองค์ละความเพียร พระมหาบุรุษอาศัยพระบารมีสู้จนพระยามารแพ้พระองค์จึงตรัสรู้เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

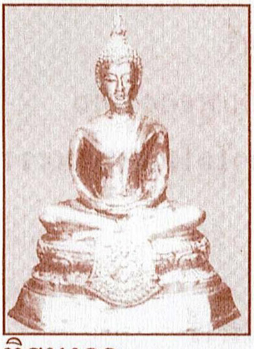
<u>ทิศมงคล</u> ทิศตะวันออกเฉียงเหนือ เว้นทิศตะวันตก

<u>สีมงคล</u> เหลือง, ขาว, ครีม, ส่วนสีบริวาร พวกเครื่องเรือน เครื่องประดับ เป็นสีควันบุหรี่หรือสีเทา เว้นแดง แสด

<u>วันมงคล</u> อาทิตย์, จันทร์, เสาร์ เว้นพฤหัสบดี

<u>สวดคาถา</u> ตั้งนะโม ๓ จบ แล้วสวด **คะพุธปันทูธัมวะคะ ๑๒ จบ**

พระปางสมาธิ ประจำวันพฤหัสบดี

ประวัติ ภายหลังพระมหาบุรุษ ได้กำราบพระยามารลงแล้ว พระองค์ตั้งพระทัยเจริญสมาธิ จนบรรลุญาณขั้นต่างๆ และในที่สุดก็ได้บรรลุอนุตรสัมมาสัมโพธิญาณตรัสรู้เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้า วันเพ็ญขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๖ (วันวิสาขบูชา)

ทิศมงคล ทิศเหนือ เว้นทิศตะวันตกเฉียงใต้

สีมงคล คือสีแดง, สีบริวาร พวกเครื่องเรือน เครื่องประดับ เป็นสีแดงแสด เว้นสีน้ำเงิน, ดำ, ม่วง

วันมงคล พุธ, ศุกร์, อาทิตย์ เว้นเสาร์

สวดคาถา ตั้งนะโม ๓ จบ แล้วสวด **ภะสัมสัมวิสะเทภะ ๑๙ จบ**

พระปางรำพึง ประจำวันศุกร์

ประวัติ ภายหลังที่ตรัสรู้ได้ไม่นาน พระสัมมาสัมพุทธเจ้าซึ่ง ประทับอยู่ใต้ร่มไทร ได้ทรงรำพึงถึงธรรมที่ได้ตรัสรู้ว่าเป็นธรรมที่ละเอียดยากแก่การเข้าใจ รู้สึกอ่อนพระทัยที่จะนำออกโปรดสัตว์ แต่พระองค์เห็นว่า สรรพสัตว์มีภูมิต่างกัน จึงทรงพระดำริจะแสดงธรรมตามภูมิชั้นแห่งปัญญาสรรพสัตว์นั้นๆ

ทิศมงคล ทิศตะวันออก เว้นทิศตะวันตกเฉียงเหนือ

สีมงคล สีชมพู ส่วนสีบริวาร พวกเครื่องเรือน เครื่องประดับ เป็นสีฟ้า เว้นสีเทา, สีควันบุหรี่

วันมงคล จันทร์, อังคาร, พฤหัสบดี เว้นพุธกลางคืน

สวดคาถา ตั้งนะโม ๓ จบ แล้วสวด **วาโธโนอะมะมะวา ๒๑ จบ**

พระปางนาคปรก ประจำวันเสาร์

ประวัติ เมื่อพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ประทับเสวยวิมุติสุขอยู่ใต้ต้นจิก (มุจลินท์) มีฝนตกหนักตลอด ๗ วัน พระยานาคมุจลินท์ได้เลื้อยมาทำขนดล้อมพระวรกายของพระพุทธองค์ ๗ ชั้น แล้วแผ่พังพานปกไว้เบื้องบน เหมือนกั้นฉัตร ประสงค์จะกำบังลมฝนมิให้ต้องพระวรกาย

ทิศมงคล ทิศตะวันออกเฉียงเหนือ เว้นทิศใต้

สีมงคล สีฟ้า สีบริวาร พวกเครื่องเรือน เครื่องประดับ เป็นสีน้ำเงิน, ดำ, ม่วง เว้นสีเขียวใบไม้

วันมงคล พุธกลางคืน, อังคาร, ศุกร์ เว้นวันพุธ

สวดคาถา ตั้งนะโม ๓ จบ แล้วสวด **โสมาณะกะริตาโธ ๑๐ จบ**

กรณียเมตตสูตร

เมตตัญจะ สัพพะโลกัสมิง มานะสัมภาวะเย อะปะริมาณัง อุทธัง อะโธ จะ ติริยัญจะ อะสัมพาธัง อะเวรัง อะสะปัตตัง

บุคคลพึงเจริญเมตตาให้มีในใจ ไม่มีประมาณไปในโลกทั้งสิ้น ทั้งเบื้องบน เบื้องต่ำ เบื้องเฉียง เป็นธรรม อันไม่คับแคบ ไม่มีเวร ไม่มีศัตรู

ติฏฐัญจะรัง นิสินโน วา สะยาโน วา ยาวะตัสสะ วิคะตะมิทโธ เอตัง สะติง อะธิฏเฐยยะ พรัหมะเมตัง วิหารัง อิธะมาหุ

ผู้เจริญเมตตาจิตนั้น ยืนอยู่ก็ดี เดินไปก็ดี นั่งแล้วก็ดี นอนแล้วก็ดี เป็นผู้ปราศจากความง่วงนอนเพียงใด ก็ตั้งสตินั้นไว้เพียงนั้น บัณฑิตทั้งหลายกล่าวกิริยาอันนี้ว่า เป็นพรหมวิหารในพระศาสนานี้

ทิฏฐิญจะ อะนุปะคัมมะ สีละวา ทัสสะเนนะ สัมปันโน กาเมสุ วิเนยยะ เคธัง นะ หิ ชาตุ คัพภะเสยยัง ปุนะเรตีติฯ

บุคคลผู้เจริญเมตตา เป็นผู้ไม่เข้าถึงทิฏฐิ เป็นผู้มีศีล ถึงพร้อมแล้วด้วยทัสสนะ (คือโสดาปัตติมรรค) นำความหมกมุ่นในกามทั้งหลายออก ย่อมไม่ถึงความเกิดในครรภ์อีกโดยแท้ทีเดียว

ใช้สวดภาวนาเพื่อสร้างความเมตตา แผ่ให้บรรดาภูตผีปีศาจ บ้านไหนเจ้าที่เจ้าทางแรง อย่าหาอาจารย์มาขับไล่ท่าน ท่านอยู่มาก่อนเรา ไม่ว่าจะเป็นเจ้าที่คริสต์ อิสลาม พุทธ ใช้ได้หมด สวดบทนี้มากๆ ท่านจะรักเรา ท่านจะช่วยคุ้มครองดูแลบ้านให้ปลอดภัย อยู่เย็นเป็นสุข มีความเจริญรุ่งเรือง

เตรียมตัวตอนแก่ไม่ทันการณ์

พ่อแม่เป็นพระอรหันต์ของลูก ไม่ต้องไปตามพระอรหันต์ที่ไหนหรอก เหลียวดูพ่อแม่ในบ้านบ้าง แล้วท่านจะรู้สึกว่า ได้ทำดีตั้งแต่วันนี้แล้ว

อย่ายืนพูดกับพ่อแม่ อย่าบังอาจกับพ่อแม่ พ่อแม่เป็นพระอรหันต์ของลูก พ่อแม่เป็นครูคนแรกของลูก ก่อนออกจากบ้านจึงต้องกราบพ่อแม่ ๓ หนที่เท้า

ท่านโปรดจำไว้ วันเกิดของลูก คือวันตายของแม่ เพราะวันที่ลูกเกิดนั้น แม่อาจต้องเสียชีวิต การออกศึกสงครามเป็นการเสี่ยงชีวิต สำหรับคนเป็นพ่อฉันใด การคลอดลูกก็เป็นการเสี่ยงตาย สำหรับคนเป็นแม่ฉันนั้น

ถ้าวันเกิดเลี้ยงเหล้า จดไว้ได้เลย จะอายุสั้น จะบั่นทอนอายุให้สั้นลง น่าจะสวดมนต์ไหว้พระปฏิบัติธรรมให้พ่อแม่ วันเกิดของเราคือวันตายของแม่เรา ไปกราบพ่อกราบแม่ขอพรจากท่าน รับรองพ่อแม่ให้พรลูกรวยทุกคน ไปเลี้ยงพ่อเลี้ยงแม่ให้อิ่มก่อน แล้วค่อยไปเลี้ยงเพื่อน

สอนเด็กว่า วันเกิดของเรา อย่าพาเพื่อนมาให้พ่อแม่ทำครัวเลี้ยงนะ เธอจะบาป ทำมาหากินไม่ขึ้น แล้วให้พ่อแม่ล้างถ้วยล้างชาม เธอต้องเลี้ยงพ่อเลี้ยงแม่ให้อิ่มก่อน แล้วจึงไปเลี้ยงเพื่อนทีหลัง

อยู่ในท้องแม่ เหมือนท้องแม่เป็นโรงแรม ดูดน้ำเลือดน้ำเหลืองของแม่จนอายุครบกำหนดคลอด ดังนั้นต้องรักแม่ให้มากๆ

วิธีใช้หนี้พ่อแม่ไม่ยากเลย จงสร้างความดีให้กับตัวเอง และนี่ก็เป็นการใช้หนี้ตัวเอง ตัวเรา พ่อให้หัวใจ แม่ให้น้ำเลือดน้ำเหลืองอยู่ในตัวแล้ว จะไปแสวงหาพ่อที่ไหน จะไปแสวงหาแม่ที่ไหน บางคนรังเกียจแม่ว่าแก่เฒ่า ไม่สวยไม่งาม พอตัวเองแก่ก็เลยถูกลูกหลานรังเกียจ จึงเป็นกงกรรมกงเกวียนยึดเยื้อกันต่อไปอีก

คนที่มีบุญวาสนา จะกตัญญูกับพ่อแม่ คนเถียงพ่อเถียงแม่เอาดีไม่ได้... คนไม่พูดกับพ่อแม่ นั่งกรรมฐานร้อยปี ก็ไม่ได้อะไร ถ้าไม่ขออโหสิกรรม

ขออโหสิกรรม ที่คิดไม่ดีกับพ่อแม่คิดไม่ดีกับครูบาอาจารย์ คิดไม่ดีกับพี่ๆ น้องๆ จะไม่เอาอีกแล้ว เอาน้ำไปขันหนึ่ง เอาดอกมะลิโรย กายกัมมัง วจีกัมมัง มโนกัมมัง โยโทโส อันว่าโทษอันใด ความผิดอันใด ที่ข้าพเจ้าพลั้งเผลอสติไป ด้วยกายก็ดี ด้วยวาจาก็ดี ด้วยใจก็ดี ทั้งต่อหน้าและลับหลัง ขอให้คุณพ่อ คุณแม่ คุณปู่ คุณย่า คุณตา คุณยาย คุณพี่ คุณน้อง อโหสิกรรมให้ด้วย แล้วเอาน้ำรดมือรดเท้า

ถ้าต้องการเจริญก้าวหน้า ขอฝากไว้ด้วย คนเรามี ๒ ก้าว จะก้าวขึ้นหรือก้าวลง ดำน้ำไม่โผล่ ก้าวลงมันง่ายดี ก้าวขึ้นมันต้องยาก ของชั่วมันง่าย หลั่งไหลไปตามที่ต่ำ นี่บอกสอนลูกหลาน ต้องการจะบรรจุงาน ไม่ต้องไปวิ่งเต้น ดูลูกเสียก่อน กุศลเพียงพอหรือเปล่า ต้องเพิ่มกุศล ตัวอย่างเรียนจบครู สวดมนต์เข้าไว้เท่านั้น ไม่จำเป็นต้องเป็นครู ทำงานไม่เคยเรียกเลย อาตมาให้นั่งกรรมฐาน พอ ๗ วันผ่านไป พวกมาตามให้เข้าไปทำงานแล้ว

การสอนลูกตั้งแต่อยู่ในท้อง คือ ผู้เป็นแม่ ต้องหมั่นสวดมนต์เป็นประจำ พ่อแม่ไม่ต้องบังคับลูกสวดมนต์ แต่พ่อแม่ต้องสวดมนต์ให้เป็นตัวอย่าง แล้วเขาจะสวดเอง

พ่อแม่เลี้ยงลูก เปรียบเสมือนปลูกต้นไม้ ปลูกอย่างมีระเบียบแบบแผน ต้นไม้ก็จะขึ้นอย่างมีระเบียบสวยงามตามแบบตามแผนที่วางไว้ ถ้าปลูกอย่างไม่มีระเบียบ นึกจะปลูกตรงไหนก็ปลูกเกะกะหาความสวยงามไม่ได้ จะไปโทษต้นไม้หรือคนปลูก

พ่อแม่สมัยใหม่ ไม่มีเวลาใกล้ชิดลูก เวลาส่วนใหญ่ในแต่ละวัน หมดไปกับการทำธุรกิจ หาทรัพย์สินเงินทองมาปรนเปรอความสุขให้ลูกหลาน หาวัตถุสิ่งของที่จะสนองความต้องการของลูก เพื่อความสุขสบาย บ้างก็หาหนังให้ลูกดู ทั้งที่ลูกยังอยู่ในวัยเรียนวัยศึกษา แล้วลูกไม่ดีขึ้นมาในภายหลัง อย่าไปด่าลูกนะ เพราะพ่อแม่เป็นคนก่อสร้างปลูกนิสัยลูก และพ่อแม่ไม่ให้ความอบอุ่นแก่ลูก ไม่ให้การแนะแนวแก่ลูก

โบราณว่าไว้ มีลูกมีหลานจะต้องแต่งใจลูก แต่งตัวลูก และแต่งงานลูก แต่งใจลูกก็คือ พาลูกหลานไปวัด ให้มีความสัมพันธ์กับวัด เห็นพระสงฆ์ สอนลูกยกมือไหว้พระ อยู่บ้านก็สอนลูกสวดมนต์ไหว้พระให้มีค่านิยมพื้นฐาน

ตอนลูกยังเล็ก อย่าห่างลูก อย่าทิ้งลูก ต้องดูแลลูกให้ดี... ลูกเราอยากได้ดีมีปัญญาทุกคน แต่เขาไม่ทราบ เขาไม่เข้าใจ ทำไมไม่บอก เขา... อาตมาไม่โทษเด็ก เด็กเขาเกิดมา อยากเป็นพระเอก

นางเอกทั้งนั้น อยากรวย อยากสวย อยากดี อยากมีปัญญา แต่เขาไม่รู้ เขาไม่ทราบ เขาไม่มีวันเข้าใจ

พ่อแม่ต้องสร้างความดีไว้ให้กับลูก ทำถูกไว้ให้กับหลาน รักให้ถูกวิธี ทำความดีให้ลูกดู เดี๋ยวนี้ทำความชั่วให้ลูกดู กินเหล้าให้ลูกเห็น เล่นการพนันให้ลูกเห็น ทะเลาะกันให้ลูกได้ยิน ขอฝากพ่อบ้านแม่บ้านไว้ด้วย ถ้าเกิดจำเป็นจะทะเลาะกัน อย่าให้ลูกได้ยิน เกิดจะร้องไห้น้ำตาไหลขึ้นมา โปรดกรุณาไปร้องในห้องสุขา อย่าไปร้องไห้ให้ลูกเห็น

พ่อแม่ที่ดี ต้องทำความดีให้ลูกดู ต้องรู้จักแต่งใจลูกตั้งแต่ยังเล็ก พ่อแม่ช่วยลูกได้ ลูกช่วยพ่อแม่ได้ด้วยกรรมฐาน ลูกติดยา ผัวมีเมียน้อย แม่/เมีย นั่งกรรมฐาน แก้ได้แน่นอน

แม่นั้นสำคัญมาก แม่ต้องรักษาลูกไว้ แม่ที่ดีต้องเป็นแม่แบบ แม่แผน แม่แปลน แม่บันได แม่บ้านแม่เรือน อยู่ตรงนี้ ลูกจะดีหรือไม่ดี ขึ้นอยู่กับแม่ เป็นหลักให้ลูกไม่ใช่พ่อ ถึงพ่อจะดีแสนดี แต่แม่ฉุยแฉกแหลกราน สุรุ่ยสุร่าย ไม่รู้จักเก็บงำให้ดี ไม่เป็นแบบที่ดีของลูก รับรองเจ๊งแน่

แม่บ้านดี ลูกดีหมด แม่บ้านดี ผัวเป็นอะไรก็ได้ เป็นนายพลได้ เป็นเจ้าเมืองได้ เป็นอาเสี่ยได้ ผัวขี้เหล้าเมายาไม่เป็นไร ถ้าภรรยาดีสักคน ลูกดีแน่ ผัวกินเหล้าเจ้าชู้อย่าไปสนใจ เราจะไปตามผัวคนชั่วมาทำไม ดูแลลูกให้ดี สวดมนต์ ทำกรรมฐานแผ่เมตตาให้เขามีความสุข เดี๋ยวผัวดีคนเดิมก็กลับมา

ผู้หญิงคนหนึ่ง มีลูก ๕ คน ดูแลลูกอยู่คนเดียว สามีไม่เคยมาเหลียวแลเลย ตลอด ๑๖ ปี ดิ้นรนหาเลี้ยงลูก จากลูกจ้างไต่เต้าจนขึ้นมาเป็นผู้จัดการ อยู่อังกฤษลูกดีหมด...

อีกรายหนึ่ง แม่มีความรู้ ป. ๔ สวดมนต์แผ่เมตตาทุกวัน ทำกรรมฐานเป็นประจำ ตัวเองค้าขายร่ำรวยดี ทำอะไรก็ได้มรรคได้ผล ลูกสาว ๔ คน ประสบความสำเร็จทั้งการศึกษาและหน้าที่การงาน

ขอทานสองคนสามีภรรยา ได้เงินมาจะทำบุญส่วนหนึ่ง อีกส่วนหนึ่งซื้ออาหารเลี้ยงลูก ประพฤติปฏิบัติเช่นนี้เป็นประจำ หลวงพ่อติดตามผลมานานปี จนขอทานสองคนผัวเมียตายไปแล้ว ต่อมาลูกหลานก็ร่ำรวยเป็นเศรษฐีมั่งมีศรีสุข อยู่กรุงเทพก็มี มีเงินเป็นร้อยล้าน อยู่ที่สหรัฐ-อเมริกาก็มี ท่านเลี้ยงลูก ขอให้มีอัธยาศัยตั้งแต่เด็กๆ โตขึ้นว่านอนสอนง่ายหมดทุกคนเลยนะ

อย่าให้ลูกอยู่ว่าง อย่าให้ห่างผู้ใหญ่ นกอยู่ในกรงให้รีบสอน ออกไปแล้วจะตามไปสอนอย่างไร หนูอย่าอยู่ว่าง อย่าห่างผู้ใหญ่ หนูจะหลงทางได้ง่าย ปรึกษาพ่อแม่ผู้ใหญ่ไว้

ลูกนำพ่อแม่มาเข้าวัดเป็นอภิชาตบุตร พ่อแม่ไม่มีทาน ให้พ่อแม่บำเพ็ญทาน พ่อแม่ไม่มีศีล ให้พ่อแม่บำเพ็ญศีล พ่อแม่ไม่มีภาวนา ให้พ่อแม่มาสวดมนต์ไหว้พระปฏิบัติธรรม

ลูกต้องการอะไร ? เด็กต้องการอะไร ?... พ่อแม่ที่เคารพโปรดทราบ

เตือนตนเอง

เขาร้ายมา	อย่าร้ายตอบ
เขาไม่ดีมา	จงใช้ความดีเข้าแก้ไข
คนตระหนี่	ให้ของที่ต้องใจ
คนพูดเหลวไหล	เอาความจริงใจเข้าไปสนทนา

อยากอายุยืน อย่าฆ่าสัตว์ตัดชีวิต อย่าบังอาจกับพ่อกับแม่ ให้หมั่นสวดมนต์ทำกรรมฐานเข้าไว้ จะต่ออายุตัวเองได้

คนด่าเราเป็นบาป เราโดนด่าเป็นบุญ เราอย่าไปโกรธตอบ คนโกรธตอบเป็นบาปมากกว่าคนด่า คนด่าบาป ๕๐% เราโกรธแล้วด่าตอบ เราบาป ๑๐๐% นี่แหละบุญทางกายอย่างนี้

เช้าแผ่เมตตาให้สรรพสัตว์ ก่อนนอนแผ่เมตตาให้สรรพสัตว์ ตื่นก็เป็นสุข หลับก็เป็นสุข

สวดมนต์เป็นนิจ อธิษฐานจิตเป็นประจำ
อโหสิกรรม ก่อนค่อยแผ่เมตตา

สวดมนต์เป็นยาทา วิปัสสนาเป็นยากิน ทั้งกินทั้งทา ท่านจะมีความสุขสบายมากมายหลายประการ มีความสุขถึงลูกถึงหลานของท่านทั้งหลาย จะทำกิจการอะไรก็สำเร็จเสร็จทันเวลา

สวดมนต์ต้องสวดทุกวัน มันจะต้องมีซักวันที่จิตเราเป็นสมาธิ คิดดีกับคนอื่น ไม่คิดโกรธเกลียดใคร นั่นเป็นการอโหสิกรรมไปในตัว แล้วการแผ่เมตตาจะได้ผล แต่ถ้ายังคิดไม่ดีกับเขาอยู่ แผ่ไปก็ไม่ได้ผล ดังนั้นจึงต้องสวดทุกวัน

ตอนต้นสู้ทนทุกข์ จะได้สุขเมื่อตอนปลาย
ตอนต้นชอบสบาย จะได้ร้ายเมื่อปลายมือ

อาตมาสอนเด็ก เวลาครูอาจารย์สอนให้ส่งกระแสจิตทางหน้าผาก จุดประสาทอยู่ตรงนี้ เพ่งไปเลยดูที่ครูสอน จำแม่นไม่ลืม จะไม่เสียสมาธิด้วย

ทำบุญทำง่าย สร้างบุญสร้างยาก

เป็นลูกหลานวัดอัมพวัน อย่าใจแคบ ไม่หวงกันกิน ไม่หวงกันใช้ คนใจแคบ จนตลอดชาติ

ของกินไม่แบ่งกันกิน มันจะเน่า เรื่องเก่าถ้าไม่เล่า มันจะลืม

ขอฝากไว้ เอาที่เขาสอนเขา อย่าเอาที่เราสอนเขา เข้าใจไหม สมมุติเช่น โยมกินเหล้าเล่นการพนัน ถ้าเอาที่อาตมาไปสอนแล้วกินเหล้าไม่ดี เขาจะไม่ให้เราห้าแสนหรือ (ตบ) ต้องเอาที่เขาสอนเขา แล้วเขาจะชอบ อย่างถามว่า

"หลวงพ่อครับกินเหล้าดีอย่างไร" อาตมาก็ตอบว่า

"ดีที่โยมชอบ แต่ไม่ดีสำหรับอาตมา อย่างเช่น ถ้าอาตมาดื่มเหล้า

โยมจะทำบุญไหม” เขาก็จะตอบว่า

“ไม่ทำครับ ผมจะไม่ใส่บาตรเลย” อาตมาก็บอกต่อว่า

“ถูกต้องแล้ว เพราะอาตมาเป็นพระ”

อาตมาก็เลยให้ข้อคิดว่า “โยมจ๋าโยม เมื่อโยมแสดงตนเป็นอุบาสก อุบาสิกา รับศีลรับทานการกุศลแล้ว โยมจะดื่มเหล้าได้ไหม จะเล่นไพ่ได้ไหม”

ทำให้เขาชอบ พูดเขาถึงจะเชื่อ !!!

คนยุคใหม่สมัยนี้ เราช่วยเขาได้มาก เขาจะรักเรามาก เราช่วยเขาได้น้อย เขาจะรักเราน้อย หาโอกาสช่วยใครไม่ได้ ใครเขาจะรักเราหรือ ? รักตัวเองให้มาก !!

คนอื่นที่เป็นเพื่อน เป็นที่รัก หรือยอดหัวใจ ก็ยังมีโทษแก่ตัวเรา รักเราไม่จริงเหมือนบิดามารดา เขาพึ่งเราได้ เขาจึงมารักเรา !!!

เราเกิดมา	เพื่อรอเวลา***ตาย***
เราได้มา	เพื่อรอเวลา***เสีย***
เรามี	เพื่อรอเวลา**หมด**
เราเจอกัน	เพื่อรอเวลา***จาก***
เราพบกัน	เพื่อรอเวลา***พลัดพราก***

อันบุญทาน การให้ อุ่นใจหนา
ชื่นอุรา ผาสุก ทุกสถาน
อันการให้ ไม่ทุกข์ สุขสำราญ
ใจชื่นบาน ผ่องผุด ดุจพุทธองค์
ขอเชิญชวน มวลมนุษย์ ชาวพุทธเอ๋ย
อย่าละเลย ทำดี ที่ประสงค์
ตามรอยยุคล บาทบริสุทธิ์ ของพุทธองค์
แล้วถือธง ยอดธรรม สร้างกรรมดี
จะเจริญ เพลินสุข ทุกสถาน
ทั้งการงาน ก้าวหน้า พาสุขี
ทำสิ่งใด ได้ชม สมฤดี
ชื่นชีวี เพราะมีบุญ ค้ำจุนเอย

สุโข ปุญฺญสฺส อุจฺจโย
การสั่งสมบุญนำสุขมาให้

พระครูวิมลปรีชา
๑๙ ม.ค. ๔๒

การบำเพ็ญบุญ

การบำเพ็ญบุญ คือการชำระชีวิตจิตสันดานให้บริสุทธิ์ สะอาด เช่น พ่อแม่ ลูกสาวลูกชาย สามีภรรยา ทำบุญก็เป็น พ่อแม่สะอาด ลูกสาวลูกชายสะอาด สามีภรรยาสะอาด แต่ต้องทำให้ถูกหลัก ทำไม่ถูก เป็นการเพิ่มความสกปรก ความโลภ โกรธ หลง ต้องทำให้ถูกหลักดังนี้

๑. **บำเพ็ญทาน** เพื่อชำระชีวิตจิตสันดาน ให้บริสุทธิ์ สะอาด ปราศจากความโลภ ความตระหนี่ ความเห็นแก่ได้ ความเห็นแก่ตัว การเอารัดเอาเปรียบผู้อื่น ให้รู้จักเอื้อเฟื้อ เผื่อแผ่ แบ่งกันกินแบ่งกันใช้ เสียสละให้ผู้อื่นบ้าง เห็นแก่ประโยชน์ส่วนรวมบ้าง

๒. **การบำเพ็ญศีล** เพื่อชำระชีวิตจิตสันดานให้บริสุทธิ์สะอาด ปราศจาก **ความโกรธ** ความคิดประทุษร้าย คิดทำลาย และการเบียดเบียนกัน ให้รู้จักมีเมตตากรุณา ปรารถนาดีต่อกัน ให้อภัยแก่กัน ไม่มีเวรมีภัยแก่กัน

๓. **การบำเพ็ญภาวนา** เพื่อชำระชีวิตจิตสันดานให้บริสุทธิ์ สะอาดปราศจาก**ความหลง** ความเห็นผิดเป็นชอบ ความเพลิดเพลินมัวเมา ให้เกิดปัญญาความรอบรู้ ฉลาด รู้จริง รู้แจ้ง รู้เท่า รู้ทัน รู้จักบาปบุญคุณโทษ รู้อะไรเป็นอะไร

บุญเป็นปัจจัยที่สำคัญที่สุด ที่นำความสุข ความเจริญ ผลดีงามทุกสิ่งทุกอย่างมาสู่ตน เมื่อชีวิตจิตสันดานของเราบริสุทธิ์สะอาดด้วยอำนาจแห่งบุญแล้ว ย่อมมีความสงบปลอดโปร่ง ความคิดแจ่มใส ทำให้การตัดสินใจถูกต้อง มีระดับจิตใจสูงขึ้น เป็นบ่อเกิด

ผลดีงามมากมายอย่างน่าอัศจรรย์ ตั้งแต่ผลขั้นต่ำจนถึงขั้นสูงสุดถึงนิพพาน โปรดศึกษากันต่อไป

การได้บุญได้มากที่สุด กว้างที่สุด ยาวนานที่สุด ชำระชีวิตจิตสันดานให้บริสุทธิ์สะอาดได้ดีที่สุด บุญจึงเป็นสิ่งที่ประเสริฐที่สุดเลิศที่สุด ดีที่สุด มีคุณค่าสูงสุด

ไม่มีการได้อะไร มีอะไรในโลก จะมากเท่าบุญ กว้างเท่าบุญยาวนานเท่าบุญ ประเสริฐเลิศล้ำเท่าบุญ ดีเท่าบุญ มีค่าสูงสุดเท่าบุญ

การได้การมีสิ่งอื่น ได้ไม่จริง มีไม่จริง ได้ชั่วคราว มีชั่วคราวเช่นเราได้เงิน มีเงิน ๑๐๐ ก็หมด ๑๐๐ ได้ หรือมี ๑๐๐๐ ก็หมด ๑๐๐๐ ไม่ว่าเราจะได้อะไรมีอะไรเท่าใดก็หมดเท่านั้น ได้มากก็หมดมาก ได้น้อยก็หมดน้อย มีมากก็หมดมาก มีน้อยก็หมดน้อย ได้เพื่อหมด มีเพื่อหมด มันแปรผันหมดสิ้นไป

ไม่เหมือนการได้บุญ มีบุญได้แน่นอน มีแน่นอน ได้จริงมีจริง เป็นบุญจริงอยู่ตลอดกาล วันนี้ก็เป็นบุญ พรุ่งนี้ก็เป็นบุญ เดือนนี้ก็เป็นบุญ เดือนหน้าก็เป็นบุญ ปีนี้ก็เป็นบุญ ปีหน้าก็เป็นบุญ ชาตินี้ก็เป็นบุญ ชาติหน้าก็เป็นบุญ เป็นบุญทุกภพ ทุกชาติ ได้เป็นบุญมีเป็นบุญตลอดกาล จนตราบเท่า ถึงพระนิพพาน

การได้บุญ ก็เท่ากับได้ทุกสิ่งทุกอย่าง มีบุญเท่ากับมีทุกสิ่งทุกอย่าง เพราะทุกสิ่งทุกอย่างสำเร็จด้วยอำนาจแห่งบุญ ได้ด้วยอำนาจแห่งบุญ มีด้วยอำนาจแห่งบุญ บุญเป็นผู้มีอำนาจสูงสุด บุญเป็นขุมทรัพย์อันประเสริฐสุด

บุญ ประทานทุกสิ่งทุกอย่างที่ดีงามให้แก่มนุษย์ ผู้บำเพ็ญบุญสมดังที่ท่านกล่าวไว้ในนิธิกัณฑคาถาว่า

นิธิกัณฑคาถา

ขุมทรัพย์คือบุญของผู้ใด เป็นหญิงก็ตาม ชายก็ตาม ฝังไว้ด้วยทาน ด้วยศีล ด้วยความสำรวมและฝึกตนในเจดีย์ก็ดี ในสงฆ์ก็ดี ในบุคคลก็ดี ในแขกก็ดี ในมารดาบิดาก็ดี ในพี่ (น้อง) ก็ดี

ขุมทรัพย์นั้น ชื่อว่าฝังไว้ดีแล้ว ใครๆ ไม่อาจผจญได้ เป็นของติดตามตนไปได้

บรรดาโภคะทั้งหลาย เขาจำต้องละไป แต่เขาจะพา ขุมทรัพย์คือ บุญนั้นไปได้

บุญนิธินั้น ให้สิ่งที่ต้องการทุกอย่างแก่เทวดาและมนุษย์ทั้งหลาย เทวดาและมนุษย์ทั้งหลายปรารถนาซึ่งผลใดๆ ผลนั้นๆ ทั้งหมดอันตนย่อมได้ด้วยบุญนิธินั้น

ความเป็นผู้มีผิวพรรณงาม ความเป็นผู้มีเสียงไพเราะ ความเป็นผู้มีทรวดทรงดี ความเป็นผู้มีรูปสวย

ความเป็นราชาเฉพาะประเทศ ความเป็นเจ้าจักรพรรดิ สุขของพระเจ้าจักรพรรดิเป็นที่พึงใจ

ความเป็นเทวราชในทิพย์กายทั้งหลาย อิฏฐิผลทั้งปวง อันเทวดาและมนุษย์ ย่อมได้ด้วยบุญนิธินั้น

มนุษย์สมบัติด้วยสมบัติอันพึงรื่นรมย์ในเทวโลกด้วย สมบัติคือนิพพานด้วย อันเทวดาและมนุษย์ย่อมได้ด้วยบุญนิธินั้น

ความถึงพร้อมด้วยมิตรสมบัติ และประกอบด้วยอุบาย อันชอบเป็นผู้ชำนาญในวิชาและวิมุตติ

อิฏฐิผลทั้งปวง อันเทวดาและมนุษย์ย่อมได้ด้วยบุญนิธินั้น

ปฏิสัมภิทา และวิโมกข์ และสาวกบารมีญาณปัจเจกโพธิญาณ พุทธภูมิ อิฏฐิผลทั้งปวง อันเทวดาและมนุษย์ ย่อมได้ด้วยบุญนิธินั้น

คุณเครื่องถึงพร้อมคือบุญ เป็นไปเพื่อประโยชน์ใหญ่ อย่างนี้ เพราะเหตุนี้ บัณฑิตผู้มีปัญญาจึงสรรเสริญข้อที่บุคคลมีบุญอันทำไว้แล้วดังนี้

การทำบุญควรมุ่งหมายเพื่อชำระสะสางชีวิต สันดาน ให้สะอาดจากความโลภ โกรธ หลง ความตระหนี่ ความริษยา ความเห็นผิด จะได้บุญชั้นสูงสุด ได้มากที่สุด ดีที่สุด เลิศที่สุด รุดตรงไปถึงนิพพาน สิ้นชาติ สิ้นภพ สิ้นทุกข์ ไม่มีทุกข์ เสียบแทงใจ ร้อยรัดมัดใจ และเผาผลาญใจอีกต่อไป

ถึงเวลาแล้วมิใช่หรือ ที่พวกเราชาวพุทธ ควรรีบลุกขึ้นมาทำบุญ สร้างบุญ ให้เกิดขึ้นในตนในครอบครัว ในหมู่คณะ ในประเทศชาติ ให้เป็นคนใจบุญ ใจบริสุทธิ์สะอาด โดยทั่วกันเถิด

ขอเชิญชวน มวลมนุษย์ ชาวพุทธเอ๋ย
อย่าละเลย บุญทาน การกุศล
จงตั้งหน้า หาบุญ ค้ำจุนตน
จะเป็นคน ล้ำเลิศ ที่เกิดมา

ในที่สุดนี้ อาตมาภาพขออวยพรให้ท่านนักบุญทั้งหลาย จงได้พ่อแม่ใจบุญ ลูกสาวลูกชายใจบุญ สามีภรรยาใจบุญ ญาติมิตรใจบุญ และมีบุญเป็นเรือนใจไปตลอดชาติคน ตลอดชีวิตคนโดยทั่วกันทุกท่านเทอญ.

อิธ นนฺทติ เปจฺจ นนฺทติ กตปุญฺโญ อุภยตฺถ นนฺทติ
ปุญฺญํ เม กตนฺติ นนฺทติ ภิยฺโย นนฺทติ สุคตึ คโต.

ผู้ทำบุญแล้ว ย่อมยินดีในโลกนี้ ตายแล้วย่อมยินดี ชื่อว่า ย่อมยินดีในโลกทั้งสอง เขาย่อมยินดีว่าเราได้ทำบุญไว้แล้วไปสู่สุคติย่อมยินดียิ่งขึ้น ฯ

บุตรคนรวยผู้ไร้บุญ

จาก... ***ธรรมาธรรม***

เกริกเป็นบุตรคนรวยล้นฟ้า เมื่อเขาเป็นเด็ก พ่อแม่ก็แต่งตัวให้เขาด้วยเครื่องประดับแพงๆ พวกแก้วแหวนเงินทอง ซึ่งนับเป็นบุญดีของเด็กชายเกริกแท้ๆ ที่ไม่มีใครมาจับตัวเขาไปเรียกค่าไถ่หรือจับตัวไปฆ่า เพื่อชิงแก้วแหวนเงินทองของ แต่งตัวราคาแพงมากๆ นั้น

"ครั้นเด็กชายเกริกเติบโต ก็ไม่ชอบเล่าเรียนเขียนอ่าน เขาชอบแต่งตัวงามๆ แพงๆ ไปเที่ยวเล่นเรื่อยไป พ่อแม่ก็ตามใจไม่ว่า ไม่ดุลูกคนเดียวของท่าน

ดังนั้นเกริกจึงเป็นคนไม่มีวิชาความรู้อะไร ในเมื่อเขาได้เติบโตเป็นผู้ใหญ่แล้ว ก็ไม่มีปัญญาทำการงานอะไรเลย ชีวิตของเขาจึงว่างเปล่า วันๆ ก็ได้แต่กิน เที่ยวและนอนอย่างเกียจคร้าน แล้วก็ดีแต่แต่งตัวแพงๆ ด้วยอาภรณ์อย่างดีมีราคา และแต่งประดับเป็นประจำด้วยแหวนทอง แหวนเพชร นาฬิกาเรือนทองคำ

ชีวิตเกริกไม่เคยยากลำบากอะไร เพราะมีพ่อแม่ร่ำรวยและรักเขาเหมือนแก้วตาเหมือนดวงใจ

เพื่อนๆ รุ่นเดียวกับเกริก ล้วนต้องไปทำมาหากินตัวเป็นเกลียว โดยเฉพาะในยามข้าวยากหมากแพง ใครๆ ก็ต้องขยันทำงานเลี้ยงครอบครัวกันทั้งนั้นทุกๆ คน มีแต่เกริกคนเดียวที่ใช้เงินมรดกพ่อแม่เลี้ยงตัว และเลี้ยงครอบครัวตลอดมา

ถ้ามีใครมาขอเงินเรี่ยรายทำบุญต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นทอดกฐิน ทอดผ้าป่า เงินบริจาคช่วยกันเมื่อน้ำท่วม หรืออื่นใดก็ตาม แม้จะเป็นงานใหญ่ระดับชาติ ระดับโลก อย่างเชิญบริจาคเพื่อกาชาด เพื่อมีคำขวัญดียิ่งกว่า กาชาดช่วยเรา เราช่วยกาชาด เกริกไม่เคยยอมบริจาคให้ใครเลยแม้แต่ครั้งเดียว หรือแม้แต่บาทเดียวทั้งๆ ที่เขาก็รู้ดีอยู่แล้วว่า เงินบาทเดียวจากทุกคนนั้นช่วยชาติได้

เขาบอกใครๆ ทุกคนทุกรายที่มาขอให้เขาบริจาคเงินทำบุญว่า

"ฉันทำงานหาเงินไม่ได้เลยนะ ฉันไม่มีรายได้อะไรทั้งนั้น นอกจากมีเงินมรดกของพ่อแม่ให้ฉันไว้ใช้จ่ายเฉพาะเป็นค่ากินอยู่ของฉันเท่านั้นเอง จนกว่าฉันจะแก่ตายไป ท่านไม่ได้ให้เงินฉันเพื่อไว้ทำบุญทำทานหรอกจ้ะ"

ชีวิตของเกริก บุตรคนรวย ผู้รวยเงินแต่จนน้ำใจ เป็นเช่นนี้ตั้งแต่เกิดจนเขาตายไปเพราะความชรา

ดังนั้นเมื่อเขาตายไป เขาก็ไปแต่ตัวเปล่า ไม่มี "บุญ" ติดตัวไปเลยแม้แต่น้อยนิด เนื้อตัวเขาเปลือยเปล่า เพราะไม่เคยทำบุญทำทาน แม้แต่ผ้าชิ้นเล็กผืนน้อย ไม่เคยถวายกระเบื้องมุงหลังคาวัด ไม่เคยตักบาตรถวายข้าวพระ

ครั้นเขาไปเจอเพื่อนๆ ที่ตายตามๆ กันมาในโลกวิญญาณ ต่างก็มีผ้าปิดกาย และมีที่อยู่ที่กินพร้อม พวกเพื่อนๆ จึงถามเกริกว่า

“บ้านใหญ่โตในชาติก่อนของเธอละ? เครื่องประดับแก้วแหวนเงินทองอีกล่ะ ที่เธอเคยมีพร้อมบริบูรณ์ในชาติก่อนหายไปไหนหมด? เธอจึงต้องเปลือยกายมาอย่างนี้”

เกริกตอบคำถามของเพื่อนๆ ไม่ได้ เพราะเขาไม่มีความรู้ใดๆ ในเรื่องบุญทำกรรมแต่ง และไม่รู้เรื่องธรรมใดๆ ด้วยวิญญาณ ผู้รอบรู้ จึงตอบแทนเกริกว่า

“คนทุกคนเกิดมาเปล่าและตายไปเปล่าเหมือนกันทุกคน ไม่มีเว้นเลย เมื่อเกิดมานั้นก็มาได้แต่ตัวเปล่าๆ ในมือก็ว่างเปล่า จะถืออะไรทำอะไรมาเกิดด้วยไม่ได้เลย เมื่อตายไปก็เช่นกัน ที่จะมีติดตัวไปเมื่อตายได้ มีใช้มีกินได้ในภพใหม่ก็คือ “บุญ” คนๆ นี้ นายเกริกในชาติก่อน เขาไม่เคยได้ทำอะไรเลยแม้แต่น้อยนิดเดียว ที่พอจะเรียกได้ว่าเป็นการทำบุญ เขามีชีวิตอยู่ในชาติก่อนได้ด้วยเงินของพ่อแม่จนตลอดชีวิต ดังนั้นเมื่อเขาตายมาในภพนี้ เขาจึงมีแต่ตัวเปล่าๆ ไม่มีที่อยู่ ไม่มีที่กิน ไม่มีผ้าปิดกาย แต่ก็ยังดีที่เขาไม่ได้ทำบาปกรรมอะไรไว้เลยในชาติก่อน จึงไม่ต้องไปตกกระทะทองแดงในนรก”

เพื่อนใจดีคนหนึ่งนึกเวทนา ก็ยื่นผ้าให้เขาผืนหนึ่งเพื่อเขาจะได้ใช้พันกาย แต่พอผืนผ้านั้นกระทบมือเกริก ผ้านั้นก็พลันหายกลายเป็นลมพัดผ่านไปในพริบตาเดียว

เพื่อนใจดีอีกคน จูงมือเกริกเข้ามาอยู่ในร่มไม้ชายคาเดียวกันด้วยใจอารีมีเมตตาธรรม แต่ในทันใดนั้นเกริกก็ร้อนทุรนทุรายเหมือน

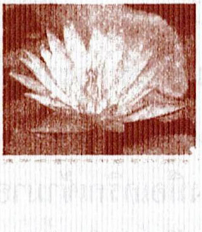
ถูกไฟเผาไหม้ จนเขาทนอยู่ไม่ไหว ต้องขอออกไปอยู่กลางแจ้งอย่างเดิมทันที

เพื่อนใจดีในชาติเก่าของเขาคนต่อมา มีความกรุณาปรานีให้ข้าวให้น้ำแก่เกริก แต่โอ้อนิจจาเอ๋ย เมื่อเขายื่นมือรับอย่างกระหายหิวจัดนั้น พลันอาหารก็กลายเป็นลมและน้ำก็กลายเป็นน้ำกรด

ดวงวิญญาณของท่านผู้รอบรู้จึงบอกว่า

"อย่าให้อะไรแก่เขาเลย ทั้งข้าวของ ผ้า อาหารและน้ำ ตลอดจนที่พัก เขารับอะไรไม่ได้ทั้งนั้น แม้ใครๆ อยากให้เขาและเขาอยากรับ ก็ไม่ได้หรอก เป็นเพราะว่าเขาคนนี้ไม่ได้ทำของเขามาเองในชาติก่อน เขาจะได้บ้างก็ต่อเมื่อมีผู้คนทำบุญกรวดน้ำเผื่อแผ่มาให้วิญญาณพวกอดอยากยากแค้นอย่างเขาเท่านั้นแหละ แต่ก็คงยากมากๆ ที่เขาจะได้ เพราะต้องแย่งชิงกันกับพวกเปรตที่เฝ้ารอบุญทานแบบนี้อยู่อย่างมืดฟ้ามัวดินตลอดเวลา

นิทานเรื่องนี้มีคติธรรมว่า "ไม่มีอะไรช่วยเราได้เลยในยามต้องตายจากโลกนี้ไป นอกจาก "บุญ" ที่เราทำไว้เอง"

เมื่ออาตมาได้พบกับ สมเด็จพระพนรัตน์ วัดป่าแก้ว

คืนวันหนึ่งอาตมานอนหลับแล้วฝันไปว่า อาตมาได้เดินไปในสถานที่แห่งหนึ่ง พบกับพระสงฆ์รูปหนึ่งครองจีวรคร่ำ สมณสารูปเรียบร้อยน่าเลื่อมใส อาตมาเห็นว่าเป็นพระอาวุโส ผู้รัตตัญญู จึงน้อมนมัสการท่าน ท่านหยุดยืนตรงหน้าอาตมาแล้วกล่าวกับอาตมาว่า

"ฉันคือสมเด็จพระพนรัตน์วัดป่าแก้ว แห่งกรุงศรีอยุธยา ฉันต้องการให้เธอได้ไปที่วัดใหญ่ชัยมงคล เพื่อดูจารึกที่ฉันได้จารึกถวายพระเกียรติแก่สมเด็จพระนเรศวรมหาราชผู้เป็นเจ้า เนื่องในวาระที่สร้างพระเจดีย์ฉลองชัยชนะเหนือพระมหาอุปราชาแห่งพม่า และประกาศความเป็นอิสระของประเทศไทย จากหงสาวดีเป็นครั้งแรก เธอไปดูไว้แล้วจดจำมาเผยแพร่ออกไป **ถึงเวลาที่เธอจะได้รับรู้แล้ว"**

ในฝันอาตมารับปากท่าน ท่านก็บอกตำแหน่งให้แล้วก็ตกใจตื่นนอนตอนใกล้รุ่ง อาตมาก็ทบทวนความฝัน ก็นึกอยู่ในใจว่าเราเองนั้นกำหนดจิตด้วยกรรมฐาน มีสติอยู่เสมอ เรื่องฝันฟุ้งซ่าน เป็นไม่มี อาตมาก็ได้ข่าวในวันนั้นแหละว่า ทางกรมศิลปากรทำการบูรณะปฏิสังขรณ์พระเจดีย์ใหญ่ในวัดใหญ่ชัยมงคลและจะทำการบรรจุบัวยอดพระเจดีย์ อันเป็นนิมิตหมายการสิ้นสุดการบูรณะ แล้วจะรื้อนั่งร้านทั้งหมดออกเป็นการเสร็จสิ้น

อาตมาจึงได้ขอร้อง ดร.กิ่งแก้ว อัตถากร ให้เลื่อนการปิดยอดบัวไปอีกวันหนึ่งเพื่อที่อาตมาจะได้นำพระซุ้มเสมาชัย ซุ้มเสมาขอที่อาตมาได้สร้างขึ้นตามแบบดั้งเดิม ที่พบในเจดีย์ใหญ่ใกล้กับวัดอัมพวัน

ซึ่งพังลงน้ำที่กิ่งเหลี็ง เป็นคนรวบรวมเอามาให้อาตมาตั้งแต่เมื่อเริ่มพัฒนาวัดใหม่ ๆ แต่แตกหักผุพังทั้งนั้นหลายสิบปี๊บ อาตมาได้ปั่นเอามาผสมสร้างเป็นองค์พระใหม่ไปร่วมบรรจุไว้ที่ยอดพระเจดีย์บ้าง

วันนั้นอาตมาเดินทางไปถึงก็ได้เดินขึ้นไปบนเจดีย์ ตอนที่สุดบันไดแล้ว มองเห็นโพรงที่ทางเขาทำไว้สำหรับลงไปด้านล่าง มีร้านไม้พอไต่ลงไปภายใน ตั้งใจเด็ดเดี่ยวว่าลงไปคราวนี้ ถ้าพลาดตกลงไปจากนั่งร้านไม้ก็ยอมตาย คนที่ร่วมเดินทางมาด้วยเขามัวแต่ไปบนลานชั้นบน อาตมาก็ดิ่งลงไปชั้นล่าง มีไฟฉายดวงหนึ่ง เวลานั้นประมาณ ๐๙.๐๐ น. อาตมาลงไปภายในแล้วก็พบนิมิต ดังที่สมเด็จพระพนรัตน์ได้บอกไว้จริง ๆ

อาตมาจึงได้พบว่า แท้ที่จริงแล้วสิ่งที่สมเด็จพระพนรัตน์ วัดป่าแก้ว ท่านได้จารึกถวายพระพร ก็คือบทสวดที่เรียกว่า "พาหุง มหาการุณิโก"

ท้ายของนิมิตนั้นระบุว่า "เราสมเด็จพระพนรัตน์ วัดป่าแก้วศรีอโยธเยศ คือผู้จารึกนิมิตรจนา เอาไว้ถวายพระพรแด่มหาบพิตรเจ้าสมเด็จพระนเรศวรมหาราช"

พาหุงมหากาก็คือบทสวดสรรเสริญพระพุทธคุณ พระธรรมคุณพระสังฆคุณ แล้วก็พรพาหุง อันเริ่มด้วยพาหุงสหัส ไปจนถึงทุคคาหทิฏฐิ แล้วเรื่อยไปจนถึงมหาการุณิโก นาโถ หิตายะ และจบลงด้วยภะวะตุ สัพพะมังคะลัง สัพพะพุทธา สัพพะธัมมา สัพพะสังฆา นุภาเวนะ สะทา โสตถี ภะวันตุ เต อาตมาเรียกรวมกันว่า พาหุงมหากา

อาตมาจึงเข้าใจในบัดนั้นเองว่า บทพาหุงนี้คือ บทสวดมนต์ที่สมเด็จพระพนรัตน์ วัดป่าแก้ว ได้ถวายให้พระบาทสมเด็จพระนเรศวร

มหาราชไว้สวดเป็นประจำ เวลาอยู่กับพระมหาราชวังและในระหว่างศึกสงคราม จึงปรากฏว่า พระบาทสมเด็จพระนเรศวรมหาราชเจ้า ทรงรบ ณ ที่ใด ทรงมีชัยชนะอยู่ตลอดมา มิได้ทรงเพลี่ยงพล้ำเลย แม้จะเพียงลำพังสองพระองค์กับสมเด็จพระอนุชาธิราชเจ้า ท่ามกลางกองทัพพม่าจำนวนนับแสนคน ก็ทรงมีชัยชนะเหนือกองทัพพม่า ด้วยการกระทำยุทธหัตถีมีชัยชนะเหนือพระมหาอุปราชา ณ ดอนเจดีย์ปูชนียสถาน แม้ข้าศึกจะยิงปืนไฟเข้าใส่พระองค์ในตอนที่เข้ากันพระศพของพระมหาอุปราชาออกไปราวกับห่าฝนก็มิปาน แต่ก็มิได้ต้องพระองค์ **ด้วยเดชะพาหุงมหากาที่ทรงเจริญอยู่เป็นประจำนั่นเอง**

อาตมาพบนิมิตแล้ว ก็ไต่ขึ้นมาด้วยความสบายใจ ถึงปากปล่องที่ลงไปใช้เวลาเกือบสามชั่วโมง เนื้อตัวมีแต่หยากไย่ เดินลงมาแม่ชีเห็นเข้ายังร้องว่า “หลวงพ่อ เข้าไปในโพรงนั้นมาหรือ” แต่ อาตมาไม่ตอบ

ตั้งแต่นั้นมา อาตมาจึงสอนการสวดพาหุงมหากาให้แก่ญาติโยมเป็นต้นมา เพราะอะไร เพราะพาหุงมหากานั้นเป็นบทสวดมนต์ที่มีค่าที่สุด มีผลดีที่สุด เพราะเป็นชัยชนะอย่างสูงสุดของพระบรมศาสดา จากพญาวสวัตดีมาร จากอาฬวกยักษ์ จากช้างนาฬาคีรี จากองคุลีมาล จากนางจิญจมาณวิกา จากสัจจกนิครนถ์ จากพญานันโทปนันทนาคราช และท่านท้าวพกาพรหม เป็นชัยชนะที่ พระพุทธองค์ทรงได้มาด้วยอิทธิปาฏิหาริย์และด้วยอำนาจ แห่งบารมีธรรมโดยแท้ ผู้ใดได้สวดไว้เป็นประจำทุกวัน จะมีชัยชนะ มีความเจริญรุ่งเรืองตลอดกาลนาน มีสติระลึกได้ จะตายก็ไปสู่สุคติภูมิ

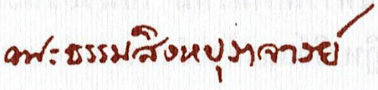
ขอให้ญาติโยมสวดพาหุงมหากากันให้ทั่วหน้า นอกจากจะคุ้มตัวแล้ว ยังคุ้มครองครอบครัว ได้สวดมากๆ เข้า สวดกันทั้งประเทศ

ก็ทำให้ประเทศมีแต่ความรุ่งเรือง พวกคนพาลสันดานหยาบก็แพ้ภัยไปอย่างถ้วนหน้า

ไม่ใช่แต่พระบาทสมเด็จพระนเรศวรมหาราชเท่านั้น ที่พบความมหัศจรรย์ของบทพาหุงมหากา แม้พระบาทสมเด็จพระเจ้าตากสินมหาราชก็ทรงพบเช่นกัน โดยมีบันทึกโบราณบอกไว้ว่าดังนี้

"เมื่อพระเจ้าตากสินมหาราชตีเมืองจันทบุรีได้แล้ว ก็ทรงเห็นว่าสงครามกู้ชาติต่อจากนี้ไป จะต้องหนักหนาและยืดยาว จึงทรงโปรดเกล้าฯ ให้สร้างพระยอดธงแบบศรีอยุธยาขึ้น แล้วนิมนต์พระเถระทั้งหลายมาสวดบทพาหุงมหากาบรรจุไว้ในองค์พระ และพระองค์ก็ทรงเจริญรอยตามพระบาทสมเด็จพระนเรศวรมหาราชด้วยการเจริญพาหุงมหากา จึงบันดาลให้ทรงกู้ชาติสำเร็จ"

สวดพาหุงมหากากันให้ได้ทุกบ้าน สวดให้ได้มากๆ จะมีแต่ความเจริญรุ่งเรือง สวดพาหุงมหากาก่อนแล้วจึงสวดชินบัญชร เพราะชินบัญชรนั้น เจ้าประคุณสมเด็จท่านใช้สวดบูชาพระอรหันต์ของท่าน ต้องสวดพาหุงมหากาก่อนแล้วจึงมาถึงชินบัญชร ให้จดจำกันเอาไว้นั่นแหละมงคลในชีวิต

พระธรรมสิงหบุราจารย์
(หลวงพ่อจรัญ ฐิตธมฺโม)
เจ้าอาวาสวัดอัมพวัน อำเภอพรหมบุรี จังหวัดสิงห์บุรี

วิธีสวด

ให้เริ่มสวดตั้งแต่บทบูชาพระรัตนตรัย กราบพระรัตนตรัย นมัสการพระรัตนตรัย (นะโม ๓ จบ) คำขอขมาพระรัตนตรัย ไตรสรณคมน์ ถวายพรพระ (อิติปิ โสฯ) พุทธชัยมงคลคาถา (พาหุงฯ) เพียง ๑ จบ จากนั้นให้สวด อิติปิ โส เท่าอายุบวกด้วย ๑ เสร็จแล้วให้แผ่เมตตาแก่ตนเอง แผ่เมตตาให้สรรพสัตว์ แผ่ส่วนกุศล เสร็จแล้วจึงอธิษฐานตามสิ่งที่ปรารถนา จากนั้นจึงสวดพระคาถา และบทสวดอื่นๆ

บูชาพระรัตนตรัย

อิมินา สักกาเรนะ พุทธัง อะภิปูชะยามิ

ข้าพเจ้าขอบูชาดอกไม้ธูปเทียนแด่พระพุทธเจ้า

อิมินา สักกาเรนะ ธัมมัง อะภิปูชะยามิ

ข้าพเจ้าขอบูชาดอกไม้ธูปเทียนแด่พระธรรมเจ้า

อิมินา สักกาเรนะ สังฆัง อะภิปูชะยามิ

ข้าพเจ้าขอบูชาดอกไม้ธูปเทียนแด่พระสังฆเจ้า

กราบพระรัตนตรัย

อะระหัง สัมมาสัมพุทโธ ภะคะวา พุทธัง ภะคะวันตัง อะภิวาเทมิ (กราบ)

พระผู้มีพระภาคเจ้า เป็นพระอรหันต์ ดับเพลิงกิเลส ดับเพลิงทุกข์โดยสิ้นเชิง ตรัสรู้ชอบได้โดยพระองค์เอง ข้าพเจ้าขออภิวาทพระผู้มีพระภาคเจ้า ผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน

สะวากขาโต ภะคะวะตา ธัมโม ธัมมัง นะมัสสามิ (กราบ)

พระธรรม เป็นธรรมที่พระผู้มีพระภาคเจ้า ตรัสไว้ดีแล้ว ข้าพเจ้าขอนมัสการพระธรรม

สุปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ สังฆัง นะมามิ (กราบ)

พระสงฆ์สาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้า ปฏิบัติดีแล้ว ข้าพเจ้าขอนอบน้อมพระสงฆ์

นมัสการพระรัตนตรัย

นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ (สวด ๓ จบ)

ขอนอบน้อมแด่พระผู้มีพระภาคเจ้าพระองค์นั้น ซึ่งเป็นผู้ไกลจากกิเลส ตรัสรู้ชอบได้โดยพระองค์เอง

คำขอขมาพระรัตนตรัย

วันทามิ พุทธัง สัพพะเมโทสัง ขะมะถะเม ภันเต

ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ ข้าพเจ้าขอกราบไหว้พระพุทธเจ้า เพื่อขอขมาโทษทั้งปวง ขอพระองค์จงประทานอภัยโทษแก่ข้าพเจ้าด้วยเถิด

วันทามิ ธัมมัง สัพพะเมโทสัง ขะมะถะเม ภันเต

ข้าแต่พระธรรมอันเจริญ ข้าพเจ้าขอกราบไหว้พระธรรมเพื่อขอขมาโทษทั้งปวง ขอพระธรรมจงให้อภัยโทษแก่ข้าพเจ้าด้วยเถิด

วันทามิ สังฆัง สัพพะเมโทสัง ขะมะถะเม ภันเต

ข้าแต่พระสงฆ์ผู้เจริญ ข้าพเจ้าขอกราบไหว้พระสงฆ์ เพื่อขอขมาโทษทั้งปวง ขอพระสงฆ์จงให้อภัยโทษแก่ข้าพเจ้าด้วยเถิด

อย่า สอนลูกขณะกำลัง ทานข้าว
อย่า สอนลูกขณะกำลัง อ่านหนังสือทำการบ้าน
อย่า สอนลูกขณะที่กำลัง จะนอน
จง สอนลูกหลังจากลูกสวดมนต์ไหว้พระเสร็จแล้ว

อย่าปล่อยให้วันวานที่ผ่านพัน ทำให้เราทุกข์ทนจนหม่นไหม้
มัวครุ่นคิดอาจทำผิดซ้ำลงไป ก็เพิ่มวันเสียใจไปอีกวัน

(พลอยฟ้า)

ไตรสรณคมน์

พุทธัง สะระณัง คัจฉามิ
ธัมมัง สะระณัง คัจฉามิ
สังฆัง สะระณัง คัจฉามิ

ข้าพเจ้าขอถือเอา พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ เป็นที่พึ่งที่ระลึก

ทุติยัมปิ พุทธัง สะระณัง คัจฉามิ
ทุติยัมปิ ธัมมัง สะระณัง คัจฉามิ
ทุติยัมปิ สังฆัง สะระณัง คัจฉามิ

ข้าพเจ้าขอถือเอา พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ เป็นที่พึ่งที่ระลึกเป็นครั้งที่สอง

ตะติยัมปิ พุทธัง สะระณัง คัจฉามิ
ตะติยัมปิ ธัมมัง สะระณัง คัจฉามิ
ตะติยัมปิ สังฆัง สะระณัง คัจฉามิ

ข้าพเจ้าขอถือเอา พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ เป็นที่พึ่งที่ระลึกเป็นครั้งที่สาม

อดีตกาลผ่านไปไม่กลับหลัง อนาคตก็ยังมาไม่ถึง
ปัจจุบันสำคัญควรคำนึง ตรองให้ซึ้งคุณความดีมีหรือยัง

(ปริปุณโณ)

ศีล ๕

๑. ปาณาติปาตา เวระมะณี สิกขาปะทัง สะมาทิยามิ

ข้าพเจ้าขอสมาทานสิกขาบท คือ เจตนาเป็นเครื่องเว้นจากการฆ่า

๒. อะทินนาทานา เวระมะณี สิกขาปะทัง สะมาทิยามิ

ข้าพเจ้าขอสมาทานสิกขาบท คือ เจตนาเป็นเครื่องเว้นจากการถือเอาสิ่งของที่เจ้าของไม่ได้ให้แล้ว

๓. กาเมสุมิจฉาจารา เวระมะณี สิกขาปะทัง สะมาทิยามิ

ข้าพเจ้าขอสมาทานสิกขาบท คือ เจตนาเป็นเครื่องเว้นจากการประพฤติผิดในกาม

๔. มุสาวาทา เวระมะณี สิกขาปะทัง สะมาทิยามิ

ข้าพเจ้าขอสมาทานสิกขาบท คือ เจตนาเป็นเครื่องเว้นจากการพูดไม่จริง

๕. สุราเมระยะมัชชะปะมาทัฏฐานา เวระมะณี สิกขาปะทัง สะมาทิยามิ

ข้าพเจ้าขอสมาทานสิกขาบท คือ เจตนาเป็นเครื่องเว้นจากการดื่มสุราและเมรัย อันเป็นที่ตั้งแห่งความประมาท

ถวายพรพระ (อิติปิ โสฯ)

อิติปิ โส ภะคะวา อะระหัง สัมมาสัมพุทโธ วิชชาจะระณะสัมปันโน สุคะโต โลกะวิทู อะนุตตะโร ปุริสะทัมมะสาระถิ สัตถา เทวะมะนุสสานัง พุทโธ ภะคะวาติ (พุทธคุณ)

พระผู้มีพระภาคเจ้านั้น เป็นผู้ไกลจากกิเลส เป็นผู้ตรัสรู้ชอบได้โดยพระองค์เอง เป็นผู้ถึงพร้อมด้วยวิชชาและจรณะ (ความรู้และความประพฤติ) เป็นผู้เสด็จไปดีแล้ว (คือ ไปที่ใดยังประโยชน์ให้ที่นั้น) เป็นผู้รู้โลกอย่างแจ่มแจ้ง เป็นผู้สามารถฝึกบุรุษที่สมควรฝึกได้อย่างไม่มีใครยิ่งไปกว่า เป็นครูผู้สอนของเทวดาและมนุษย์ทั้งหลาย เป็นผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบานด้วยธรรม เป็นผู้มีความจำเริญ จำแนกธรรมสั่งสอนสัตว์

สะวากขาโต ภะคะวะตา ธัมโม สันทิฏฐิโก อะกาลิโก เอหิปัสสิโก โอปะนะยิโก ปัจจัตตัง เวทิตัพโพ วิญญูหีติ (ออกเสียงว่า วิญญูฮีติ) (ธรรมคุณ)

พระธรรมเป็นสิ่งที่พระผู้มีพระภาคเจ้าได้ตรัสไว้ดีแล้ว เป็นสิ่งที่ผู้ศึกษาและปฏิบัติพึงเห็นได้ด้วยตนเอง เป็นสิ่งที่ปฏิบัติได้ และให้ผลได้ไม่จำกัดกาล เป็นสิ่งที่ควรกล่าวกับผู้อื่นว่าท่านจงมาดูเถิด เป็นสิ่งที่ควรน้อมเข้ามาใส่ตัว เป็นสิ่งที่ผู้รู้ก็รู้ได้เฉพาะตน

สุปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ อุชุปะฏิ

ปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ ญายะปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ สามีจิปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ ยะทิทัง จัตตาริ ปุริสะยุคานิ อัฏฐะ ปุริสะ ปุคคะลา เอสะ ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ อาหุเนยโย* ปาหุเนยโย ทักขิเณยโย*** อัญชะลีกะระณีโย อะนุตตะรัง ปุญญักเขตตัง โลกัสสาติ** (สังฆคุณ)

สงฆ์สาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้าหมู่ใด ปฏิบัติดีแล้ว สงฆ์สาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้าหมู่ใด ปฏิบัติตรงแล้ว สงฆ์สาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้าหมู่ใด ปฏิบัติเพื่อรู้ธรรมเป็นเครื่องออกจากทุกข์แล้ว สงฆ์สาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้าหมู่ใด ปฏิบัติสมควรแล้ว ได้แก่บุคคลเหล่านี้คือ คู่แห่งบุรุษ ๔ คู่ นับเรียงตัวบุรุษได้ ๘ บุรุษ (คือพระอริยบุคคล ๘) นั่นแหละสงฆ์สาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้า เป็นผู้ควรแก่สักการะที่เขานำมาบูชา เป็นผู้ควรแก่การต้อนรับ เป็นผู้ควรแก่ทักษิณา เป็นผู้ควรแก่การทำอัญชลี เป็นเนื้อนาบุญของโลก ไม่มีนาบุญอื่นยิ่งกว่า

บทสวดมนต์ที่วิเศษที่สุดคือ พุทธคุณ ธรรมคุณ สังฆคุณ แล้วก็แผ่เมตตา ถ้าตั้งใจสวดอย่างต่อเนื่องทุกๆ วัน ไม่ต้องไปสวดคาถาบทอื่นก็ได้

---

* ออกเสียงว่า อาหุไนโย ** ออกเสียงว่า ปาหุไนโย

*** ออกเสียงว่า ทักขิไนโย

พุทธชัยมงคลคาถา (พาหุงฯ)

คาถาแห่งชัยชนะอันยิ่งใหญ่ของพระพุทธองค์ มงคลคาถาที่ใช้สวดเพื่อป้องกันภัยและเอาชนะอุปัทวันตราย

๑. พาหุงสะหัสสะมะภินิมมิตะสาวุธันตัง
ครีเมขะลัง อุทิตะโฆระสะเสนะมารัง
ทานาทิธัมมะวิธินา ชิตะวา มุนินโท
ตันเตชะสา ภะวะตุ เม* ชะยะมังคะลานิ

พระจอมมุนีได้ทรงชนะพญามารผู้นิรมิตแขนมากตั้งพัน ถืออาวุธครบมือ ขี่คชสารชื่อครีเมขละ พร้อมด้วยเสนามารโห่ร้องกึกก้องด้วยธรรมวิธีคือ ทรงระลึกถึงพระบารมี ๑๐ ประการ ที่ทรงบำเพ็ญแล้ว มีทานบารมี เป็นต้น ขอชัยมงคลทั้งหลายจงมีแก่ข้าพเจ้า ด้วยเดชแห่งพระพุทธชัยมงคลนั้น

แม่พระธรณีบีบน้ำที่พระพุทธองค์กรวดลงพื้นสู่ดินทุกครั้งที่บำเพ็ญบารมีมาแต่ปางก่อน น้ำจากมวยผมหลั่งไหลออกมาไม่จบสิ้น เหล่าพญามารถูกกระแสน้ำพัด พ่ายแพ้ไปหมดสิ้น

๒. มาราติเรกะมะภิยุชฌิตะสัพพะรัตติง
โฆรัมปะนาฬะวะกะมักขะมะถัทธะยักขัง
ขันตีสุทันตะวิธินา ชิตะวา มุนินโท
ตันเตชะสา ภะวะตุ เม* ชะยะมังคะลานิ

---

* ถ้าสวดให้คนอื่นให้เปลี่ยนจากคำว่า เม เป็น เต

พระจอมมุนีได้ทรงชนะอาฬวกยักษ์ผู้มีจิตกระด้าง ดุร้ายเหี้ยมโหด มีฤทธิ์ยิ่งกว่าพญามารผู้เข้ามาต่อสู้ยิ่งนัก จนตลอดรุ่ง ด้วยวิธีที่ทรงฝึกฝนเป็นอันดี คือขันติบารมี (ความอดทน อดกลั้น) ขอชัยมงคลทั้งหลายจงมีแก่ข้าพเจ้า ด้วยเดชแห่งพระพุทธชัยมงคลนั้น

อาฬวกยักษ์ อสูรร้ายที่ไล่ฆ่ากัดกินผู้คนเป็นอาหาร เป็นที่น่าหวาดกลัว ยังต้องสยบพ่ายแพ้ต่อพระพุทธเจ้า

๓. นาฬาคิริง คะชะวะรัง อะติมัตตะภูตัง

ทาวัคคิจักกะมะสะนีวะ สุทารุณันตัง

เมตตัมพุเสกะวิธินา ชิตะวา มุนินโท

ตันเตชะสา ภะวะตุ เม * ชะยะมังคะลานิ

พระจอมมุนีได้ทรงชนะพญาช้างชื่อนาฬาคีรี เป็นช้างเมามันยิ่งนัก ดุร้ายประดุจไฟป่าและร้ายแรงดังจักราวุธ และสายฟ้า (ของ องค์อินทร์) ด้วยวิธีรดลงด้วยน้ำ คือพระเมตตา ขอชัยมงคลทั้งหลายจงมีแก่ข้าพเจ้า ด้วยเดชแห่งพระพุทธชัยมงคลนั้น

พระเทวทัต ปล่อยช้างที่กำลังตกมันชื่อ นาฬาคีรี ให้วิ่งตรงมาทำร้ายทิ่มแทงพระพุทธเจ้า แต่พระองค์ทรงแผ่พระเมตตาจนช้างนาฬาคีรีกลับเปลี่ยนท่าทีที่ดุร้าย กลับกลายเป็นแสดงความเคารพต่อพระพุทธองค์

๔. อุกขิตตะขัคคะมะติหัตถะสุทารุณันตัง

ธาวันติโยชะนะปะถังคุลิมาละวันตัง

อิทธีภิสังขะตะมะโน ชิตะวา มุนินโท

ตันเตชะสา ภะวะตุ เม* ชะยะมังคะลานิ

พระจอมมุนีได้ทรงบันดาลอิทธิฤทธิ์ทางใจอันยอดเยี่ยม ชนะโจรชื่อองคุลีมาล (ผู้มีพวงมาลัย คือนิ้วมือมนุษย์) แสนร้ายกาจมีฝีมือ ถือดาบวิ่งไล่พระองค์ไปสิ้นทาง ๓ โยชน์ ขอชัยมงคลทั้งหลายจงมีแก่ข้าพเจ้า ด้วยเดชแห่งพระพุทธชัยมงคลนั้น

จอมโจรองคุลีมาล ที่เหี้ยมโหดน่าเกรงขาม ประหารผู้คนมากมาย เพื่อตัดนิ้วมาทำพวงมาลัยคล้องคอ วิ่งไล่ฟันพระพุทธเจ้า หวังจะได้นิ้วให้ครบพัน แต่ก็ไม่สามารถติดตามได้ทัน พระพุทธองค์จึงตรัสเทศนาสั่งสอนจนองคุลีมาลสำนึกบาป ตามเสด็จออกบวชจนได้บรรลุพระอรหันต์ในที่สุด

๕. กัตตะวานะ กัฏฐะมุทะรัง อิวะ คัพภินียา

จิญจายะ ทุฏฐะวะจะนัง ชะนะกายะมัชเฌ

สันเตนะ โสมะวิธินา ชิตะวา มุนินโท

ตันเตชะสา ภะวะตุ เม* ชะยะมังคะลานิ

พระจอมมุนีได้ทรงชนะคำกล่าวร้ายของนางจิญจมาณวิกา ผู้ทำอาการประหนึ่งว่ามีครรภ์ เพราะทำไม้มีสัณฐานกลมผูกติดไว้ ให้เป็นประดุจมีท้อง ด้วยวิธีสมาธิอันงาม คือความสงบระงับพระหฤทัยในท่ามกลางหมู่ชน ขอชัยมงคลทั้งหลายจงมีแก่ข้าพเจ้า ด้วยเดชแห่งพระพุทธชัยมงคลนั้น

นางจิญจมาณวิกา รับจ้างเหล่านักบวชเดียรถีย์ ทำไม้มากลึงผูกติดซ่อนไว้กับท้องและกล่าวร้ายว่ามีครรภ์กับพระพุทธเจ้า แต่ไม่

สำเร็จจึงวิ่งหนีออกมานอกวัด พระเวฬุวัน ทันทีที่ก้าวพ้นวัด ธรณีก็แยกสูบนางลงไปยังขุมนรก ด้วยผลแห่งกรรมนั้น

๖. สัจจัง วิหายะ มะติสัจจะกะวาทะเกตุง
วาทาภิโรปิตะมะนัง อะติอันธะภูตัง
ปัญญาปะทีปะชะลิโต ชิตะวา มุนินโท
ตันเตชะสา ภะวะตุ เม* ชะยะมังคะลานิ

พระจอมมุนีทรงรุ่งเรืองแล้วด้วยประทีป คือ ปัญญา ได้ชนะสัจจกนิครนถ์ (นักบวชประเภทหนึ่งในสมัยพุทธกาล) ผู้มีอัชฌาสัยในที่จะสละเสียซึ่งความสัตย์ มุ่งยกถ้อยคำของตน ให้สูงล้ำดุจยกธงเป็นผู้มืดมนยิ่งนัก ด้วยเทศนาญาณวิธี คือรู้อัชฌาสัยแล้ว ตรัสเทศนาให้มองเห็นความจริง ขอชัยมงคลทั้งหลายจงมีแก่ข้าพเจ้า ด้วยเดชแห่งพระพุทธชัยมงคลนั้น

เหล่าเดียรถีย์นักบวชผู้หลอกลวง ท้าประลองฤทธิ์กับพระพุทธเจ้า พระองค์ทรงแสดง ยมกปาฏิหาริย์ ลอยไปประทับยังยอดต้นมะม่วง ทรงปล่อยน้ำอุทกหลั่งไหล และเปล่งเปลวไฟออกจากพระวรกาย ซึ่งมีแต่พระพุทธเจ้าเท่านั้นที่จะทำได้ เหล่าเดียรถีย์ได้เห็นประจักษ์พากันเลื่อมใสขอบวชเป็นสาวก

๗. นันโทปะนันทะภุชะคัง วิพุธัง มะหิทธิง
ปุตเตนะ เถระภุชะเคนะ ทะมาปะยันโต
อิทธูปะเทสะวิธินา ชิตะวา มุนินโท
ตันเตชะสา ภะวะตุ เม* ชะยะมังคะลานิ

พระจอมมุนีได้ทรงโปรดให้พระโมคคัลลานะเถระ พุทธชิโนรส นิรมิตกายเป็นนาคราช ไปทรมานพญานาคราช ชื่อนันโทปนันทะ ผู้มีความหลงผิดมีฤทธิ์มาก ด้วยวิธีให้ฤทธิ์ที่เหนือกว่าแก่พระเถระ ขอชัยมงคลทั้งหลาย จงมีแก่ข้าพเจ้า ด้วยเดชแห่งพระพุทธชัยมงคลนั้น

นันโทปนันทนาคราช หลงผิดคิดว่าตนมีฤทธิ์มากกว่าพระพุทธเจ้า เนรมิตกายเป็นใหญ่โตพันเขาพระสุเมรุ แผ่พังพานบดบังแสงอาทิตย์ ปิดหนทางเสด็จจนมืดมิด พระองค์จึงทรงให้พระโมคคัลลานะ แปลงกายเป็นนาคราชใหญ่กว่าหลายพันเท่ากระหวัดรัดทรมานนันโทปนันทะ จนยอมพ่ายแพ้ในที่สุด

๘. ทุคคาหะทิฏฐิภุชะเคนะ สุทัฏฐะหัตถัง

พรัหมัง วิสุทธิชุติมิทธิพะกาภิธานัง

ญาณาคะเทนะ วิธินา ชิตะวา มุนินโท

ตันเตชะสา ภะวะตุ เม* ชะยะมังคะลานิ

พระจอมมุนีได้ทรงชนะพรหม ผู้มีนามว่า พกาพรหม ผู้มีฤทธิ์ สำคัญตนว่าเป็นผู้รุ่งเรืองด้วยคุณอันบริสุทธิ์ มีความเห็นผิดประดุจถูกงูรัดมือไว้อย่างแน่นแฟ้นแล้ว ด้วยวิธีวางยาอันพิเศษคือ เทศนาญาณ ขอชัยมงคลทั้งหลาย จงมีแก่ข้าพเจ้าด้วยเดชแห่งพระพุทธชัยมงคลนั้น

แม้แต่พกาพรหม ผู้ที่ถือตนว่าบริสุทธิ์กว่าผู้ใดในสามโลก ยังต้องยอมลดตนลงมาเมื่อเทียบกับความมีศีล บริสุทธิ์ ของพระพุทธองค์

เอตาปิ พุทธะชะยะมังคะละอัฏฐะคาถา โย
วาจะโน ทินะทิเน สะระเต มะตันที
หิตวานะเนกะวิวิธานิ จุปัททะวานิ
โมกขัง สุขัง อะธิคะเมยยะ นะโร สะปัญโญ

นรชนใด มีปัญญา ไม่เกียจคร้าน สวดก็ดี ระลึกก็ดี ซึ่งพระพุทธชัยมงคล ๘ บทนี้ทุกๆ วัน นรชนนั้นจะพึงละเสียได้ซึ่งอุปัทวันตรายทั้งหลาย มีประการต่างๆ เป็นอเนก และถึงซึ่งวิโมกข์ (ความหลุดพ้น) อันเป็นบรมสุขแล

<u>คติธรรม</u>

ยศและลาภ	หาบไป	ไม่ได้แน่
มีเพียงแต่	ต้นทุน	บุญกุศล
ทรัพย์สมบัติ	ทิ้งไว้	ให้ปวงชน
แม้ร่างตน	เขาก็เอา	ไปเผาไฟ
เมื่อเจ้ามา	มีอะไร	มาด้วยเจ้า
ใยมัวเมา	โลภลาภ	ทำบาปใหญ่
เจ้ามามือเปล่า	แล้วเจ้า	จะเอาอะไร
เจ้าก็ไป	มือเปล่า	เหมือนเจ้ามา
ควรเร่งสร้าง	กรรมดี	หนีกรรมชั่ว
ไม่พาตัว	พาใจ	ใฝ่ตัณหา
หมั่นเจริญศีล	สมาธิ	และปัญญา
จึงจะพา	ให้พ้นทุกข์	สุขนิรันดร์

มหาการุณิโก

มะหาการุณิโก นาโถ หิตายะ สัพพะ ปาณินัง ปูเรตวา ปาระมี สัพพา ปัตโต สัมโพธิมุตตะมัง เอเตนะ สัจจะวัชเชนะ โหตุ เม* ชะยะมังคะลังฯ

ผู้เป็นที่พึ่งของสัตว์ทั้งหลาย ประกอบแล้วด้วยพระมหากรุณา ยังบารมีทั้งหลายทั้งปวงให้เต็ม เพื่อประโยชน์แก่สรรพสัตว์ทั้งหลาย ได้บรรลุสัมโพธิญาณอันอุดมแล้ว ด้วยการกล่าวคำสัตย์นี้ ขอชัยมงคลจงมีแก่ข้าพเจ้า

ชะยันโตโพธิยา มูเล สักยานัง นันทิวัฑฒะโน เอวัง อะหัง วิชะโย โหมิ ** ชะยัสสุ ชะยะมังคะเล อะปะราชิตะ ปัลลังเก สีเส ปะฐะวิโปกขะเร อะภิเสเก สัพพะพุทธานัง อัคคัปปัตโต ปะโมทะติ สุนักขัตตัง สุมังคะลัง สุปะภาตัง สุหุฏฐิตัง สุขะโณ สุมุหุตโต จะ สุยิฏฐัง พรัหมะจาริสุ ปะทักขิณัง กายะกัมมัง วาจากัมมัง ปะทักขิณัง ปะทักขิณัง มะโนกัมมัง ปะณิธีเต ปะทักขิณา ปะทักขิณานิ กัตวานะ ละภันตัตเถ ปะทักขิเณ

---

* ถ้าสวดให้คนอื่นให้เปลี่ยนจากคำว่า เม เป็น เต

** ถ้าสวดให้คนอื่นให้เปลี่ยนจากคำว่า อะหัง วิชะโย โหมิ เป็น ตะวัง วิชะโย โหหิ

ขอข้าพเจ้าจงมีชัยชนะ เหมือนพระจอมมุนีทรงชนะมารที่โคนโพธิพฤกษ์ ถึงความเป็นผู้เลิศในสรรพพุทธาภิเษก ทรงปราโมทย์อยู่บนอปราชิตบัลลังก์อันสูง เป็นจอมมหาปฐพี ทรงเพิ่มพูนความยินดีแก่เหล่าประยูรญาติศากยวงศ์ฉะนั้นเทอญ เวลาที่สัตว์ (สิ่งมีชีวิตทั้งหลาย) ประพฤติชอบ ชื่อว่าฤกษ์ดี มงคลดี สว่างดี รุ่งดี และขณะดี ครู่ดี บูชาดีแล้ว ในพรหมจารี บุคคลทั้งหลาย กายกรรมเป็นประทักษิณ (การกระทำความดีอันเป็นกุศล) วจีกรรม เป็นประทักษิณ มโนกรรมเป็นประทักษิณ ความปรารถนาของท่านเป็นประทักษิณ สัตว์ทั้งหลายทำกรรมอันเป็นประทักษิณแล้ว ย่อมได้ประโยชน์ทั้งหลาย อันเป็นประทักษิณ

ภะวะตุ สัพพะมังคะลัง รักขันตุ สัพพะเทวะตา
สัพพะพุทธานุภาเวนะ สะทาโสตถี ภะวันตุ เม *

ภะวะตุ สัพพะมังคะลัง รักขันตุ สัพพะเทวะตา
สัพพะธัมมานุภาเวนะ สะทาโสตถี ภะวันตุ เม *

ภะวะตุ สัพพะมังคะลัง รักขันตุ สัพพะเทวะตา
สัพพะสังฆานุภาเวนะ สะทาโสตถี ภะวันตุ เม *

ขอสรรพมงคลจงมีแก่ข้าพเจ้า ขอเหล่าเทวดาทั้งปวง จงรักษาข้าพเจ้า ด้วยอานุภาพแห่งพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ ขอความสวัสดีทั้งหลาย จงมีแก่ข้าพเจ้า ทุกเมื่อเทอญ.

อิติปิ โส เท่าอายุ

อิติปิ โส ภะคะวา อะระหัง สัมมาสัมพุทโธ วิชชาจะระณะสัมปันโน สุคะโต โลกะวิทู อะนุตตะโร ปุริสะทัมมะสาระถิ สัตถา เทวะมะนุสสานัง พุทโธ ภะคะวาติ

ให้สวดเกินอายุ ๑ จบ เช่น อายุ ๓๐ ปี ต้องสวด ๓๑ จบ

แผ่เมตตาแก่ตนเอง

อะหัง สุขิโต* (ตา) โหมิ ขอให้ข้าพเจ้ามีความสุข
นิททุกโข* (ขา) โหมิ ปราศจากความทุกข์
อะเวโร* (รา) โหมิ ปราศจากเวร
อัพยาปัชโฌ* (ฌา) โหมิ ปราศจากอุปสรรค อันตรายทั้งปวง
อะนีโฆ* (ฆา) โหมิ ปราศจากความทุกข์กายทุกข์ใจ
สุขี อัตตานัง ปะริหะรามิ มีความสุขกายสุขใจ รักษาตนให้พ้นจากทุกข์ภัยทั้งสิ้นเถิด

---

* หญิงเปลี่ยนจาก โต เป็น ตา, โข เป็น ขา, โร เป็น รา โฌ , เป็น ฌา

* หญิงเปลี่ยนจาก โฆ เป็น ฆา

คำอธิษฐานอโหสิกรรม

ข้าพเจ้าขออโหสิกรรม กรรมใดที่ทำแก่ผู้ใดในชาติใดๆ ก็ตาม ขอให้เจ้ากรรมนายเวร จงอโหสิกรรมให้แก่ข้าพเจ้า อย่าได้จองเวรจองกรรมต่อไปเลย

แม้แต่กรรมที่ใครๆ ทำแก่ข้าพเจ้าก็ตาม ข้าพเจ้าขออโหสิกรรมให้ทั้งสิ้น ยกถวายพระพุทธเจ้าเป็นอภัยทาน เพื่อจะได้ไม่มีเวรกรรมต่อไป

ด้วยอานิสงส์แห่งอภัยทานนี้ ขอให้ข้าพเจ้า ครอบครัว บุตรหลาน ตลอดจนวงษาคณาญาติ และผู้มีอุปการคุณ ของข้าพเจ้ามีความสุข ความเจริญ ปฏิบัติแต่สิ่งที่ดี และสิ่งที่ชอบด้วยเทอญ

แผ่เมตตาให้สรรพสัตว์

สัพเพ สัตตา สัตว์ทั้งหลายที่เป็นเพื่อนทุกข์ เกิด แก่ เจ็บ ตาย ด้วยกันทั้งหมดทั้งสิ้น

อะเวรา โหนตุ จงเป็นสุข เป็นสุขเถิด อย่าได้มีเวรแก่กันและกันเลย

อัพพะยาปัชฌา โหนตุ จงเป็นสุข เป็นสุขเถิด อย่าได้พยาบาทเบียดเบียนซึ่งกันและกันเลย

อะนีฆา โหนตุ จงเป็นสุข เป็นสุขเถิด อย่าได้มีความทุกข์กาย ทุกข์ใจเลย

สุขี อัตตานัง ปะริหะรันตุ จงมีความสุขกาย สุขใจ รักษาตนให้พ้นจากทุกข์ภัยทั้งสิ้นเถิด

แผ่ส่วนกุศล

อิทัง เม มาตาปิตูนัง โหตุ สุขิตา โหนตุ มาตาปิตะโร ขอส่วนบุญนี้จงสำเร็จ แก่มารดาบิดาของข้าพเจ้า ขอให้มารดาบิดาของข้าพเจ้ามีความสุข

อิทัง เม ญาตีนัง โหตุ สุขิตา โหนตุ ญาตะโย ขอส่วนบุญนี้จงสำเร็จ แก่ญาติทั้งหลายของข้าพเจ้า ขอให้ญาติทั้งหลายของข้าพเจ้ามีความสุข

อิทัง เม คุรูปัชฌายาจริยานัง โหตุ สุขิตา โหนตุ คุรูปัชฌายาจริยา ขอส่วนบุญนี้จงสำเร็จ แก่ครูอุปัชฌาย์อาจารย์ของข้าพเจ้า ขอให้ครูอุปัชฌาย์อาจารย์ของข้าพเจ้ามีความสุข

อิทัง สัพพะเทวะตานัง โหตุ สุขิตา โหนตุ สัพเพ เทวา ขอส่วนบุญนี้จงสำเร็จ แก่เทวดาทั้งหลายทั้งปวง ขอให้เทวดาทั้งหลายทั้งปวงมีความสุข

อิทัง สัพพะเปตานัง โหตุ สุขิตา โหนตุ สัพเพ เปตา ขอส่วนบุญนี้จงสำเร็จ แก่เปรตทั้งหลายทั้งปวง ขอให้เปรตทั้งหลายทั้งปวงมีความสุข

อิทัง สัพพะเวรีนัง โหตุ สุขิตา โหนตุ สัพเพ เวรี ขอส่วนบุญนี้จงสำเร็จ แก่เจ้ากรรมนายเวรทั้งหลายทั้งปวง ขอให้เจ้ากรรมนายเวรทั้งหลายทั้งปวงมีความสุข

อิทัง สัพพะสัตตานัง โหตุ สุขิตา โหนตุ สัพเพ สัตตา ขอส่วนบุญนี้จงสำเร็จ แก่สัตว์ทั้งหลายทั้งปวง ขอให้สัตว์ทั้งหลายทั้งปวง มีความสุขทั่วหน้ากันเทอญ.

กรวดน้ำให้เจ้ากรรมนายเวร

ข้าพเจ้าขออุทิศบุญกุศล จากการเจริญภาวนานี้ ให้แก่เจ้ากรรมนายเวรทั้งหลายของข้าพเจ้า ที่ข้าพเจ้าได้เคยล่วงเกินท่านไว้ตั้งแต่อดีตชาติจนถึงปัจจุบันชาติ ท่านจะอยู่ภพใดหรือภูมิใดก็ตาม ขอให้ท่านได้รับผลบุญนี้ แล้วโปรดอโหสิกรรม และอนุโมทนาบุญแก่ข้าพเจ้าด้วยอำนาจบุญนี้ด้วยเทอญ.

คนประมาท เสียใจ เมื่อใกล้ม้วย
เนื่องด้วย ไม่ทันสร้าง ทางสวรรค์
สร้างเมื่อเจ็บ ใกล้ตาย มักไม่ทัน
พึงรีบสร้าง ทางไว้พลัน นั่นแหละดี

(ลออง มีเศรษฐี)

ประวัติแห่งเจ้าประคุณ

สมเด็จพระพุฒาจารย์ (โต) พรหมรังสี วัดระฆังโฆษิตาราม

เจ้าประคุณสมเด็จพระพุฒาจารย์ (โต) พรหมรังสี ถือกำเนิด วันที่ ๑๗ เมษายน พ.ศ.๒๓๓๑ วันพฤหัสบดี เดือน ๕ ขึ้น ๑๒ ค่ำ ปีวอก ณ บ้านไก่จ้น ต.ท่าหลวง อ.ท่าเรือ จ.พระนครศรีอยุธยา ในแผ่นดินรัชกาลที่ ๑ สมเด็จพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลก

ชีวิตในเยาว์วัย โยมมารดาได้ย้ายถิ่นจากบ้านโยมยายที่ อ.ไชโย จ.อ่างทอง มาอยู่ที่ ต.บางขุนพรหม จึงได้มอบท่านให้เป็นศิษย์ของท่านเจ้าคุณอรัญญิก (แก้ว) เจ้าอาวาสวัดอินทรวิหาร บางขุนพรหม เพื่อให้ได้เรียนอักขระสมัย เมื่อครบอายุ ๑๒ ปี บริบูรณ์ ได้บรรพชาเป็นสามเณรที่วัดอินทรวิหาร โดยพระบวรวิริยะเถระ เจ้าอาวาสวัดสังเวชวัติยาราม เป็นพระอุปัชฌาย์

เมื่ออายุ ๒๑ ปี พ.ศ.๒๓๕๐ พระบาทสมเด็จพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลก ได้ทรงโปรดให้อุปสมบท เป็นนาคหลวง ณ วัดพระศรีรัตนศาสดาราม (วัดพระแก้ว) โดยมีสมเด็จพระสังฆราชญาณสังวร (สุก) วัดมหาธาตุ ทรงเป็นพระอุปัชฌาย์ให้ฉายาว่า “พรหมรังสี”

ถึงแก่มรณภาพในแผ่นดินรัชกาลที่ ๕ พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว เมื่อวันเสาร์ เดือน ๘ แรม ๒ ค่ำ ปีวอก วันที่ ๒๒ มิถุนายน พ.ศ.๒๔๑๕ เวลา ๒๔.๐๐ น. ณ บนศาลาใหญ่ วัดบางขุนพรหม (วัดอินทรวิหาร) เป็นสิริมายุรวม ๘๔ พรรษา

อานิสงส์การสวดพระคาถาชินบัญชร

พระคาถาชินบัญชร เป็นคาถาที่ศักดิ์สิทธิ์ยิ่งนัก ตกทอดมาจากลังกา เจ้าประคุณสมเด็จฯ ค้นพบในคัมภีร์โบราณ ได้ดัดแปลงแก้ไข แต่งเติม ให้ดีขึ้นเป็นเอกลักษณ์พิเศษ ผู้ใดได้สวดเป็นประจำสม่ำเสมอ จะทำให้เกิดความสิริมงคล สมบูรณ์พูนผล ศัตรูหมู่พาลไม่กล้ากล้ำกรายไปทางใด ย่อมเกิดเมตตามหานิยม เกิดลาภผลพูนทวี ขจัดภัยจากภูตผีปีศาจ ตลอดจนคุณไสยต่างๆ สวดแล้วอธิษฐานจะสมดั่งใจ

วิธีสวด เริ่มต้นสวด ให้สวดวันพฤหัสบดี โดยน้อมนำดอกไม้ธูปเทียน ถวายบูชาคุณพระศรีรัตนตรัย และดวงพระวิญญาณอันศักดิ์สิทธิ์ของเจ้าประคุณสมเด็จฯ ถ้าไปวัดระฆังยิ่งดี ถ้าไปไม่ได้ให้ระลึกถึงท่าน แล้วหันหน้าไปทางวัดระฆังก็ได้ แล้วเริ่มต้นอ่านตามบทให้ได้ ๑ จบ เป็นเสร็จพิธี

หมั่นภาวนาไว้ จะทำน้ำมนต์ล้างหน้าก็ให้จุดเทียนบูชาว่า พระคาถา ๑ จบ ประพรมข้าวของจะขายดี เจ็บไข้ได้ป่วยก็ช่วยได้ มีอันตรายก็แคล้วคลาด ใครคิดร้ายก็แพ้ภัย เป็นสมบัติอมตะที่สมเด็จฯ ทิ้งไว้ให้ลูกหลานสวดภาวนา

พระคาถาชินบัญชร

เจ้าประคุณสมเด็จพระพุฒาจารย์ (โต พรหมรังสี)

เพื่อให้เกิดอานุภาพยิ่งขึ้น ก่อนที่เจริญภาวนาพระคาถาชินบัญชร ให้ตั้งนะโม ๓ จบ แล้วระลึกถึงและบูชาเจ้าประคุณสมเด็จฯ ด้วยคำว่า

ปุตตะกาโม ละเภ ปุตตัง ธะนะกาโม ละเภ ธะนัง
อัตถิกาเย กายะญายะ เทวานัง ปิยะตัง สุตตะวา
อิติปิโส ภะคะวา ยะมะราชาโน
ท้าวเวสสุวัณโณ มะระณัง สุขัง
อะระหังสุคะโต นะโมพุทธายะ

๑. ชะยาสะนากะตา พุทธา เชตะวา มารัง สะวาหะนัง
จะตุสัจจาสะภัง ระสัง เย ปิวิงสุ นะราสะภา

พระพุทธเจ้าและพระนราสภาทั้งหลาย ผู้ประทับนั่งแล้วบนชัยบัลลังก์ ทรงพิชิตพระยามาราธิราชผู้พรั่งพร้อมด้วยเสนาราชพาหนะแล้ว เสวยอมตรสคือ อริยะสัจธรรมทั้งสี่ประการ เป็นผู้นำสรรพสัตว์ให้ข้ามพ้นจากกิเลสและกองทุกข์

๒. ตัณหังกะราทะโย พุทธา อัฏฐะวีสะติ นายะกา
สัพเพ ปะติฏฐิตา มัยหัง มัตถะเก เต มุนิสสะรา

ขอให้พระพุทธนราสภจอมมุนีนายกทั้ง ๒๘ พระองค์ มี

พระพุทธเจ้าพระนามว่าตัณหังกร เป็นอาทิ บรรดาที่ประทับ นั่งเหนืออาสนะชัย ทรงชำนะมารพร้อมด้วยพาหนะ ได้ดื่มรส คือ จตุสัจธรรม อันประเสริฐ จงมาประดิษฐานอยู่ ณ เบื้องกระหม่อมของข้าพเจ้า

๓. สีเส ปะติฏฐิโต มัยหัง พุทโธ ธัมโม ทะวิโลจะเน
สังโฆ ปะติฏฐิโต มัยหัง อุเร สัพพะคุณากะโร

ข้าพระพุทธเจ้าขออัญเชิญมาประดิษฐานเหนือเศียรเกล้า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าประดิษฐานอยู่บนศีรษะ พระธรรมอยู่ที่ดวงตาทั้งสอง พระสงฆ์ผู้เป็นอากรบ่อเกิดแห่งสรรพคุณอยู่ที่อก

๔. หะทะเย เม อะนุรุทโธ สารีปุตโต จะ ทักขิเณ
โกณฑัญโญ ปิฏฐิภาคัสมิง โมคคัลลาโน จะ วามะเก

ขอให้พระอนุรุทธเถระ จงมาประดิษฐานอยู่ที่ดวงหทัย แห่งข้าพเจ้า พระสารีบุตร จงมาประดิษฐานอยู่ ณ เบื้องขวา พระโกณฑัญญะ จงมาอยู่ ณ เบื้องหลัง และพระโมคคัลลานะ จงมาอยู่ ณ เบื้องซ้าย

๕. ทักขิเณ สะวะเน มัยหัง อาสุง อานันทะราหุลา
กัสสะโป จะ มะหานาโม อุภาสุง วามะโสตะเก

ขอให้พระอานนท์ และพระราหุล จงอยู่ ณ โสตเบื้องขวา พระกัสสปะและพระมหานามะทั้งสององค์ จงอยู่ ณ โสตเบื้องซ้าย

๖. เกสะโต ปิฏฐิภาคัสมิง สุริโยวะ ปะภังกะโร
นิสินโน สิริสัมปันโน โสภิโต มุนิปุงคะโว

ขอให้พระโสภิตจอมมุนี ผู้สมบูรณ์ด้วยสิริดังพระอาทิตย์ส่อง แสงอยู่ที่ทุกเส้นขน ตลอดร่างทั้งข้างหน้าและข้างหลัง

๗. กุมาระกัสสะโป เถโร มะเหสี จิตตะวาทะโก

โส มัยหัง วะทะเน นิจจัง ปะติฏฐาสิ คุณากะโร

ขอให้พระกุมารกัสสปเถระ ผู้มีวาทะอันไพจิตร เป็นบ่อเกิดแห่งคุณงามความดีอันยิ่งใหญ่ จงมาประดิษฐานอยู่ที่ปาก (วทเน) แห่งข้าพเจ้าเป็นเนืองนิจ

๘. ปุณโณ อังคุลิมาโล จะ อุปาลีนันทะสีวะลี

เถรา ปัญจะ อิเม ชาตา นะลาเฏ ติละกา มะมะ

ขอให้พระเถระ คือ พระปุณณะ พระองคุลิมาล พระอุบาลี พระนันทะ และพระสิวลี พระเถระทั้ง ๕ องค์นี้ จงเกิดเป็นประดุจต่อมไฝ หรือรอยเจิมที่นลาฏ (หน้าผาก) แห่งข้าพเจ้า

๙. เสสาสีติ มะหาเถรา วิชิตา ชินะสาวะกา

เอตาสีติ มะหาเถรา ชิตะวันโต ชิโนระสา

ชะลันตา สีละเตเชนะ อังคะมังเคสุ สัณฐิตา

ขอให้พระอิสีติมหาเถระชินะสาวกชิโนรส ผู้พิชิตชำนะมาร รุ่งโรจน์อยู่ด้วยเดชแห่งศีลนอกจากนั้นจงมาสถิตอยู่ที่อวัยวะน้อยใหญ่ (แห่งข้าพเจ้า)

๑๐. ระตะนัง ปุระโต อาสิ ทักขิเณ เมตตะสุตตะกัง

ธะชัคคัง ปัจฉะโต อาสิ วาเม อังคุลิมาละกัง

ขอพระรัตนตรัยสูตรจงอยู่ข้างหน้า เมตตสูตรจงอยู่ข้างขวา พระธชัคคสูตรจงอยู่ข้างหลัง พระองคุลิมาลสูตร จงอยู่ข้างซ้าย

๑๑. ขันธะโมระปะริตตัญจะ อาฏานาฏิยะสุตตะกัง
อากาเส ฉะทะนัง อาสิ เสสา ปาการะสัณฐิตา

ขอพระขันธปริตร พระโมรปริตร และพระอาฏานาฏิยสูตร จงเป็นเพดานกางกั้นในอากาศ

๑๒. ชินาณาวะระสังยุตตา สัตตัปปาการะลังกะตา
วาตะปิตตาทิสัญชาตา พาหิรัชฌัตตุปัททะวา

ขอบรรดาพระสูตรอันประเสริฐต่างๆ ของพระชินเจ้าทั้งหลาย นอกจากที่ได้กล่าวมาแล้วนี้ ผู้ประกอบพร้อมด้วยกำลังนานาชนิด มีศีลาทิคุณอันมั่นคง คือสัตตะปราการ เป็นอาภรณ์มาตั้งล้อมเป็นกำแพงคุ้มครองเจ็ดชั้น

๑๓. อะเสสา วินะยัง ยันตุ อะนันตะชินะเตชะสา
วะสะโต เม สะกิจเจนะ สะทา สัมพุทธะปัญชะเร

ด้วยเดชานุภาพแห่งพระอนันตชินเจ้าไม่ว่าจะทำกิจการใดๆ เมื่อข้าพระพุทธเจ้าเข้าอาศัยอยู่ในพระบัญชร แวดวงกรงล้อมแห่งพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ขอโรคอุปัทวะทุกข์ ทั้งภายนอกและภายในอันเกิดแต่โรคร้าย คือโรคลมและโรคดี เป็นต้น เป็นสมุฏฐานจงกำจัดให้พินาศไปอย่าได้เหลือ

๑๔. ชินะปัญชะระมัชฌัมหิ วิหะรันตัง มะฮีตะเล
สะทา ปาเลนตุ มัง สัพเพ เต มะหาปุริสาสะภา

ขอพระมหาบุรุษผู้ทรงพระคุณอันล้ำเลิศทั้งปวงนั้น จงอภิบาลข้าพระพุทธเจ้า ผู้อยู่ในภาคพื้น ท่ามกลางพระชินบัญชร ข้าพระพุทธเจ้าได้รับการคุ้มครองปกป้องรักษาภายในเป็นอันดีฉะนี้แล้ว

๑๕. อิจเจวะมันโต สุคุตโต สุรักโข

ชินานุภาเวนะ ชิตุปัททะโว

ธัมมานุภาเวนะ ชิตาริสังโค

สังฆานุภาเวนะ ชิตันตะราโย

สัทธัมมานุภาวะปาลิโต จะรามิ ชินะปัญชะเรติ

ข้าพระพุทธเจ้าได้รับการอภิบาลด้วยคุณานุภาพแห่งสัทธรรม จึงชนะเสียได้ซึ่งอุปัทวอันตรายใดๆ ด้วยอานุภาพแห่งพระชินะพุทธเจ้า ชนะข้าศึกศัตรูด้วยอานุภาพแห่งพระธรรม ชนะอันตรายทั้งปวง ด้วยอานุภาพแห่งพระสงฆ์ ขอข้าพระพุทธเจ้าจงได้ปฏิบัติและรักษาดำเนินไปโดยสวัสดี เป็นนิจนิรันดรเทอญฯ

"บุญเราไม่เคยสร้าง ใครที่ไหนจะมาช่วยเจ้า"

"ลูกเอ๋ย ก่อนจะเที่ยวไปขอบารมีหลวงพ่อองค์ใด เจ้าจะต้องมีทุนของตัวเอง คือ บารมีของตนลงทุนไปก่อน เมื่อบารมีของเจ้าไม่พอ จึงค่อยขอยืมบารมีคนอื่นมาช่วย มิฉะนั้นเจ้าจะเอาตัวไม่รอด เพราะหนี้สินในบุญบารมีที่เที่ยวไปขอยืมมาจนพ้นตัว เมื่อทำบุญทำกุศลได้บารมีมาก็ต้อง เอาไปผ่อนใช้หนี้เขาจนหมดไม่มีอะไรเหลือติดตัว แล้วเจ้าจะมีอะไรไว้ในภพหน้า หมั่นสร้างบารมีไว้ แล้วฟ้าดินจะช่วยเอง จงจำไว้นะ เมื่อยังไม่ถึงเวลา เทพเจ้าองค์ใดจะคิดช่วยเจ้าไม่ได้ ครั้นถึงเวลาทั่วฟ้าจบดินก็ต้านเจ้าไม่อยู่ จงอย่าไปเร่งเทวดา ฟ้าดิน เมื่อบุญเราไม่เคยสร้างไว้เลย จะมีใครที่ไหนมาช่วยเจ้า

คำเทศนาของเจ้าประคุณ

สมเด็จพระพุฒาจารย์ (โต พรหมรังสี)

คาถาเงินล้าน

(ตั้งนะโม ๓ จบ)

สัมปะจิตฉามิ

นาสังสิโม

พรหมา จะ มหาเทวา สัพเพยักขา ปะรายันติ

(คาถาปัดอุปสรรค)

พรหมา จะ มหาเทวา อภิลาภา ภะวันตุเม

(คาถาเงินแสน)

มหาปุญโญ มหาลาโภ ภะวันตุเม (คาถาลาภไม่ขาดสาย)

มิเตพาหุหะติ (คาถาเงินล้าน)

พุทธะมะอะอุ นะโมพุทธายะ วิระทะโย วิระโคนายัง วิระหิงสา วิระทาสี วิระทาสา วิระอิตถิโย พุทธัสสะ มานี มามะ พุทธัสสะ สวาโหม (คาถาพระปัจเจกพุทธเจ้า)

สัมปะติจฉามิ (คาถาเร่งลาภให้ได้เร็วขึ้น)

เพ็ง ๆ พา ๆ หา ๆ ฤๅ ๆ

(บูชา ๙ จบ ตัวคาถาต้องว่าทั้งหมด)

ผู้หมั่นภาวนาก่อนที่จะทำบุญให้ทานใด ๆ หรือสวดก่อนที่จะเข้านอนเสมอ ๆ มิได้ขาด ท่านว่าจักเป็นบุญบันดาลอันประเสริฐเลิศล้ำด้วยลาภผล เป็นเศรษฐีมิต้องยากจนแล

หลวงพ่อพระราชพรหมยาน (ฤๅษีลิงดำ)

เมตตามอบให้

คำชี้แจง

ในการสวดบทสวดมนต์คาถา ของเจ้าแม่กวนอิมมหาโพธิสัตว์นี้ เพื่อให้บังเกิดความศักดิ์สิทธิ์ เมื่อสวดมนต์บทสรรเสริญพระคุณเจ้าแม่กวนอิมมหาโพธิสัตว์ จบ ๑ เที่ยว ให้จุดทึบที่วงกลม ๑ วงทุกครั้ง เมื่อสวดครบจำนวนวงแล้ว ท่านพิมพ์หนังสือแจกเป็นธรรมทาน จำนวน ๑,๒๐๐ เล่ม บุคคลใดตั้งใจแน่วแน่ในการสวดพระคาถานี้ และทำตามคำแนะนำ ก็จะสมหวังตามที่ได้ตั้งใจไว้ทุกประการ ฯ

คาถาบูชาเจ้าแม่กวนอิม

นำโมไต๋ซื้อ ไต๋ปุย กิวโค่ว กิวหลั่ง กวงไต๋เล่งก๊ำ กวงสี่อิมผู่สัก (กราบ)

นำโมไต๋ซื้อ ไต๋ปุย กิวโค่ว กิวหลั่ง กวงไต๋เล่งก๊ำ กวงสี่อิมผู่สัก (กราบ)

นำโมไต๋ซื้อ ไต๋ปุย กิวโค่ว กิวหลั่ง กวงไต๋เล่งก๊ำ กวงสี่อิมผู่สัก (กราบ)

นำโมฮุก นำโมหวบ นำโมเจ๊ง นำโมกิวโค่ว กิวหลั่ง กวงสี่อิมผู่สัก ทั่งจี้โต โอม เกียล้อฮวดโต เกียล้อฮวดโต เกียออฮวดโต ล้อเกียฮวดโต ล้อเกียฮวดโต ซ่าผ่ออ เทียงหล่อซิ้ง ตี่หล่อซิ้ง นั้งลี่หลั่ง หลั่งลี่ซิง เจ็กเฉียก ใจเอียงห่วยอุ่ยติ๊ง

นำมอม่อ ออป่อเยี้ย ปอหล่อบิ๊ก

ข้าพเจ้าขอนอบน้อมพระแม่กวนอิมโพธิสัตว์ พระผู้เปี่ยมล้นด้วยมหาเมตตา มหากรุณา อันยิ่งใหญ่ไพศาล ขอได้โปรดบำบัดทุกข์ โศก โรค ภัย อันตรายทั้งปวง

ข้าพเจ้าขอน้อมถึง พุทธานุภาพ ธรรมานุภาพ สังฆานุภาพ พระแม่กวนอิมมหาโพธิสัตว์ ขอได้โปรดขจัดปัดเป่าทุกข์ โศก โรค ภัย อันตรายทั้งปวงให้หมดสิ้นไป ขอความสุขสมปรารถนาทุกประการ จงมีแก่ข้าพเจ้า ขอเทพเจ้าเบื้องบนและเทพเบื้องล่างทั้งหมด ได้โปรดปัดเป่าให้เวรกรรมและสรรพเคราะห์ทั้งมวลจงหมดสิ้นไป

คำอธิษฐานขอพร

ข้าพเจ้าขออาราธนา พระบารมี ๓๐ ทัศ ขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ที่เสด็จนิพพานไปแล้ว มากยิ่งกว่าเม็ดกรวดเม็ดทรายในท้องมหาสมุทรทั้ง ๔ ด้วยเดชะพระพุทธานุภาพ พระธัมมานุภาพ พระสังฆานุภาพ พระบารมี พระโพธิสัตว์ พระปัจเจกโพธิสัตว์เจ้า พระอรหันต์ทั้งหลาย และพระบารมีขององค์พระสมณะโคดมบรมครู ขอได้ส่งพลังมายังตัวข้าพเจ้า จงดลบันดาลให้ข้าพเจ้าหายจากโรคภัยไข้เจ็บ และสรรพเคราะห์ทั้งหลายในกายของข้าพเจ้าจงหายไปสิ้นทั้งหมด

ขอให้ข้าพเจ้าเป็นผู้ชนะต่ออุปสรรคและมารทั้งหลาย

ขอให้ข้าพเจ้าและครอบครัวปลอดภัยจากราชภัยทั้งปวง

ขอให้ข้าพเจ้าพ้นจากความทุกข์ทั้งหลาย

ขอให้การประกอบอาชีพของข้าพเจ้าประสบความสำเร็จเจริญรุ่งเรืองก้าวหน้าตลอดไป

ขอให้ข้าพเจ้าสมบูรณ์พร้อมด้วยอำนาจและตบะเดชสมบัติ ธนสารสมบัติและบริวารสมบัติ

ขอให้ข้าพเจ้าประสบความสุข ความเจริญ ความสำเร็จตามที่ข้าพเจ้าปรารถนาทุกประการ

หากข้าพเจ้ายังไม่ถึงซึ่งนิพพาน ชาติหน้าขอให้ข้าพเจ้าได้ไปเกิดในตระกูลที่ดี เป็นผู้มีธรรมะบริสุทธิ์ สมบูรณ์พูนสุขทุกประการเทอญ

(ปรารถนาสิ่งใด ขอจงตั้งจิตอธิษฐานตามที่ต้องการ)

พิมพ์ที่ บริษัท พี.ไอ.พับลิชชิ่ง กรุ๊ฟ จำกัด

๑๐ หมู่ ๗ ถนนบางนา-ตราด กม.๑๘ ต.บางโฉลง อ.บางพลี จ.สมุทรปราการ ๑๐๕๔๐

โทร. ๐-๒๓๓๗-๑๒๑๓-๕ แฟกซ์. ๐-๒๗๔๐-๗๘๖๙

วัดโคกหิรัญ
๒๙ หมู่ ๒ ต.บางชะนี อ.บางบาล
จ.พระนครศรีอยุธยา ๑๓๒๕๐